

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ В. Г. КОРОЛЕНКА

Кваліфікаційна наукова
праця на правах рукопису

ГОБОЗАШВІЛІ АРТУР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Примірник № 1

УДК 37.013.32:[37.026:811-057.874(043.5)]

ДИСЕРТАЦІЯ

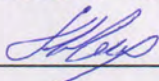
**ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО
ПРОЦЕСУ В ШКОЛАХ НІМЕЧЧИНИ (1933–1945 РР.)**

011 Освітні, педагогічні науки

01 Освіта/Педагогіка

Подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії.

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей,
результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

_____ А. О. Гобозашвілі.

Науковий керівник: **Мокляк Володимир Миколайович**, доктор
педагогічних наук, професор.

Полтава – 2024

АНОТАЦІЯ

Гобозашвілі А. О. Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.). – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії зі спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки, галузі знань 01 Освіта/Педагогіка. – Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, Міністерство освіти і науки України, Полтава, 2024.

Дисертація присвячена виявленню й аналізу педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.).

Обґрунтовано актуальність теми, сформульовано мету і завдання, розкрито об'єкт, предмет і методи дослідження, схарактеризовано хронологічні і територіальні межі дослідження, висвітлено зв'язок роботи з науковими планами й програмами, представлено джерельну базу, розкрито наукову новизну та практичне значення отриманих результатів, відображено форми апробації й упровадження результатів дослідження в практику.

Аргументовано дослідження педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини за часів нацистського режиму для розуміння соціокультурних та політичних процесів того часу.

Освіта і навчання завжди відігравали провідну роль у розвитку соціуму. Представляючи собою складний процес соціалізації, вони передбачають пристосування дитини до дійсності, орієнтацію її в різноманітних умовах життя. Це яскраво свідчить про те, що сама політика виховання та освіти визначається політичними, соціальними та економічними реаліями, які існують у конкретному суспільстві. У тоталітарному суспільстві, як показує практика, освіта відіграє величезну роль, оскільки вона повинна створювати і постійно зміцнювати основу тоталітарної системи. Крім того, саме тоталітарна система передбачає через освіту створити «нову людину», не просто віддану чи лояльну

режиму, а стати його невід'ємною частиною. У Третньому рейху це – «націонал-соціалістична людина». На дітей, які не мали життєвого досвіду та усталених принципів, тоталітарна система обрушила не лише пропаганду, а й більш витончені методи виховання. Думка про правильність і безальтернативність існуючої системи та рішень, які вона реалізує, мала бути прищеплена в явних формах під час шкільних заходів.

Дослідження педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини в період 1933–1945 рр. має велике значення і актуальність у зв'язку з важливістю переосмислення суспільно-історичного контексту досліджуваного періоду. Під керівництвом націонал-соціалістичного режиму у шкільній освіті відбулися значні зміни, які вплинули на навчальні програми, методи навчання та цілі виховання. Відомо, що політика нацизму мала серйозний вплив на морально-етичний розвиток учнів і їх сприйняття світу. Дослідження цього періоду допомагає краще зрозуміти взаємозв'язок між політичною владою та освітнім процесом, а також має важливе практичне значення для сучасних педагогів і освітян. Вивчення педагогічних умов у школах Німеччини за часів нацистського режиму допомагає не лише зрозуміти минуле, а й знаходити кращі шляхи розвитку сучасної освіти і педагогіки, а також враховувати історичний досвід у формуванні освітніх стратегій для майбутнього; розкрити механізми ідеологічної індоктринації та соціалізації молодого покоління, а також вивчити стратегії впровадження та утримання диктаторського режиму через систему освіти; може пролити світло на причини та наслідки маніпуляцій у сфері освіти та формування ідеологічної конформності серед населення. Враховуючи негативний досвід минулого, можна використовувати ці знання для захисту освітніх інститутів від політичного впливу та забезпечення незалежності освіти від диктаторських режимів. Крім того, результати дослідження уможливають глибше розуміння

ролі освіти в суспільстві, її впливу на формування ідентичності та світогляду людини.

Отже, дослідження педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини за часів нацистського режиму є не лише актуальним для наукових досліджень, а й має практичне значення для сучасної освітньої політики та педагогічної практики.

Складність дослідження пов'язана з наявністю обмеженої доступної інформації та складністю інтерпретації історичних джерел. По-перше, багато документів та архівних матеріалів означеного періоду були втрачені або знищені під час війни чи після неї. Це ускладнює реконструкцію точного відображення того, що відбувалося в школах у часи нацистського режиму. По-друге, існує проблема інтерпретації. Деякі історичні джерела можуть бути спрямовані на пропаганду або підкреслення певного світогляду, що ускладнює об'єктивний аналіз процесів того часу. Крім того, деякі аспекти шкільного життя, зокрема, вплив на індивідуальний розвиток учнів чи реальність педагогічних практик, важко оцінити на основі наявних даних.

У процесі наукового пошуку виокремлено 4 напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі: гітлероцентричний, тоталітаристський, ідеологічно-критичний, функціональний.

Гітлероцентричний фокусується на центральній ролі Адольфа Гітлера у формуванні та реалізації нацистської політики в освітній галузі. Вартими уваги є праці таких дослідників: А. Буллок «Hitler: A Study in Tyranny», у якій проаналізовано життя Гітлера та його вплив на нацистську Німеччину; І. Кершоу «The «Hitler Myth»: Image and Reality in the Third Reich», автор розглянув політичний та соціальний контекст нацистської Німеччини, включаючи вплив на освітній процес; Й. Фест, біографія А. Гітлера «Hitler»; А. Фріче «The Dialectic of Indoctrination: Hitler Youth and the HJ-Press» та ін.

Яскравими представниками тоталітаристського напрямку є Є. Пометун, І. Тихонов, М. Хайлі (авторка книги «Nazi Germany: Society, Culture and Politics»), Дж. Херши (авторка книги «The Nazi Party: A Social Profile of Members and Leaders, 1919–1945») та ін.

Представники ідеологічно-критичного напрямку досліджували ідеологію націонал-соціалізму та її вплив на освітні програми, зміни у змісті навчальних матеріалів та методиках викладання: В. Бьольков, А. Буркерт, Х. Клоппенбург та ін. Дослідженням виховних практик у школах і установах виховання, включаючи індоктринацію, формування націоналістичних та расистських установок, а також вплив на ментальність молодого покоління досліджували: Р. Вагнер, Е. Хельмрайх та ін.

Вчені функціонального напрямку досліджували аспекти формування ідеології, виховання нового типу людини, мобілізації та соціальної адаптації, пропаганди та маніпуляції. Важливими є праці дослідників: Р. Дітмара, Й. Дікова, Г. Гіса, Г. Гульденфельза, К. Заллера та ін.

Отже, аналіз стану дослідженості проблеми засвідчує, що вивчалися різні дотичні аспекти, що стосуються організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини означеного періоду, проте вивченню саме педагогічних умов достатньої уваги приділено не було.

Доцільність вивчення педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини в 1933–1945 рр. посилюється нагальністю питання щодо подолання таких суперечностей:

- між необхідністю забезпечення якісною освітою учнів шкіл та заідеологізованістю освітнього процесу;
- між вихованням всебічно розвиненої особистості та мислячої тільки в дусі націонал-соціалізму;
- між науковими й педагогічними підходами та відкиданням тих підходів, які суперечили нацистській ідеології;

– між вихованням молоді в дусі традиційних загальнолюдських і європейських цінностей та антихристиянською спрямованістю ідеології Третього рейху;

– між розвитком критичного мислення учнів та загальною ідеєю підкорення й покори.

Для досягнення мети та розв'язання завдань дослідження застосовано такі методи: аналогії – для виявлення особливостей впровадження нових шкільних програм на території Німеччини; ретроспективний, що сприяє дослідженню такого явища, як педагогічні умови організації навчально-виховного процесу; персоналізації, що забезпечує розкриття рівня втручання діячів Третього рейху в шкільну освіту; реконструкції – для відтворення подій історико-педагогічного процесу, що розгортаються в просторі та часі в межах предмета дослідження; герменевтичний – який сприяв роботі з першоджерелами, їхньому відбору й систематизації; синкретичний – для відтворення всіх складових навчально-виховної системи нацистської Німеччини.

Наукова новизна одержаних результатів дослідження полягає в тому, що вперше:

– виокремлено основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі (гітлероцентричний, тоталітаристський, ідеологічно-критичний, функціональний), виявлено передумови (повоєнна криза та економічні труднощі; політична нестабільність Веймарської республіки; ідеологічний вплив; пропаганда та масові організації; реваншистські настрої; роль Гітлера та нацистської партії; культурні фактори та ін.) та чинники (ідеологічний контроль над освітою; використання молодіжних організацій; патріотичне виховання; інтеграція расової теорії в навчальні програми; військова підготовка; цензура та репресії та ін.) формування націонал-соціалістичної педагогіки;

– схарактеризовано компоненти націонал-соціалістичної виховної політики (ідеологічна освіта; фізичне виховання та військова підготовка; виховання лояльності до нацистської партії та Гітлера; організація молодіжних рухів; виключення та дискримінація; контроль за вчителями та навчальними закладами; ритуали та символіка), проаналізовано процес нацифікації вчителів і школярів;

– виявлено й систематизовано педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.) (ідеологічна освіта; виховання в дусі націонал-соціалізму; виключення небажаних груп; фізичне виховання та військова підготовка; політизація навчальних предметів; контроль і нагляд; підготовка педагогів);

уточнено:

– специфіку діяльності Націонал-соціалістичного союзу вчителів і нацистських молодіжних об'єднань, зокрема Гітлерюгенду, їх роль у формування освітньої й виховної політики;

подальшого розвитку набули:

– уявлення про особливості діяльності елітних шкіл означеного періоду.

Практичне значення одержаних результатів дослідження полягає в тому, що отримані результати дисертації стали підґрунтям для оновлення змісту підготовки майбутніх учителів; розробки спеціалізованого навчального курсу «Педагогічні, ідеологічні та політичні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)». Одержані результати дослідження мають цінність для подальших наукових розвідок з історії й порівняльної педагогіки, теорії виховання; розробки спецкурсів, присвячених аксіологічним засадам освітньо-виховного процесу; можуть бути використані для вдосконалення змісту підготовки бакалаврів, магістрів, аспірантів і докторантів, написання науково-методичних посібників, методичних рекомендацій тощо.

Ключові слова: педагогічні умови, навчально-виховний процес, заклади освіти, націонал-соціалістична педагогіка, виховання, виховна політика, нацифікація, молодіжні організації, громадянське виховання, основна школа, підлітки, міжсетнічна толерантність, національна самоідентифікація, етнопедагогіка, інтеграція змісту освіти, традиції.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ ДИСЕРТАЦІЇ ВІДОБРАЖЕНО В ТАКИХ ПУБЛІКАЦІЯХ

Наукові праці, в яких опубліковано основні результати дисертації

1. Гобозашвілі А. О. Теоретичні засади виховання і освіти в Німеччині в 1933–1945 рр. *Педагогічні науки*. Полтава, 2021. Вип. 77. С. 71–76.
2. Гобозашвілі А. О. Особливості шкільної освіти Третього рейху. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. Суми, 2023. № 8–9. С. 235–245.
3. Гобозашвілі А. О., Мокляк В. М. Роль Гітлерюгенду у вихованні німецької молоді (1933–1945 рр.). *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. Суми, 2023. № 10. С. 149–158.
4. Гобозашвілі А. О. Створення й діяльність «елітних» шкіл Німеччини (1933–1945 рр.). *Українська професійна освіта*. Полтава, 2023. № 14. С. 112–118.

Наукові праці, що засвідчують апробацію матеріалів дисертації

5. Гобозашвілі А. О. Загальні основи педагогіки вищої школи. *Педагогічні науки: історія розвитку, сучасний стан та перспективи досліджень*. Матеріали II науково-практичної конференції (м. Полтава, 27–28 березня 2020 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2020. С. 9–11.
6. Гобозашвілі А. О. Застосування інноваційних технологій у педагогіці. *Інновації в освіті: сучасні методики та їх практичне застосування*. Матеріали II науково-практичної конференції (м. Харків, 19–20 червня 2020 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2020. С. 9–12.

7. Гобозашвілі А. О. Шкільне навчання і виховання в Німеччині (1933–1945 рр.). *Дидаскал* : часопис : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Університетська освіта в Україні у контексті інтеграції до європейського освітнього простору», 17–18 листопада 2020 р. / Кафедра загальної педагогіки та андрагогіки ПНПУ імені В. Г. Короленка. Полтава, 2021. № 21. С. 303–305.

8. Гобозашвілі А. О. Теоретико-методологічні засади дослідження ідеології та принципів виховання німецької молоді. *Актуальні проблеми педагогічної науки: досвід та перспективи*. Матеріали науково-практичної конференції (м. Одеса, 26–27 березня 2021 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2021. С. 13–16.

9. Гобозашвілі А. О. Ретроспективний огляд розвитку системи іншомовної освіти Німеччини. *Дидаскал* : часопис : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю «Трансформації вищої педагогічної освіти: світовий і український контекст», 16–17 лист. 2021 р. / Кафедра загальної педагогіки та андрагогіки ПНПУ імені В. Г. Короленка. Полтава, 2021. № 22. С. 205–207.

10. Гобозашвілі А. О. Становлення організації Гітлерюгенд як офіційного інструменту нав'язування ідей нацизму німецькій молоді в 1933–1939 рр. *Збірник наукових праць викладачів, аспірантів, магістрантів і студентів фізико-математичного факультету* / ПНПУ імені В. Г. Короленка; редкол.: Т. М. Барболіна (голов. ред.) та ін. Полтава : Астроя, 2022. С. 146–148.

11. Hobozashvili A. Academic Freedom and State Control: an Analysis of Pedagogical Conditions in the German Education System during the Third Reich (1933–1945). *Scientific collection «InterConf», (177): with the Proceedings of the 15th International Scientific and Practical Conference «Science and Practice: Implementation to Modern Society»* (November 6–8, 2023; Manchester, United Kingdom) / comp. by LLC SPC «InterConf». Manchester : Peal Press LTD., 2023. P. 63–68.

12. Hobozashvili A. The Ideologues of the Third Reich on School Education and Youth Upbringing. *Scientific collection «InterConf», (178): with the Proceedings of the 3th International Scientific and Practical Conference «Society and Science: Interconnection»* (November 16–18, 2023; Porto, Portugal) / comp. by LLC SPC «InterConf». Porto : Kramer, 2023. P. 60–65.

13. Hobozashvili A. Formation of the National Socialist Educational Policy during the Third Reich. *Scientific collection «InterConf», 39(179): with the Proceedings of the 8th International Scientific and Practical Conference «Current Issues and Prospects for the Development of Scientific Research»* (November 19–20, 2023; Orléans, France) / comp. by LLC SPC «InterConf». Orléans : Epi, 2023. P. 120–126.

ABSTRACT

A. Hobozashvili. Pedagogical Conditions for the Organization of the Educational Process in German Schools (1933–1945). – Qualifying scientific work with manuscript rights.

Dissertation for obtaining the scientific degree of Doctor of Philosophy in specialty 011 Educational, pedagogical sciences, branches of knowledge 01 Education/Pedagogy. – Poltava V. G. Korolenko National Pedagogical University, Ministry of Education and Science of Ukraine, Poltava, 2024.

The dissertation is devoted to the analysis of the pedagogical conditions of the organization of the educational process in German schools (1933–1945).

The relevance of the topic is substantiated, the goal and task are formulated, the object, subject and methods of research are disclosed, the chronological boundaries of the scientific work are characterized, the connection of the work with scientific plans and programs is highlighted, the source base is presented, the scientific novelty and practical significance of the obtained results are disclosed, reflected forms of approbation and implementation of research results in practice.

The article argues for a study of the pedagogical conditions for organizing the educational process in German schools during the Nazi regime in order to understand the socio-cultural and political processes of that time.

Education and training have always played a leading role in the development of society. Being a complex process of socialization they involve the child's adaptation to reality and orientation in various living conditions. This clearly demonstrates that the very policy of upbringing and education is determined by the political, social and economic realities that exist in a particular society. In a totalitarian society, as practice shows, education plays a huge role, as it must create and constantly strengthen the basis of the totalitarian system. In addition, it is the totalitarian system that, through education, is supposed to create a «new person» who is not just loyal or devoted to the regime, but who becomes an integral part of it. In the Third Reich, this was the

«National Socialist man». The totalitarian system unleashed not only propaganda but also more sophisticated methods of education on children who had no life experience and no established principles. The idea that the existing system and the solutions it implements are correct and have no alternative had to be instilled in explicit forms during school activities.

The study of the pedagogical conditions of the organization of the educational process in German schools in the period 1933–1945 is of great importance and relevance due to the importance of rethinking the socio-historical context of the period under study. Under the leadership of the National Socialist regime, school education underwent significant changes that affected curricula, teaching methods, and educational goals. It is known that Nazi policies had a serious impact on the moral and ethical development of students and their perception of the world. The study of this period helps to better understand the relationship between political power and the educational process, and is also of great practical importance for contemporary educators and educators. The study of pedagogical conditions in German schools during the Nazi regime helps not only to understand the past but also to find better ways to develop modern education and pedagogy, as well as to take into account historical experience in shaping educational strategies for the future; to reveal the mechanisms of ideological indoctrination and socialization of the younger generation, as well as to study strategies for implementing and maintaining a dictatorial regime through the education system; can shed light on the causes and consequences of manipulation in the field of education and the formation of ideological conformity.

Given the negative experience of the past, this knowledge can be used to protect educational institutions from political influence and ensure the independence of education from dictatorial regimes. In addition, the results of the study allow for a deeper understanding of the role of education in society, its impact on the formation of a person's identity and worldview.

Thus, the study of the pedagogical conditions of the organization of the educational process in German schools during the Nazi regime is not only relevant for scientific research, but also has practical implications for modern educational policy and pedagogical practice.

The complexity of the study is related to the limited information available and the difficulty of interpreting historical sources. First, many documents and archival materials of the period were lost or destroyed during or after the war. This makes it difficult to reconstruct an accurate reflection of what happened in schools during the Nazi regime. Second, there is the problem of interpretation. Some historical sources may be aimed at propagandizing or emphasizing a certain worldview, which makes it difficult to analyze the processes of the time objectively. In addition, some aspects of school life, such as the impact on students' individual development or the reality of pedagogical practices, are difficult to assess based on available data.

In the course of the scientific search, 4 directions of research on the problem in domestic and foreign pedagogical discourse were identified: Hitler-centered, totalitarian, ideological-critical, and functional.

The Hitler-centered approach focuses on the central role of Adolf Hitler in the formation and implementation of Nazi policy in the field of education. The works of the following researchers are worthy of attention: A. Bullock, «Hitler: A Study in Tyranny», which analyzes Hitler's life and his influence on Nazi Germany; I. Kershaw, The «Hitler Myth»: Image and Reality in the Third Reich», the author examined the political and social context of Nazi Germany, including the impact on the educational process; J. Fest, Hitler's biography «Hitler»; A. Fritsche «The Dialectic of Indoctrination: Hitler Youth and the HJ-Press» and others.

Prominent representatives of the totalitarian trend are E. Pometun, I. Tykhonov, M. Hiley (author of «Nazi Germany: Society, Culture and Politics»), J. Hershey (author of «The Nazi Party: A Social Profile of Members and Leaders, 1919–1945»), and others.

Representatives of the ideological-critical direction studied the ideology of National Socialism and its impact on educational programs, changes in the content of educational materials and teaching methods: V. Bielkov, A. Burkert, H. Kloppenburg, and others.

Educational practices in schools and educational institutions, including indoctrination, the formation of nationalist and racist attitudes, and the impact on the mentality of the younger generation have been studied: R. Wagner, E. Helmreich and others.

Functional scientists have studied aspects of ideology formation, education of a new type of person, mobilization and social adaptation, propaganda and manipulation. Important are the works of researchers: R. Ditmar, J. Dikov, G. Gies, G. Guldenfels, K. Zaller and others.

Thus, the analysis of the state of research on the problem shows that various related aspects of the organization of the educational process in German schools of the period have been studied, but insufficient attention has been paid to the study of pedagogical conditions.

The expediency of studying the pedagogical conditions of the organization of the educational process in German schools in 1933-1945 is enhanced by the urgency of overcoming the following contradictions:

- between the need to provide quality education for school students and the ideologization of the educational process;
- between the education of a fully developed personality and one that thinks only in the spirit of national socialism;
- between scientific and pedagogical approaches and the rejection of those approaches that contradicted Nazi ideology;
- between educating young people in the spirit of traditional human and European values and the anti-Christian orientation of the Third Reich's ideology;

– between the development of students' critical thinking and the general idea of submission and obedience.

To achieve the goal and solve the tasks of the study, the following methods were used: analogy – to identify the peculiarities of the introduction of new school programs in Germany; retrospective, which contributes to the study of such a phenomenon as the pedagogical conditions for organizing the educational process; personalization, which provides disclosure of the level of intervention of the Third Reich figures in school education; reconstruction – to recreate the events of the historical and pedagogical process unfolding in space and time within the subject of the study; hermeneutic – which contributed to work with primary sources, their selection and systematization; syncretic – to reproduce all components of the educational system of Nazi Germany.

The scientific novelty of the research results is that for the first time:

– the main areas of investigation of the problem in domestic and foreign pedagogical discourse are highlighted (Hitler-centric, totalitarian, ideologically-critical, functional), prerequisites are identified (post-war crisis and economic difficulties; political instability of the Weimar Republic; ideological influence; propaganda and mass organizations; revanchist sentiments; role Hitler and the Nazi Party; cultural factors, etc.) and factors (ideological control over education; use of youth organizations; patriotic education; integration of racial theory into educational programs; military training; censorship and repression, etc.) formation of National Socialist pedagogy;

– the components of the National Socialist educational policy are characterized (ideological education; physical education and military training; education of loyalty to the Nazi party and Hitler; organization of youth movements; exclusion and discrimination; control over teachers and educational institutions; rituals and symbols); the process of nazification of teachers is analyzed and schoolchildren;

– identified and systematized the pedagogical conditions for the organization of the educational process in German schools (1933–1945) (ideological education; education in the spirit of national socialism; exclusion of undesirable groups; physical education and military training; politicization of educational subjects; control and supervision; teacher training);

clarified:

– specifics of the activities of the National Socialist Union of Teachers and Nazi youth associations, in particular the Hitler Youth, their role in the formation of educational and educational policy;

further developed:

– an idea of the peculiarities of the activities of elite schools of the specified period.

The practical significance of the research is that the results of the dissertation became the basis for updating the content of training future teachers; development of a specialized training course «Pedagogical, ideological and political conditions of the organization of the educational process in German schools (1933–1945)». The obtained results of the study are valuable for further scientific research on the history and comparative pedagogy, theory of education; development of special courses on the axiological foundations of the educational process; can be used to improve the content of training bachelors, masters, graduate students and doctoral students, writing scientific and methodological manuals, guidelines, etc.

Key words: *pedagogical conditions, educational process, educational institutions, national socialist pedagogy, education, educational policy, nazification, youth organisations, civic education, primary school, teenagers, interethnic tolerance, national self-identification, ethnopedagogy, integration of educational content, traditions.*

LIST OF THE APPLICANT'S PUBLICATIONS ON THE TOPIC OF THE THESIS

Research papers in which the main research results of the thesis are published

1. Hobozashvili A. (2021). Teoretychni osnovy vykhovannya i osvity v Nimechchyni v 1933–1945 rr. [Theoretical principles of nurturing and education in Germany in 1933–1945]. Pedahohichni nauky [Pedagogical sciences]: Poltava, Issue 77. P. 71–76.

2. Hobozashvili A. (2023). Osoblyvosti shkil'noyi osvity Tret'oho Reykhu [Peculiarities of school education of the Third Reich]. Pedahohichni nauky: teoriya, istoriya, innovatsiyni tekhnolohiyi [Pedagogical sciences: theory, history, innovative technologies]. Poltava, No. 8–9. P. 235–245.

3. Hobozashvili A., Moklyak V. (2023). Rol' hitleryuhendu u vykhovanni nimets'koyi molodi (1933–1945) [The role of the Hitler Youth in the education of German youth (1933–1945)]. Pedahohichni nauky: teoriya, istoriya, innovatsiyni tekhnolohiyi [Pedagogical sciences: theory, history, innovative technologies]. Poltava, No. 10. P. 149–158.

4. Hobozashvili A. (2023). Stvorenniya ta diyal'nist' «elitnykh» shkil u Nimechchyni (1933–1945 rr.) [Creation and activity of «elite» schools in Germany (1933–1945)]. Ukrayins'ka profesiyna osvita. [Ukrainian professional education]. Poltava, No. 14. P. 112–118.

Research papers which certify the approbation of the materials of the thesis

5. Hobozashvili A. (2020). Zahal'ni osnovy pedahohiky vyshchoyi shkoly. Pedahohichni nauky: istoriya rozvytku, suchasnyy stan ta perspektyvy doslidzhen' [General basics of higher education pedagogy. Pedagogical sciences: history of development, current state and prospects of research]. Materialy II naukovo-praktychnoyi konferentsiyi [Materials of the II scientific and practical conference], (m. Poltava, 27–28 bereznya Kherson : Vydavnytstvo «Molodyi vchenyi», 2020. P. 9–11.

6. Hobozashvili A. (2020) Zastosuvannya innovatsiynykh tekhnolohiy u pedahohitsi [Application of innovative technologies in pedagogy]. Innovatsiyi v osviti: suchasni metody ta yikh praktychne zastosuvannya. Materialy II naukovo-praktychnoyi konferentsiyi [Innovations in education: modern methods and their practical application. Materials of the II scientific and practical conference]. Kharkiv, June 19–20. p. 44.

7. Hobozashvili A. (2020) Shkil'na osvita i vykhovannya v Nimechchyni (1933–1945) [School education and upbringing in Germany (1933–1945)]. Vseukrayins'ka naukovo-praktychna konferentsiya z mizhnarodnoyu uchastyu «Universytets'ka osvita Ukrayiny v konteksti intehtratsiyi do yevropeys'koho osvith'oho prostoru» [All-Ukrainian scientific and practical conference with international participation «University education in Ukraine in the context of integration into the European educational space»]. Poltava, November 17–18, 2020. P. 303.

8. Hobozashvili A. (2021). Teoretyko-metodolohichni osnovy doslidzhennya ideolohiyi ta zasad vykhovannya nimets'koyi molodi [Theoretical and methodological fundamentals of the study of German youth education ideology and principles]. Materialy naukovo-praktychnoyi konferentsiyi «Aktual'ni problemy pedahohichnoyi nauky: dosvid ta perspektyvy» [Materials of the scientific and practical conference «Actual problems of pedagogical science: experience and prospects»]. (Odesa, March 26-27, 2021). P. 13.

9. Hobozashvili A. (2021). Retrospektyvnyy ohlyad rozvytku systemy inshomovnoyi osvity v Nimechchyni [Retrospective review of the development of the system of foreign language education in Germany]. Materialy Vseukrayins'koyi naukovo-praktychnoyi konferentsiyi z mizhnarodnoyu uchastyu «Transformatsiya vyshchoyi pedahohichnoyi osvity v svitovomu ta ukrayins'komu konteksti» [Materials of the Ukraine-wide Scientific and Practical Conference with International

Participation «Transformation of Higher Pedagogical Education in the Global and Ukrainian Context»]. (Poltava, November 16–17, 2021). P. 205.

10. Hobozashvili A. (2022). Utvorennya orhanizatsiyi «Hitleryuhend» yak ofitsiynoho instrumentu na'yazuvannya idey natsyzmu nimets'kiy molodi v 1933–1939 rr. [Formation of the Hitler Youth organization as an official tool for imposing the ideas of Nazism on German youth in 1933–1939]. Zbirnyk naukovykh prats' vykladachiv, aspirantiv, mahistrantiv ta studentiv fizyko-matematychnoho fakul'tetu [Collection of scientific works of teachers, graduate students, master's students and students of the Faculty of Physics and Mathematics]. (Poltava, 2022). P. 67.

11. Hobozashvili A. Academic Freedom and State Control: An Analysis of Pedagogical Conditions in the German Education System during the Third Reich (1933–1945). XV International Scientific and Practical Conference SCIENCE AND PRACTICE: IMPLEMENTATION TO MODERN SOCIETY held on November 6–8, 2023 in Manchester, United Kingdom 63–68 P.

12. Hobozashvili A. The ideologues of the Third Reich on school education and youth upbringing. III International Scientific and Practical Conference SOCIETY AND SCIENCE: INTERCONNECTION held on November 16–18, 2023 in Porto, Portugal. 60–65 p.

13. Hobozashvili A. Formation of the National Socialist Educational Policy during the Third Reich. VIII International Scientific and Practical Conference CURRENT ISSUES AND PROSPECTS FOR THE DEVELOPMENT OF SCIENTIFIC RESEARCH held on November 19–20, 2023 in Orléans, France. 120–126 p.

ЗМІСТ

АНОТАЦІЯ	2
ABSTRACT	11
ВСТУП	22
РОЗДІЛ 1. МЕТОДОЛОГО-ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ	
ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ	
В ШКОЛАХ НІМЕЧЧИНИ (1933–1945 РР.)	
1.1. Основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі	31
1.2. Передумови та чинники формування націонал-соціалістичної педагогіки	48
1.3. Компоненти націонал-соціалістичної виховної політики.....	60
Висновки до розділу 1	80
РОЗДІЛ 2. УНІФІКАЦІЯ ШКІЛЬНОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ	
В НАЦИСТСЬКІЙ НІМЕЧЧИНИ	
2.1. Перетворення шкільної системи в перші роки диктатури. Процес нацифікації вчителів і школярів.....	83
2.2. Діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів і уніфікація вчительських об'єднань.....	105
2.3. Діяльність нацистських молодіжних організацій. Вплив Гітлерюгенду на виховання молоді	127
Висновки до розділу 2	154
РОЗДІЛ 3. МІСЦЕ І РОЛЬ ШКОЛИ В СТРУКТУРІ	
ТРЕТЬОГО РЕЙХУ	
3.1. Створення й діяльність елітних шкіл, формування системи відбору (соціальної селекції) у сфері шкільної політики.....	157
3.2. «Боротьба компетенцій» між партійними функціонерами в сфері шкільної освіти.....	173

3.3. Наукове узагальнення педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.).....	180
Висновки до розділу 3	198
ВИСНОВКИ	201
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	207
ДОДАТКИ	228

ВСТУП

Актуальність теми дослідження. Освіта і навчання завжди відігравали провідну роль у розвитку соціуму. Представляючи собою складний процес соціалізації, вони передбачають пристосування дитини до дійсності, орієнтацію її в різноманітних умовах життя. Це яскраво свідчить про те, що сама політика виховання та освіти визначається політичними, соціальними та економічними реаліями, які існують у конкретному суспільстві. У тоталітарному суспільстві, як показує практика, освіта відіграє величезну роль, оскільки вона повинна створювати і постійно зміцнювати основу тоталітарної системи. Крім того, саме тоталітарна система передбачає через освіту створити «нову людину», не просто віддану чи лояльну режиму, а стати його невід’ємною частиною. У Третньому рейху це – «націонал-соціалістична людина». На дітей, які не мали життєвого досвіду та усталених принципів, тоталітарна система обрушила не лише пропаганду, а й більш витончені методи виховання. Думка про правильність і безальтернативність існуючої системи та рішень, які вона реалізує, мала бути прищеплена в явних формах під час шкільних заходів.

Дослідження педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини в період 1933–1945 рр. має велике значення і актуальність у зв’язку з важливістю переосмислення суспільно-історичного контексту досліджуваного періоду. Під керівництвом націонал-соціалістичного режиму у шкільній освіті відбулися значні зміни, які вплинули на навчальні програми, методи навчання та цілі виховання. Відомо, що політика нацизму мала серйозний вплив на морально-етичний розвиток учнів і їх сприйняття світу. Дослідження цього періоду допомагає краще зрозуміти взаємозв’язок між політичною владою та освітнім процесом, а також має важливе практичне значення для сучасних педагогів і освітян. Вивчення педагогічних умов у школах Німеччини за часів нацистського режиму допомагає не лише зрозуміти минуле, а й знаходити кращі шляхи розвитку сучасної освіти і педагогіки, а

також враховувати історичний досвід у формуванні освітніх стратегій для майбутнього; розкрити механізми ідеологічної індоктринації та соціалізації молодого покоління, а також вивчити стратегії впровадження та утримання диктаторського режиму через систему освіти; може пролити світло на причини та наслідки маніпуляцій у сфері освіти та формування ідеологічної конформності серед населення. Враховуючи негативний досвід минулого, можна використовувати ці знання для захисту освітніх інститутів від політичного впливу та забезпечення незалежності освіти від диктаторських режимів. Крім того, результати дослідження уможливають глибше розуміння ролі освіти в суспільстві, її впливу на формування ідентичності та світогляду людини.

Отже, дослідження педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини за часів нацистського режиму є не лише актуальним для наукових досліджень, а й має практичне значення для сучасної освітньої політики та педагогічної практики.

Складність дослідження пов'язана з наявністю обмеженої доступної інформації та складністю інтерпретації історичних джерел. По-перше, багато документів та архівних матеріалів означеного періоду були втрачені або знищені під час війни чи після неї. Це ускладнює реконструкцію точного відображення того, що відбувалося в школах у часи нацистського режиму. По-друге, існує проблема інтерпретації. Деякі історичні джерела можуть бути спрямовані на пропаганду або підкреслення певного світогляду, що ускладнює об'єктивний аналіз процесів того часу. Крім того, деякі аспекти шкільного життя, зокрема, вплив на індивідуальний розвиток учнів чи реальність педагогічних практик, важко оцінити на основі наявних даних.

У процесі наукового пошуку виокремлено 4 напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі:

гітлероцентричний, тоталітаристський, ідеологічно-критичний, функціональний.

Гітлероцентричний фокусується на центральній ролі Адольфа Гітлера у формуванні та реалізації нацистської політики в освітній галузі. Вартими уваги є праці таких дослідників: А. Буллок «Hitler: A Study in Tyranny», у якій проаналізовано життя Гітлера та його вплив на нацистську Німеччину; І. Кершоу «The «Hitler Myth»: Image and Reality in the Third Reich», автор розглянув політичний та соціальний контекст нацистської Німеччини, включаючи вплив на освітній процес; Й. Фест, біографія А. Гітлера «Hitler»; А. Фріче «The Dialectic of Indoctrination: Hitler Youth and the HJ-Press» та ін.

Яскравими представниками *тоталітаристського* напрямку є Є. Пометун, І. Тихонов, М. Хайлі (авторка книги «Nazi Germany: Society, Culture and Politics»), Дж. Херши (авторка книги «The Nazi Party: A Social Profile of Members and Leaders, 1919–1945») та ін.

Представники *ідеологічно-критичного* напрямку досліджували ідеологію націонал-соціалізму та її вплив на освітні програми, зміни у змісті навчальних матеріалів та методиках викладання: В. Бьольков, А. Буркерт, Х. Клоппенбург та ін. Дослідженням виховних практик у школах і установах виховання, включаючи індоктринацію, формування націоналістичних та расистських установок, а також вплив на ментальність молодого покоління досліджували: Р. Вагнер, Е. Хельмрайх та ін.

Вчені *функціонального* напрямку досліджували аспекти формування ідеології, виховання нового типу людини, мобілізації та соціальної адаптації, пропаганди та маніпуляції. Важливими є праці дослідників: Р. Дітмара, Й. Дікова, Г. Гіса, Г. Гульденфельза, К. Заллера та ін.

Отже, аналіз стану дослідженості проблеми засвідчує, що вивчалися різні дотичні аспекти, що стосуються організації навчально-виховного процесу в

школах Німеччини означеного періоду, проте вивченню саме педагогічних умов достатньої уваги приділено не було.

Доцільність вивчення педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини в 1933–1945 рр. посилюється нагальністю питання щодо подолання таких **суперечностей**:

– між необхідністю забезпечення якісною освітою учнів шкіл та заідеологізованістю освітнього процесу;

– між вихованням всебічно розвиненої особистості та мислячої тільки в дусі націонал-соціалізму;

– між науковими й педагогічними підходами та відкиданням тих підходів, які суперечили нацистській ідеології;

– між вихованням молоді в дусі традиційних загальнолюдських і європейських цінностей та антихристиянською спрямованістю ідеології Третього рейху;

– між розвитком критичного мислення учнів та загальною ідеєю підкорення й покори.

Отже, актуальність, освітня, суспільна і культурна значущість означеної проблеми, недостатній рівень її вивчення зумовили вибір теми дисертації **«Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)»**.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертація є складником науково-дослідної теми кафедри загальної педагогіки та андрагогіки Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка «Єдність теорії і практики у підготовці бакалаврів, магістрів та докторів філософії в умовах реформування освіти України» (державний реєстраційний номер 0121U114718).

Тему дисертації затверджено Вченою радою Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (протокол від 29.10.2020 р.

№ 4) та узгоджено в Міжвідомчій раді з координації досліджень у галузі освіти, педагогіки і психології Національної академії педагогічних наук України (протокол від 08.02.2022 р. № 1).

Мета дослідження полягає у виокремленні й систематизації педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.).

Відповідно до мети визначено такі **завдання** дослідження:

1) виокремити основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі, виявити передумови та чинники формування націонал-соціалістичної педагогіки;

2) схарактеризувати компоненти націонал-соціалістичної виховної політики, проаналізувати процес нацифікації вчителів і школярів;

3) репрезентувати діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів і нацистських молодіжних об'єднань, зокрема Гітлерюгенду;

4) висвітлити специфіку діяльності елітних шкіл означеного періоду;

5) виявити й систематизувати педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.).

Об'єкт дослідження – навчально-виховний процес у школах Німеччини (1933–1945 рр.).

Предмет дослідження – педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.).

Хронологічні межі дослідження. Вибір *нижньої межі* – **1933 р.** – зумовлений призначенням Адольфа Гітлера канцлером (30 січня 1933 р.), підписанням «Рейхстагського декрету про захист народу і держави» – так званої Постанови про надзвичайний стан (28 лютого 1933 р.), прийняттям «Закону про надання надзвичайних повноважень» (24 березня 1933 р.), який дозволив А. Гітлеру приймати закони без участі парламенту, фактично надавши йому диктаторські повноваження, і встановленням однопартійної системи.

Верхня межа – 1945 р. – детермінована смертю А. Гітлера (30 квітня 1945 р.), безумовною капітуляцією Німеччини (7–8 травня 1945 р.), звільненням концентраційних таборів (весна 1945 р.), проведенням Потсдамської конференції (липень-серпень 1945 р.) і початком Нюрнберзького процесу (листопад 1945 р.).

Територіальні межі дослідження охоплюють територію Німеччини та окупованих територій у 1933–1945 рр.

Методи дослідження. Для досягнення мети та розв'язання завдань дослідження застосовано такі методи: *аналогії* – для виявлення особливостей впровадження нових шкільних програм на території Німеччини; *ретроспективний*, що сприяє дослідженню такого явища, як педагогічні умови організації навчально-виховного процесу; *персоналізації*, що забезпечує розкриття рівня втручання діячів Третього рейху в шкільну освіту; *реконструкції* – для відтворення подій історико-педагогічного процесу, що розгортаються в просторі та часі в межах предмета дослідження; *герменевтичний* – який сприяв роботі з першоджерелами, їхньому відбору й систематизації; *синкретичний* – для відтворення всіх складових навчально-виховної системи нацистської Німеччини.

Наукова новизна одержаних результатів дослідження полягає в тому, що *вперше*:

– виокремлено основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі (гітлероцентричний, тоталітаристський, ідеологічно-критичний, функціональний), виявлено передумови (повоєнна криза та економічні труднощі; політична нестабільність Веймарської республіки; ідеологічний вплив; пропаганда та масові організації; реваншистські настрої; роль Гітлера та нацистської партії; культурні фактори та ін.) та чинники (ідеологічний контроль над освітою; використання молодіжних організацій; патріотичне виховання; інтеграція расової теорії в навчальні

програми; військова підготовка; цензура та репресії та ін.) формування націонал-соціалістичної педагогіки;

- схарактеризовано компоненти націонал-соціалістичної виховної політики (ідеологічна освіта; фізичне виховання та військова підготовка; виховання лояльності до нацистської партії та Гітлера; організація молодіжних рухів; виключення та дискримінація; контроль за вчителями та навчальними закладами; ритуали та символіка), проаналізовано процес нацифікації вчителів і школярів;

- виявлено й систематизовано педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.) (ідеологічна освіта; виховання в дусі націонал-соціалізму; виключення небажаних груп; фізичне виховання та військова підготовка; політизація навчальних предметів; контроль і нагляд; підготовка педагогів);

уточнено:

- специфіку діяльності Націонал-соціалістичного союзу вчителів і нацистських молодіжних об'єднань, зокрема Гітлерюгенду, їх роль у формування освітньої й виховної політики;

подальшого розвитку набули:

- уявлення про особливості діяльності елітних шкіл означеного періоду.

Практичне значення одержаних результатів дослідження полягає в тому, що отримані результати дисертації стали підґрунтям для оновлення змісту підготовки майбутніх учителів; розробки спеціалізованого навчального курсу «Педагогічні, ідеологічні та політичні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» (додаток А). Одержані результати дослідження мають цінність для подальших наукових розвідок з історії й порівняльної педагогіки, теорії виховання; розробки спецкурсів, присвячених аксіологічним засадам освітньо-виховного процесу; можуть бути використані для вдосконалення змісту підготовки бакалаврів, магістрів,

аспірантів і докторантів, написання науково-методичних посібників, методичних рекомендацій тощо.

Основні результати дисертації впроваджено в освітній процес: Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана Зязюна Національної академії педагогічних наук України (довідка № 01-08/103.1 від 13.03.2024 р.); Полтавського інституту бізнесу Закладу вищої освіти «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (довідка № 116 від 25.03.2024 р.); Комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради (довідка № 01-12/186 від 29.03.2024 р.); Полтавського університету економіки і торгівлі (довідка № 53-17/02 від 29.03.2024 р.) (додаток Б).

Особистий внесок здобувача. У науковій праці «Роль Гітлерюгенду у вихованні німецької молоді (1933–1945 рр.)», опублікованій у співавторстві, автору належить обґрунтування виховних технологій, які застосовувалися молодіжною організацією «Гітлерюгенд» для впливу на молодь (Гобозашвілі, Мокляк, 2023).

Апробація результатів дослідження. Основні результати дослідження систематично обговорювалися на засіданнях кафедри загальної педагогіки та андрагогіки Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2020–2024 рр.); оприлюднені у виступах на науково-практичних конференціях різного рівня з публікаціями відповідних матеріалів у збірниках (додаток В):

– *міжнародних*: «Science and Practice: Implementation to Modern Society» (м. Манчестер, 2023 р.); «Society and Science: Interconnection» (м. Порто, 2023 р.); «Current Issues and Prospects for the Development of Scientific Research» (м. Орлеан, 2023 р.);

– *всеукраїнських з міжнародною участю*: «Університетська освіта в Україні у контексті інтеграції до європейського освітнього простору»

(м. Полтава, 2020 р.); «Трансформації вищої педагогічної освіти: світовий і український контекст» (м. Полтава, 2021 р.);

– *всеукраїнських*: «Педагогічні науки: історія розвитку, сучасний стан та перспективи досліджень» (м. Полтава, 2020 р.); «Інновації в освіті: сучасні методики та їх практичне застосування» (м. Харків, 2020 р.); «Актуальні проблеми педагогічної науки: досвід та перспективи» (м. Одеса, 2021 р.);

– *регіональних*: «Звітна наукова конференція викладачів, аспірантів, магістрантів і студентів фізико-математичного факультету» (м. Полтава, 2022 р.).

Публікації. Основні результати дослідження опубліковано у 13 наукових працях, з них 4 статті у наукових фахових виданнях України з педагогічних наук (3 одноосібних); 1 – у збірниках наукових праць; 8 – у матеріалах науково-практичних конференцій різних рівнів (додаток Г).

Структура та обсяг дисертації. Дисертація складається зі вступу, трьох розділів з висновками, загальних висновків, списку використаних джерел (210 найменувань, з них іноземною мовою – 112), 19 додатків. Загальний обсяг роботи становить 255 сторінок, основного тексту – 188 сторінок. Робота містить 5 таблиць та 4 рисунки.

РОЗДІЛ 1. МЕТОДОЛОГО-ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ В ШКОЛАХ НІМЕЧЧИНИ (1933–1945 РР.)

Розділ 1 присвячено аналізу теоретичних концепцій та методологічних підходів, що лежали в основі організації навчання та виховання в школах Німеччини протягом періоду нацистського режиму. У розділі висвітлюються ключові аспекти педагогічних теорій та практик, які визначали ставлення до дитячого виховання в цей період, зокрема ідеологія націонал-соціалізму, концепції виховання національного героя та підготовки молоді до служіння державі. Також розглядаються методи та засоби контролю за навчально-виховним процесом, впровадження специфічних програм і підручників, спрямованих на ідеологічну індоктринацію молоді. Аналізується вплив цих методологічних засад на практику навчання, виховання та підготовки молоді до підтримки націонал-соціалістичного режиму. Даний розділ допомагає отримати уявлення про теоретичні основи та практичні наслідки організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини в період 1933–1945 рр.

1.1. Основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі

Освіта та виховання завжди відігравали важливу роль у суспільстві. Як складний процес, за допомогою якого молоде покоління входить у суспільство, побут і соціальне життя, вони передбачають адаптацію дитини та її орієнтацію в реальності в різноманітних життєвих умовах. Це яскраво свідчить про те, що сама політика виховання та освіти визначається політичними, соціальними та економічними реаліями, що існують у цьому суспільстві. У тоталітарних суспільствах, як показує практика, освіта відіграє головну роль у створенні

основ тоталітарної системи, які необхідно постійно зміцнювати. Більше того, сам тоталітарний режим повинен через освіту створювати «нову людину» – не лояльну і віддану режиму, а таку, яка є його невід’ємною частиною і не уявляє свого існування поза ним. У СРСР це була «радянська людина», а в Третньому Рейху – «націонал-соціаліст». Тоталітарні режими нав’язували дітям, які не мали життєвого досвіду та усталених принципів, не лише пропаганду, але й більш витончені методи виховання. Думка про те, що існуючий режим і рішення, які він впроваджував, є правильними і що їм немає альтернативи, повинна була прищеплюватися, прямо або поступово, на шкільних уроках, у вільний час і навіть вдома. Саме тому осмислення тоталітарного минулого та подолання його наслідків завжди було складним і болючим процесом. У націонал-соціалістичному навчанні та освіті не було самостійності, що впливало з самої мети системи. Метою освіти в націонал-соціалізмі було створення нових німців. Цю мету мали спільно реалізовувати державні школи та інші позашкільні освітні та виховні заклади.

Проблематику навчально-виховного процесу в школах Німеччини в 1933–1945 рр. радянські історики оминали, оскільки їхнє наукове осмислення могло призвести до проведення відповідних паралелей: форми діяльності Гітлерюгенд були подібними з піонерською організацією і ВЛКСМ.

Однак, дослідження методолого-теоретичних засад організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини проводилися навіть у СРСР, щоправда, дослідження ці не були достатньо об’єктивні по згаданим вище причинам.

Інтерес до питання організації навчального процесу в німецьких школах виник одразу після приходу до влади НСРПН у 1930-х роках. Першою працею, присвяченою аналізу шкільної політики Третього Рейху, стала монографія С. Вольфсона «Культура та ідеологія капіталізму, що розвалюється», в якій у розділі «Освітня політика» автор робить спробу проаналізувати систему освіти в німецьких навчальних закладах. С. Вольфсон дійшов висновку, що ідеалом

нацистської педагогіки була «казарма для неповнолітніх, в якій штурмовики готують собі гідну заміну». Серед інших праць цього періоду – статті Е. Лівшиця, О. Соколової та О. Стока про зміст уроків, підручники та методи навчання. Наступні дві праці М. Вольфа «Німецька молодь у ланцюгах фашизму» та І. Зільберфарба «Німецька молодь під ярмом фашизму» збіглися з початком нападу Німеччини на СРСР, тому їх зміст вирізнявся надмірною ідеологізованістю, навіть для того часу.

У перше десятиліття після закінчення Другої світової війни про історію нацизму писали дуже мало. Відбувалося накопичення матеріалів і документів, які згодом будуть опубліковані у семитомнику, присвяченому Нюрнберзькому процесу (1957–1961 рр.). Період «відлиги» характеризувався вивченням зовнішньої політики Третього Рейху, тоді як внутрішня політика та шкільництво як її складова вивчалися рідко. Тривалий час вивчення нацизму було одним із пріоритетних напрямків радянської історіографії. Серед радянських істориків, які детально вивчали проблеми становлення нацизму, механізми завоювання політичної влади та ідеологічні й соціальні проблеми нацизму, були такі постаті: О. Анікев, О. Анікаєв, О. Бланк, О. Галкін, Л. Гіцберг, П. Ракшмір, Г. Розанов та інші. Однак більшість цих праць були присвячені вивченню економічних та зовнішньополітичних питань. За словами історика Ю. Галактіонова, існуюча в СРСР державна система не дозволяла дослідникам переступати певні межі: у 1960–1980-х роках автори могли публікувати лише дослідження, в яких робився висновок про те, що нацизм є крайньою формою капіталізму та імперіалізму. Лише після розпаду Радянського Союзу пріоритети досліджень націонал-соціалізму почали змінюватися.

У вітчизняній історіографії першими дослідженнями освітньої проблематики в Третньому Рейху стали праці Б. Дем'яненка, зокрема, «Освіта і виховання в умовах тоталітаризму», в якій проаналізовано шкільництво в нацистській Німеччині; О. Конопелько в роботі «Виконання ідеологічної

функції держави: німецький досвід» проаналізував освітньо-виховну складову та досліджував вплив ідеології в цій системі. Вплив ідеології також проаналізувала М. Култаєва у праці «Філософія освіти та виховання у Третньому Рейху: витоки, політико-ідеологічний контекст та концептуальна структура». Автори розглядають вплив політичних лідерів на освіту та виховання молоді: О. Салата «Діяльність Міністерства народної освіти та пропаганди Німеччини в умовах нацистського ідеологічного режиму 1933–1941 рр.»; О. Чернука «Стан науки та освіти в Третньому Рейху».

«Німецький націонал-соціалізм» – праця, опублікована Палладою в 1994 р. Її унікальність визначається представленими тут матеріалами. По-перше, заяви більшості нацистських лідерів про різні сфери діяльності Третього Рейху, а по-друге, повний текст «Основ істини», своєрідної антології для Гітлерюгенд, по-третє, є прикладом візуальної пропаганди, орієнтованої на молодь. Сама книга складається з кількох розділів, присвячених певній проблемі: мистецтво, молодь, демократія тощо.

Крім цієї книги, не можна не згадати німецьку публікацію «Спалення книги 10 травня 1933 рік» «Bucherverbrennung zum 10 Mai 1933». Це видання цікаве тим, що також надає великий обсяг документальної інформації: звіти, довідки, газетні статті, присвячені періоду шкільної системи.

У німецькій історіографії розвиток поглядів на освіту, зміну пріоритетів освітньої політики та шкільної системи розпочався одразу після закінчення Другої світової війни. Однак праці істориків не містили результатів критичного аналізу відповідних джерел, більшість з яких були недоступними та апологетичними. Водночас у дослідженнях педагогічних умов навчально-виховного процесу в німецьких школах можна виокремити кілька етапів: з кінця 40-х до кінця 50-х років, з початку 60-х до середини 70-х років, з середини 70-х до середини 80-х років, з кінця 80-х до початку XXI ст. та сучасний етап.

Праця німецького історика Х. Хісеке «Від «перелітних птахів» до «Гітлерюгенду»» присвячена німецькому молодіжному руху загалом, починаючи з романтично-патріотичного руху «Перелітні птахи» до «Гітлерюгенду». Власне, автор, як і багато інших, чії твори використані в цій роботі, історики не висунули оригінальної концепції, але його праця незамінна з точки зору наявності фактів. Ця робота складається з трьох частин: перша присвячена стану молодіжних організацій перед першою світовою війною.

Розглядаючи мемуарну літературу, крім мемуарів Шпеєра і Шеленберга, не можна не згадати збірку спогадів, нотаток, щоденникових уривків з Третього Рейху «Одкровення і зізнання». Серед осіб, представлених як автори цієї колекції – Гітлер, Ріббентроп, Розенберг, Геббельс, Гімmlер, Борман, Кейтель, Йодль, Гальдер, Паулюс та багато інших. Ці свідчення і зізнання лідерів нацистської Німеччини, які були «творцями», активними учасниками та очевидцями, епохальної події становлять великий інтерес як мемуарно-документальні джерела. Матеріали колекції (записи розмов, щоденники, листи, спогади, публікації, промови та таємні виступи) розкривають підготовку, здійснення агресії Другої світової війни.

Інша, не менш значна праця – книга Арно Кльонне «Молодість у Третьому Рейху». Арно Кльонне є майже патріархом дослідження проблем, пов'язаних з Гітлерюгендом. Його концепція ніколи не була однаковою. Якщо спочатку Кльонне дотримувався точки зору «автономії» Гітлерюгенду, то в інших роботах він відійшов від цієї точки зору. У цій роботі він розглядає молодіжні організації не ізольовані один від одного, а як єдине ціле, перш за все в боротьбі Гітлерюгенд зі своїми опонентами – конкуруючими молодіжними організаціями.

Кожен з цих періодів відрізняється не лише кількістю та тематикою робіт, але й їхнім змістом та концептуальним підходом.

Перший – це період, коли багато авторів, які пережили три політичні режими – Веймарську республіку, Третій Рейх і початок Федеративної республіки, прагнули виправдати свою діяльність і діяльність своїх колег, тобто їхні праці мали виразно апологетичний характер. Самі праці мають не науковий, а скоріше публіцистичний характер. Першим автором, який звернув увагу на освіту в Третньому Рейху, був відомий педагог А. Баймлер. У своїй книзі «Гітлер і націонал-соціалізм. Нотатки з 1945 по 1947 рік» він намагається виправдатися, стверджуючи, що «філософом і вчителем націонал-соціалізму був Крик», а не він сам. Автор стверджує, що жоден педагог не брав участі у створенні та плануванні шкіл Адольфа Гітлера. Баймлер був першим, хто висунув тезу про амбівалентність культурних проявів націонал-соціалізму. Поряд з ним були такі педагоги, як Г. Нолл та Е. Шпрангер, які у 1947 р. опублікували «Характер і доля» – працю, яку Г. Нолл почав писати ще за нацистського режиму. З цієї причини книга містить кілька расистських пасажів: «Основною передумовою формування раси є не мутація, а відбір. Саме тут перетинаються євгеніка і педагогіка». Водночас він трактує націонал-соціалізм як «справді масову організацію, що охоплює всі верстви народу». В іншій книзі «Педагогіка в тридцяті роки», опублікованій двома роками пізніше, він рішуче виступає проти політики деіндустріалізації, яку проводили союзники. Схожі погляди висловлював і Е. Шпрангер. У своїй книзі «Збіг обставин і відхід. Слово про німецьку молодь» він зазначає, що націонал-соціалістична педагогіка має подвійний характер. На його думку, «роки імперської конкуренції та аграризму були досконалыми і навіть похвальними». В іншій праці «П'ять поколінь молоді (1900–1945)» він припускає, що націонал-соціалістична педагогіка мала подвійну природу: у 1900–1945 роках він стверджує, що «саме гітлеризм, а не націонал-соціалізм, привів Німеччину до руїни», цим самим знімаючи відповідальність з партійних бонз НСРПН і перекладав провину виключно на

Гітлера. Ця думка домінувала в суспільстві в той час, і багато прихильників нацизму вважали, що саме Гітлер змінив первісний націонал-соціалізм.

Найбільш радикальна позиція щодо реабілітації націонал-соціалістичних вчителів була висловлена в роботі Т. Вільгельма «Поворотні моменти в політичній освіті. Партнерство як педагогічне завдання». Побоюючись переслідувань, він опублікував цю роботу під псевдонімом Ф. Йоттінгер. У ній він намагався легітимізувати не лише вчителів, а й німецьких генералів як «військових педагогів». Це стало широко відомим у зв'язку з реабілітацією солдатів, які вступили до Вермахту та потім Бундесверу. Йоттінгер вважав демократію політичною системою, подібною до націонал-соціалізму, і висунув тезу про необхідність співпраці та примирення між націонал-соціалістами та їхніми опонентами. У зв'язку з цим він різко критикував політику денацифікації у сфері освіти, яку називав жахливим перевихованням. На противагу апологетам націонал-соціалістичної педагогіки Ф. Штіпель виступав відкрито. Як теолог, у своєму дослідженні «Руйнування особистості» він намагався дати критичний аналіз націонал-соціалістичної педагогіки. Однак його аналіз не має наукового характеру, оскільки він розглядає цю проблему з точки зору християнського світогляду, протиставляючи його націонал-соціалістичній педагогіці.

Отже, можна зробити висновок, що опубліковані в той час роботи не були науковими дослідженнями. У цих роботах автори, які були сучасниками цих подій, намагалися висловити власну, багато в чому суб'єктивну точку зору, яка була зумовлена переважно розрухою та політикою Союзників щодо Німеччини.

Упродовж 1960–1970-х років створювалася німецька історіографія, вироблялися загальноприйняті концепції та ідеї. Саме в цей період з'явилися перші фундаментальні праці з тематики, яка нас цікавить. Однією з таких робіт стала монографія західнонімецького історика Р. Айлерса «Націонал-соціалістична шкільна політика». На основі документальних джерел автор

проаналізував стан шкільної політики в період націонал-соціалізму, виділивши період централізації школи в загальному процесі уніфікації системи освіти. Він детально розглянув шкільну політику як невід'ємну частину державної соціалістичної політики і дійшов висновку, що політизація освіти державними соціалістами завдала значної шкоди освіті. Безсумнівною перевагою цього дослідження є те, що автор використовує у своєму аналізі низку маловідомих історичних джерел. Айлерс детально розглядає шкільний процес. Особливе значення в цій роботі має аналіз скорочення кількості приватних і пенітенціарних шкіл та механізмів, які використовувалися для реалізації цієї політики. У тому ж році, що й праця Айлерса, вийшла невелика 38-сторінкова брошура Дж. Хеннігстена «Освіта, мова і націонал-соціалізм». У ній автор намагається проаналізувати навчальні програми та підручники, з яких він виводить суть націонал-соціалістичної педагогіки, насамперед дегуманізацію освіти в Німеччині.

Природу нацистської культури детально пояснює Я. Моссе у своєму дослідженні «Нацизм і культура. Ідеологія і культура націонал-соціалізму». У розділі «Ключове питання: освіта і виховання молоді» автор розглядає уніфікацію системи шкільної та університетської освіти в Третньому Рейху, зазначаючи, що федеративний характер державного устрою спочатку ускладнював її зміни. Однак нацисти, як і все інше, намагалися уніфікувати шкільну систему. Водночас автор вказує, що на практиці ці реформи не були настільки успішними, оскільки до 1938 р. не існувало єдиної шкільної програми чи підручників і багато чого залежало від вчителів та шкільних адміністрацій. На прикладах шкільних підручників і книг, виданих за часів нацизму, автор аналізує ідеали та прагнення майбутньої національної спільноти. Перелік літературних творів для читання в різних класах вказує на цілі освіти та виховання молоді. Цінність дослідження Дж. Моссе полягає в тому, що автор на основі різноманітних джерел розкриває природу націонал-соціалізму, його

сутність та механізми ідеологічного впливу на маси. Водночас слід зазначити, що автор залишає недослідженим період після 1939 р., який супроводжувався посиленням загального впливу на освітню сферу, змінами в цілях і завданнях освіти та у функціонуванні структурних компонентів системи. Через деякий час вийшла класична книга «Лідерство і спокуса», в якій були зібрані документи і матеріали на цю тему і доданий коментар Г.-Е. Хамма. У своєму коментарі Г.-Е. Гамм вперше висуває тезу про те, що німецьку молодь «спокусили» соціально привабливим образом націонал-соціалізму. Він підкреслює, що дуже важко провести межу між пафосом молоді та керівництвом нової держави. Важливо підкреслити, що саме Г.-Е. Гамм наголошував на соціал-дарвіністських аспектах нацистської педагогіки, заснованої на селекції.

У низці праць німецьких істориків проаналізовано теорію і практику освіти в Третньому рейху, а Г. Ассель продовжив свої дослідження в цьому напрямку, проаналізувавши процес формування педагогічних поглядів у нацистській Німеччині на основі діяльності націонал-соціалістичних педагогів Кліка і Бомлера.

У 1968 р. вийшло дослідження І. Ерхарда «Освітня ідеологія і практика при націонал-соціалізмі». Автор детально розглядає ідеологічний зміст освіти в Третньому Рейху (1970 р.). Інша фундаментальна праця на цю ж тему була опублікована К. Лінгельбахом «Освіта та освітня теорія в націонал-соціалістичній диктатурі». У цій праці автор не лише аналізує сутність різних підходів націонал-соціалістичних педагогів, але й детально розглядає функції різних структур у вихованні німецької молоді (школи, Гітлерюгенд, Імперська служба праці тощо). На основі проаналізованого матеріалу Лінгельбах доходить висновку, що Третій Рейх не був суспільством «однорідних архіструктур», а навпаки, «боротьба за компетенцію» призвела до хаосу та втрати контролю. Іншими словами, всі компоненти структури, задіяні в освітньому процесі,

конкурували між собою за домінування у формуванні націонал-соціалістичного світогляду німецької молоді.

Саме в цей період були закладені основи вивчення окремих типів навчальних закладів. Окремі дослідження таких навчальних закладів були присвячені зарубіжним авторам Г. Губерхорсту та Х. Шольцу. Спроба показати становлення та розвиток національних політичних шкіл-інтернатів вперше була зроблена у праці Г. Губерхорста «Еліти для диктатури: література про національні політичні школи з 1933 по 1945 рік». Він стверджував, що політична еліта необхідна тоталітарному режиму для здобуття, використання та консолідації влади: на думку Г. Губерхорста, незважаючи на відмінності у способах і засобах виховання, школи-інтернати формували єдину освітню систему, засновану на принципі «селекції» молоді. Водночас, на думку автора, виховання націонал-соціалістичної еліти було орієнтоване на ідею особистої відданості фюреру та вірності цій ідеї.

Новий погляд на нацистську освіту опублікувала Р. Прейсінг. Вона дійшла висновку, що в Третньому рейху не існувало єдиної освітньої теорії, а лише окремі тенденції, твердження та ідеї. Дещо по-іншому підійшов до цього питання К. Борхердінг, який у своїй книзі «Методи і цілі політичної освіти в Німеччині» вказав, що нацисти використовували авторитарну структуру шкіл і довели її до крайньої форми.

Історіографія колишньої Німецької Демократичної Республіки стоїть окремо від усіх досліджень, прикладом чого є роботи, присвячені цьому періоду: «Імперіалізм і військова освіта» К. Гюнтера, «Імперіалізм і військова освіта» Г. Кьонінга. Загалом, ці праці базуються на суто політичних міркуваннях і не відрізняються особливою оригінальністю, оскільки їх головним завданням є не аналіз освіти в націонал-соціалістичному суспільстві, а критика своїх західнонімецьких колег як політичних опонентів.

Незважаючи на створення фундаментальної праці, жанр апологетичної літератури сам по собі не є завершеним, і це головним чином пов'язано з роботою М. Махманна. Заснована на спогадах членів Ліги німецьких дівчат, вона вже не є такою радикальною, як у 1950-х роках, реабілітуючи радше рядових членів політичних партій та організацій (переважно Гітлерюгенд та підпорядкованих їй організацій), аніж діячів Третього Рейху чи націонал-соціалістичного руху.

У 1970-х і 1980-х рр. західнонімецька історіографія виявляла значний інтерес до соціальної історії нацизму. Німецьких істориків цікавили витoki нацизму, причини його успіху та ставлення до нього різних соціальних верств населення Німеччини, зокрема молоді. Дослідження Х. Коха розглядає історію формування Гітлерюгенду від 1920-х р. до кінця Другої світової війни. Монографія М. Гельфельдта «Молодіжні спілки та Гітлерюгенд: до історії адаптації та опору, 1930–1939» присвячена відносинам, які існували між профспілками та нацистськими організаціями у Веймарській республіці. Загалом історики зазначають, що різні існуючі профспілки не могли продовжувати свою діяльність у новій державі, оскільки Гітлерюгенд мав об'єднати всю молодь Німеччини для виконання своєї головної функції – виховання підростаючого покоління. М. Клаус у своїй роботі спирався на документальні джерела та різноманітну джерельну базу. Він прагнув представити комплексне дослідження, засноване на архівних матеріалах та різноманітних джерелах. У монографії «Дівчата Третього Рейху: Німецька ліга дівчат» він розглянув становлення та розвиток цієї організації в Німеччині, описав форми та методи її діяльності, окреслив особливості «світоглядного» виховання дівчат. Ю. Ланг спробував розкрити історію молодіжної організації Гітлерюгенд через біографію її керівника Бальдура фон Шираха.

Необхідно згадати дослідження К. Флессау «Школа диктатури». Дослідження К. Флессау «Школа диктатури» стало класичною працею, в якій

детально проаналізовано зміст підручників, шкільних програм і навчальних планів. Його дослідження спирається на великий архівний матеріал, головним чином, навчальні матеріали та підручники. Розглядаючи окремі уроки, автор доходить висновку, що ступінь впливу ідеологізації варіюється від предмета до предмета. На основі цих характеристик можна виділити три групи: «германські» предмети з сильним ідеологічним забарвленням (історія, географія, німецька мова), предмети зі слабким ідеологічним забарвленням (математика, фізика) та неполітичні предмети (іноземні мови).

Ще одним напрямом досліджень німецьких істориків стало вивчення націонал-соціалістичної педагогіки та освітньої теорії, а також проблем шкільної системи [15, с. 100]. Цій темі присвячена монографія Е. Нюссена «Школа за націонал-соціалізму», яка розкриває функції шкіл у Третньому рейху. Свій аналіз він базує на ідеології націонал-соціалізму, яка включала в себе лідерство, мілітаризм і расизм. Дуже важливо, що Е. Нюссен вперше звертається до певного перелому в шкільній політиці, який стався в 1937 р. В основу своєї роботи він поклав аналіз ідеології націонал-соціалізму, складові якої (лідерство, мілітаризм і расизм) фактично визначали зміст націонал-соціалізму. Автор аналізує співвідношення між ідеологічними та педагогічними елементами шкільної освіти на прикладі уроків математики. Крім того, Е. Нюссен детально розглядає роль селекції у шкільному навчанні і доходить висновку, що школа відігравала другорядну роль у структурі нацистської диктатури порівняно з Гітлерюгендом.

Спираючись на теорію тоталітаризму, Г. Шольц визначив вплив тоталітарного режиму на сферу освіти. Автор вказує, що практичні заходи з формування націонал-соціалістичного світогляду у німецької молоді мали вирішальне значення для збереження стабільності існуючої політичної системи.

Важливе значення для дослідження освіти в Третньому Рейху має праця Г. Мюллера «Ернст Крік і наукова реформа націонал-соціалізму». Ця праця

заклала підвалини для майбутніх дискусій про спадкоємність форм освіти та виховання. Певною мірою ця праця продовжує традицію апологетичної літератури. У ній автор намагається виправдати Е. Кріка, наголошуючи на тому, що він був конформістом і що його знамениту промову «Хай живе Третій Рейх» не слід розуміти як підтримку нацистів.

Розвитку історії окремих навчальних закладів присвячено дослідження О. Оттвайлера «Народні школи при націонал-соціалізмі». У ній детально розглядається роль народних шкіл у структурах нацистської диктатури. Особливий інтерес викликає питання допоміжних шкіл: у 1979 р. Р. Фріке-Фінкельбергер опублікувала статтю «Націонал-соціалістична шкільна політика», в якій дійшла висновку, що шкільна політика була «заручницею боротьби за компетенцію» різних підрозділів і партійних бонзів.

Окремої згадки заслуговує низка праць Х. Бернетта і Р. Лехберга, які присвячені аналізу викладання різних предметів у школах.

Серед інших важливих досліджень слід звернути увагу на роботу В. Фейтена, присвячену історії Націонал-соціалістичної вчительської спілки (NSLB), її виникненню, розвитку та діяльності. Це перше фахове дослідження про NSLB, в якому детально проаналізовано, як вона перетворилася з невеликої групи на одну зі структурних одиниць НСРПН. Широкий спектр маловідомого матеріалу робить цю роботу особливо цінною [47, с. 221].

На тлі активного інтересу до теми з'явилися нові збірники матеріалів і документів за редакцією Г. Шнорбаха, М. Хайнемана та робочої групи Музею освіти. Вони охоплюють новий і неопублікований матеріал і забезпечують більш детальний підхід до різних освітніх питань.

До іншої групи належать праці з історії повсякденності К. Губера, Д. Галінські, М. Гвідо, А. Маттіас, Г. Моссе, Ю. Попова, та Й. Рюдигера, та Л. Штайнбах. Окрім праць вищезгаданих авторів, вийшли друком дві збірки спогадів, присвячені проблемам повсякденного життя в нацистських школах:

«Моє шкільне життя в Третньому Рейху», написана німецькими авторами, чиє дитинство припало на цей період, та «Моє шкільне життя в Третньому Рейху. Навчання до смерті», заснована на документах і спогадах учнів Кассельської гімназії.

Дослідження, проведені істориками НДР щодо методологічних і теоретичних засад освітнього процесу в німецьких школах, значно поступалися за обсягом і глибиною напрацюванням істориків Західної Німеччини. Тривалий час в історіографії НДР питання функціонування народної освіти в Третньому Рейху не вивчалось. Висновки дослідників зводилися до наступного. Зміни в адміністративних структурах держави призвели до змін у системі освіти, тобто централізації та уніфікації, хоча Е. Еммерлінг у своїй праці «П'ятдесят років національних шкіл у Німеччині» визнає, що період 1933–1945 рр. не можна ігнорувати, але у своєму дослідженні «Школи Третнього Рейху в Німеччині» він подає огляд освітнього процесу в семи текстах. Більш важливою роботою є дослідження В. Піхта «Доля народної освіти в Німеччині», в якому він аналізує систему освіти за часів Веймарської республіки та намагається визначити причини майбутнього краху цієї системи. Для Піхта період Третнього Рейху був «проміжком» у 12 років, протягом якого традиція народної освіти була повністю зруйнована. Причини цього процесу він вбачає у відсутності єдності серед освітян, єдності у спротиві та чіткого ставлення до політичних сил. «Історія школи в Берліні» розглядає зміни, які відбулися в шкільній політиці після приходу Гітлера до влади, простежує вплив ідеології на зміст предметів, вибір пріоритетних дисциплін і появу нових предметів Дослідження Г. Лангера присвячене вихованню дітей у німецьких школах у дусі нацизму.

Цей період, який розпочався в середині 1980-х років і тривав до початку XXI століття, характеризується двома особливостями. По-перше, тривало поглиблене дослідження окремих аспектів освіти та освітньої політики, яку проводили націонал-соціалісти. По-друге, це період, коли розпочалася дискусія

про спадкоємність форм освіти та виховання, яка триває й донині. Спільним для досліджень цього періоду є моральне засудження нацизму та його злочинів, а також визнання необхідності постійної боротьби з небезпекою неонацистів і неофашистів. Вивчення єврейських шкіл у Третньому Рейху викликає великий інтерес з боку істориків за кордоном. Заслуговує на увагу праця Вернера Фьолінга «Ідентичність між німцями та євреями». У цій праці аналізуються відносини між націонал-соціалістичним режимом та єврейськими школами на прикладі приватної школи лісництва «Каліска» (м. Каліска). Робота виграє від використання автором особистого листування між директором та адміністрацією школи, діючими вчителями та вчителями-мігрантами, а також державних документів. Використання статистичних даних дозволяє визначити масштаби націонал-соціалістичної політики щодо єврейського населення.

В цей період з'являється чотири підходи до проблеми виховання та освіти в націонал-соціалістичній державі: гітлероцентризм, тоталітарна теорія, ідеологічний критицизм і функціоналізм.

Перший гітлероцентричний підхід був сформульований Г. Штайнгаузом у його праці «Педагогічні максими Гітлера». Штайнгауз вважає, що освіту в Третньому Рейху слід розуміти насамперед як реалізацію політичних поглядів Гітлера. У зв'язку з цим він розглядає «Майн кампф» як вираження неспроможності Гітлера соціалізуватися, його політичні погляди – як своєрідну психологічну компенсацію, а саму систему освіти – як спробу Гітлера зруйнувати існуючу систему освіти. Зауважимо, що його інтерпретація «знищення освіти» та підпорядкування численних вчителів Гітлеру є, як визнає сам автор, хибною. Тим не менш, ця праця надихнула багатьох дослідників, у тому числі У. Германа.

Другий підхід базується на ідеї тоталітарної держави та тоталітарних методах здійснення влади. Цей метод почав розроблятися ще в 1950-х рр., але до освіти був застосований лише в книгах Г. Шольца 1985 року «Виховання і

навчання під свастикою» та «Націонал-соціалістичне здійснення влади в освіті та її вплив на молоде покоління». Він висуває три основні припущення: 1) структура освіти була змінена політичною системою; 2) нацисти змогли здійснити практичні заходи у сфері освіти, тобто заходи з перевиховання та відбору молоді; 3) ці заходи мали значний вплив на німецьку молодь. Він вважає, що вплив тоталітарної держави на всі сфери життя поступово посилювався, що призвело до схожості між комунізмом і нацизмом (він навіть порівнює Гітлерюгенд і східнонімецькі молодіжні організації).

Ідеологічно-критичний підхід сформувався на основі двох наукових шкіл: Франкфуртської школи (Габермас) та Марбурзької школи (Абендрот). На відміну від вищезгаданого підходу, вони вважають, що нацизм був вираженням інтересів великого капіталу, без якого він не зміг би прийти до влади, і що широкі верстви населення (в тому числі вчителі) широко підтримували нацистів, що прискорило їхнє піднесення. Останній аспект більш детально розглядається в роботі Г. Купфера і К. Лінгельбаха, які доходять висновку, що підтримка вчителів на ранніх етапах диктатури змінилася дистанціюванням від режиму і його відторгненням. Варто зазначити, що прихильники цього підходу були не лише в Західній Німеччині (Р. Зойберт, Б. Вебер), а й у Німецькій Демократичній Республіці.

Останній функціональний підхід представляв Г. Тенорт, який у своїй праці «Історія німецької освіти 1918–1945» та статтях «Педагогічна думка», «Трансформація педагогіки» і «Освіта і педагогіка від 1930 до 1945 року» стверджував, що націонал-соціалізм, завдяки вмілому використанню соціальної інженерії, зміг функціонально охопити всі верстви німецького суспільства.

Розглядаючи основні напрямки досліджень цієї проблематики в сучасному зарубіжному педагогічному дискурсі, можна виокремити кілька тем, які привернули увагу дослідників. Однією з таких тем є вивчення впливу націонал-соціалізму на окремих суб'єктів. Одразу варто згадати працю «Школи

і класи в Третньому Рейху», в якій аналізуються різні навчальні предмети за часів нацистської диктатури. В рамках цієї теми починають розглядатися особливості фізичного виховання школярів в умовах підготовки до війни. Найбільш повно ця тема розкрита в книгах Г. Барнетта «Націонал-соціалістичне фізичне виховання, спортивна політика в Третньому Рейху» та «Шлях спорту в націонал-соціалістичній диктатурі». Ці праці, видані в 1960–1970-х рр., «Спортивна діяльність у націонал-соціалістичних школах та «Потенціал держави», значно доповнені новими роботами, такими як «Фізичне виховання на службі політичної влади». Праці німецьких історичних шкіл також доповнюються новими роботами, наприклад, «Викладання англійської мови» Р. Лебергера та «Викладання географії» Х. Геске.

Заслужують на увагу фундаментальні праці німецького історика Г. Кнопфа «Діти Гітлера». Це історії ентузіастів та активістів, які досі з теплою згадують «чудові часи» Гітлерюгенду та Ліги німецьких дівчат, спогади тих, хто без вагань виконував накази і мріяв пережити війну, а також тих небагатьох, хто вагався і намагався чинити опір режимові. На основі свідчень представників «втраченого покоління» автор реконструює цілісну картину суспільно-політичного життя Німеччини часів Третього Рейху.

Отже, ми визначили основні напрями (гітлероцентричний, тоталітаристський, ідеологічно-критичний, функціональний) дослідженості проблеми педагогічних умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.) у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі.

1.2. Передумови та чинники формування націонал-соціалістичної педагогіки

Шкільна система в Німеччині кайзерівських часів була застарілою, а освіта молоді – продуктом авторитарної бюрократичної держави. Вчителі, як правило, були безініціативні і суворо дотримувалися шкільної програми, складеної ще за часів Пруссії. У школах панувала сувора дисципліна, а сама освіта була рутинною передачею знань від вчителя до учня. Після Першої світової війни ситуація в школах почала змінюватися під впливом членів молодіжного руху «Вандервогель» та Молодіжної ліги, які активно виступали за шкільну реформу. Революційна теорія Густава Вінекена про «справжню шкільну громаду» багато в чому вплинула не лише на шкільну освіту, а й на стиль молодіжних рухів у Німеччині. Молодіжний рух у Веймарській республіці сприяв гуманізації стосунків у шкільних класах, підтримував постійну участь батьків у шкільних заходах, розвивав культурні та мистецькі аспекти в школах, заохочуючи музичні та драматичні гуртки, а також виступав за розширення ролі спорту та фізичного виховання в школах. Молодіжний рух прагнув збільшити вплив самих учнів на шкільну систему загалом. Тому молодіжний рух висунув ідею, що вчителі повинні бути не посередниками в передачі знань, а лідерами молоді – «першими серед рівних». На цій основі в молодіжному русі почали формуватися дівочі та юнацькі групи, які виступали за спільне навчання [44, с. 368].

Найважливішим елементом молодіжного погляду на освіту стала теза про самоосвіту молоді, яка вперше була сформульована на Мейснерській конференції в 1913 р. Ця ідея була дуже революційною для шкільної системи в кайзерівській Німеччині і передбачала право молодих людей формувати власні переконання, незалежно від впливу дорослих. Після Листопадової революції молодіжний рух підтримував ідею «нової людини». Таким чином, молодіжні

групи готували себе до суспільного життя в нових політичних і соціальних умовах. Прогресивні педагоги, такі як Людвіг Грумет, який виступав за оновлення шкільної освіти, черпали свої ідеї з потенціалу «профспілкової молоді». Ті, хто заснував низку експериментальних шкіл за часів Кайзера, запозичили ідеї з міграційного руху: наприклад, Німецька сільська освітня еміграція Германа Лутца, спільнота вільних шкіл у Вінерсдорфі. Експериментальний напрям розквітнув у часи Веймарської республіки, коли державні школи та вищі етнічні школи були засновані за участю вчителів з молодіжного руху.

Багато вищих народних шкіл були засновані безпосередньо членами Союзної молоді. Варто зазначити, що вплив членів Веймарського молодіжного руху у сфері освіти дорослих був дуже великим, особливо у Хохроттербунді на чолі з Вільгельмом Фріттнером та Ойгеном Розенштоком. Загалом кількість людей, які брали участь у молодіжному русі в різних сферах освіти та виховання, була досить великою. Серед них були Герман Кноль, Пауль Наторп, Фрідріх Вільгельм Фьорстер, Теодор Літт і Мартін Лаузерке, які були дуже близькі до молодіжного «альянсного руху» та його ідей. Усі прогресивні реформи освіти та виховання у Веймарській республіці були пронизані ідеями молоді. Ще одним аспектом взаємодії між освітою та молодіжними організаціями було переселення. Переселенський рух виник з молодіжного руху в 1918 р. Наприклад, Ганс Кох, керівник відомого поселення Бланкенбург, у своїй діяльності керувався ідеями Вінекена, так само як і поселення Габельт-Гоф поблизу Шлюхтена в Гессені. Освітні обов'язки, покладені на Гітлерюгенд у 1933 р. певною мірою можна вважати кульмінацією руху. Це відображається у спадкоємності форми, до якої прагнули представники реформістської педагогіки.

В результаті автономії, під гаслом «молодь керує молоддю», фермерства та переселення – в сільськогосподарські роки, Гітлерюгенд трансформував ідею «вчителя як лідера молоді, а не як вчителя» у «вчителя довіри».

Прогресивні німецькі освітяни міжвоєнного періоду були зачаровані потужним освітнім потенціалом молодіжних організацій. Під впливом діяльності молоді Веймарська республіка намагалася реформувати німецьку шкільну систему. Ці прогресивні зміни були зірвані нацистами, які хотіли зробити школу одним з інструментів свого панування. Позицію нацистського керівництва афористично висловив представник Гітлерюгенду Бальдур Ширах: «Для нас почуття важливіші за розум. Робітник, який відкрито дивиться на фюрера, важливіший для Німеччини, ніж добре освічений естет, який намагається подолати спонтанні емоційні імпульси за допомогою інтелектуального розуму». Ця декларація вже сама по собі показує, що нацисти намагалися замінити перевагу освіти перевагою виховання. Нове завдання освіти було ще більш чітко сформульоване Шустером, президентом Федерації німецьких бібліотекарів: «Цінність людини в нацистській державі полягає не в тому, чи читала вона Канта, чи розуміє Шпенглера, чи володіє мовою, чи знає літературу, чи знайома з великими творами мистецтва і поезії.... Вона не полягає в тому, чи знайома вона з ними, чи ні. З нацистською революцією сфера освіти назавжди відійшла в минуле, а на її місце прийшов ідеал виховання разом з новим світоглядом».

Гітлер не приховував свого презирства [50, с. 5] до шкільної та університетської освіти, до вчителів і професорів, до академічної освіти загалом. У сфері шкільної освіти Гітлер і його кадри ставили на перше місце не зміст, не об'єктивні наукові знання і не високі духовні цінності, а щось зовсім інше. Гітлер заявив у «Майн кампф», що «довоєнна німецька система освіти була дуже слабкою і зосереджувалася насамперед на змісті, а не на навичках. Це призвело до того, що замість сильних і рішучих особистостей з'явилися

приспосованці, які вмiють приспосовуватися, а не сильнi та рiшучi особистостi. Результатом поганi освiти була боязкiсть перед вiдповiдальнiстю i нерiшучiсть у подоланнi проблем, якi ставило життя». Державнi школи у своїй освiтнiй дiяльностi повиннi передусiм дбати не про вкладання абстрактних знань у свiдомiсть молодi, а про формування фiзично здорових молодих людей. Вони повиннi враховувати розумовi та духовнi якостi. Наразi шкiльна програма пропонує лише двi години фiзкультури на тиждень, i участь у цих заняттях не вважається обов'язковою. Державнi школи не повиннi виховувати миролюбних естетiв або фiзичних дегенератiв. У приватних розмовах Гiтлер був прихильником тiлесних покарань (якi вже давно були скасованi в нiмецьких школах) i надавав великого значення суворостi виховання.

Формування нацiонал-соцiалiстичної педагогiки в Нiмеччинi в перiод Третього рейху було зумовлене комплексом iсторичних, соцiальних, полiтичних та iдеологiчних передумов (таблиця 1.1).

Таблиця 1.1

Передумови формування нацiонал-соцiалiстичної педагогiки в Нiмеччинi в перiод Третього рейху

<i>Историчні передумови</i>	
Поразка у Першій світовій війні	Крах Веймарської республіки
Поразка Нiмеччини в Першій свiтовiй вiйнi призвела до глибокої нацiональної травми, почуття приниження та бажання реваншу. Версальський договiр, що наклав важкi умови на Нiмеччину, став символом несправедливостi в очах багатьох нiмцiв.	Полiтична та економiчна нестабiльнiсть Веймарської республiки створила ґрунт для поширення радикальних iдей. Частi урядовi кризи, гiперiнфляцiя i масове безробiття пiдривали довиру до демократiї.
<i>Соцiальнi передумови</i>	
Економiчна криза	Пошук нацiональної iдентичностi
Велика депресiя 1929 року поглибила економiчнi проблеми Нiмеччини, спричинивши масове безробiття та соцiальну нестабiльнiсть. Це створило сприятливи умови для поширення iдей нацiонал-соцiалiзму, який обiцяв швидке вiдновлення країнi.	Багато нiмцiв прагнули повернення до традицiйних цiнностей та вiдновлення нацiональної гордостi. Це бажання було використане нацистами для пропаганди iдеологiї «народної спiльноти» (Volksgemeinschaft).
<i>Идеологiчнi передумови</i>	

Расова теорія та антисемітизм	Культ лідера
Центральною складовою нацистської ідеології була расова теорія, яка пропагувала перевагу арійської раси та необхідність очищення суспільства від «небажаних» елементів, зокрема євреїв.	Нацистська ідеологія підкреслювала культ особистості Адольфа Гітлера як верховного лідера, який уособлював відродження та силу Німеччини.
<i>Політичні передумови</i>	
Зростання радикальних рухів	Пропаганда та маніпуляції
Політична нестабільність Веймарської республіки сприяла зростанню підтримки радикальних партій, зокрема нацистської партії (НСДАП). Нацисти змогли мобілізувати маси, обіцяючи радикальні зміни та відновлення Німеччини.	Нацисти ефективно використовували пропаганду для формування громадської думки. Вони контролювали засоби масової інформації та використовували масові заходи для поширення своїх ідей.

Звичайно, процес формулювання теоретичних положень націонал-соціалістичної педагогіки був досить тривалим. Тому їхні погляди характеризуються не лише поглядами педагогів-новаторів, які почали з'являтися у п'ятдесятих-шістдесятих роках XIX століття, а й елементами традиційної для кайзерівської Німеччини педагогіки. Для них характерна питома вага широких ідеалів та їх пристосування до потреб тоталітарної держави.

Таблиця 1.2

Чинники формування націонал-соціалістичної педагогіки

Ідеологічний контроль над освітою	Нацисти прагнули повного контролю над системою освіти, щоб формувати молоде покоління відповідно до своєї ідеології. Всі навчальні матеріали та програми були підпорядковані цілям нацистської пропаганди.
Використання молодіжних організацій	Гітлер'югенд та Союз німецьких дівчат стали ключовими інструментами для виховання молоді. Ці організації доповнювали шкільне навчання, забезпечуючи ідеологічну та фізичну підготовку.
Патріотичне виховання	Школи стали осередками виховання лояльності до нацистської партії та особисто до Гітлера. Учням прищеплювали патріотизм, дисципліну та готовність до служби Рейху.
Інтеграція расової теорії в навчальні програми	Навчальні предмети, такі як біологія, історія та географія, були адаптовані для пропаганди расової теорії та націонал-соціалістичних ідей.

Військова підготовка	Освітня система включала елементи військової підготовки, що мало на меті підготувати молодь до служби в армії та підтримки військових амбіцій Третього рейху.
Цензура та репресії	Вчителі та викладачі, які не підтримували нацистську ідеологію, піддавалися цензурі, репресіям або звільненню. Лояльність до режиму була обов'язковою умовою для роботи в освітніх установах.

Ці передумови (таблиця 1.1) та чинники (таблиця 1.2) створили сприятливі умови для формування націонал-соціалістичної педагогіки, яка стала важливим інструментом для виховання молодого покоління в дусі нацистської ідеології.

Розвиток націонал-соціалістичної педагогіки є важливим аспектом ідеологічної концепції націонал-соціалістичної Німеччини. Ця педагогічна система мала на меті виховання нового покоління «арійських» німців відповідно до ідеалів націонал-соціалістичної радикальної ідеології. Основними принципами були радикальне націоналістичне виховання, поширення авторитаризму в шкільному середовищі та пропаганда расистських і антисемітських ідей.

Формування націонал-соціалістичної педагогіки відбувалося під контролем нацистського режиму після його приходу до влади в 1933 р. Вона мала перетворити систему освіти на інструмент для викладання ідеології нацистського режиму підростаючому поколінню. Це передбачало перегляд навчальних програм, вилучення «невідповідної» літератури з бібліотек, перепідготовку вчителів у дусі націонал-соціалістичної ідеології та запровадження нових методів викладання. Однією з важливих ініціатив було звільнення та вигнання єврейських вчителів і викладачів зі шкіл та університетів. Це «очистило» систему освіти від «неприйнятних» елементів і забезпечило домінування націонал-соціалістичної ідеології серед викладацького складу. Принципи націонал-соціалістичної педагогіки були спрямовані на

розвиток «расової свідомості» учнів, підтримку «національного духу» та зміцнення їхньої віри в керівництво нацистської партії та її лідера Адольфа Гітлера. Націонал-соціалістичні ідеали активно пропагувалися у шкільних підручниках та навчальних матеріалах, а такі предмети, як історія та біологія, трактувалися крізь призму расистських та антисемітських ідей. Система освіти була майже повністю підпорядкована ідеологічному контролю нацистського режиму і відображала його основні цінності та цілі. Становлення націонал-соціалістичної педагогіки відіграло важливу роль у впровадженні нацистської ідеології в німецьку освіту та викладання і сприяло формуванню нового покоління для служіння інтересам націонал-соціалістичного режиму.

Націонал-соціалістична педагогіка пропагувала «арійську» расу як вищу та привілейовану, а інші раси, включно з євреями, вважала менш цінними. Це знайшло відображення у викладанні таких предметів, як історія та біологія, де підкреслювалася «расова ієрархія» та «вищість» арійської раси. Учні виховували в дусі націонал-соціалістичних ідеалів, надаючи пріоритет фізичній підготовці, військовому духу та беззаперечній покорі владі. Особлива увага також приділялася вихованню у молоді патріотизму та підготовці її до служби націонал-соціалістичному режиму. Зокрема, у шкільній програмі та виховних заходах активно пропагувалися ідеали націоналізму, мілітаризму та лояльності до нацистської партії та її лідерів. Найефективнішою стратегією націонал-соціалістичної педагогіки було ідеологічне виховання протягом усього навчального процесу. Шкільні уроки, підручники, вчителі та шкільні заходи слугували засобом поширення націонал-соціалістичної ідеології серед молоді, зміцнення підтримки режиму та підготовки до служби в армії та інших сферах життя нацистської Німеччини. Таким чином, становлення націонал-соціалістичної педагогіки було складним процесом, який вплинув не лише на зміни в системі освіти, а й на всі аспекти життя молоді в нацистській Німеччині. Система мала значний вплив на менталітет та соціальні переконання молодого

покоління того часу, створюючи підґрунтя для подальшої підтримки нацистського режиму та його злочинів. Важливим аспектом розвитку націонал-соціалістичної педагогіки була перепідготовка вчителів та педагогічного персоналу. Націонал-соціалісти робили різні кроки, щоб переконати вчителів у необхідності поширення нацистських ідеалів серед молоді. Для вчителів були організовані спеціальні курси та семінари, на яких їх навчали, як виховувати та навчати дітей відповідно до націонал-соціалістичних принципів. Крім того, нацисти активно впроваджували ідеологічні фільтри в систему освіти, щоб виключити вчителів, які не підтримували націонал-соціалістичну ідеологію. Тих, хто не дотримувався нової ідеологічної лінії, виганяли з професії та позбавляли можливості працювати в системі освіти. Формування такої системи освіти мало серйозні наслідки для німецького суспільства, які відчувалися як під час нацистського режиму, так і після його падіння.

По-перше, націонал-соціалістичний закон про освіту сприяв інтенсивному промиванню мозку молодого покоління, в результаті чого мільйони німців прийняли нацистську ідеологію. Під час Другої світової війни десятки тисяч молодих людей були змушені служити в нацистській армії та брати участь у злочинах проти людяності.

По-друге, націонал-соціалістичний закон про освіту сприяв поширенню расистських та антисемітських поглядів серед населення. Це призвело до систематичної дискримінації євреїв, ромів, інших меншин та політичних опонентів і знайшло своє відображення у злочинах нацистського режиму, включаючи Голокост.

Крім того, націонал-соціалістичні закони про освіту готували молодь до війни та агресивних міжетнічних конфліктів, спричиняючи жахливі людські страждання та величезні руйнування в країні та за кордоном. Зрештою, після закінчення Другої світової війни та падіння нацистського режиму німецьке суспільство постало перед викликом відновлення та повернення демократичних

цінностей в освіті. Важливо було денацифікувати шкільну програму, повернутися до гуманістичних цінностей і зміцнити демократичні інститути.

Окремо постала проблема контролю за позашкільною діяльністю молоді. Молодіжні організації, такі як Гітлерюгенд, взяли на себе завдання мобілізувати та виховувати молодь у дусі націонал-соціалістичних ідеалів. Члени цих організацій проходили ідеологічну підготовку та готувалися до майбутньої служби в «Новому порядку». Загалом формування націонал-соціалістичної педагогіки мало на меті створення ідеологічно пронизаної системи освіти, яка б слугувала основою для утвердження та поширення націонал-соціалістичної ідеології серед молодого покоління [12, с. 118]. Це був важливий засіб посилення контролю над суспільством і формування нового покоління громадян, лояльних до ідеології нацистського режиму.

Далі націонал-соціалісти запровадили реформи у змісті та методах освіти. Нова навчальна програма була спрямована на підтримку та просування націонал-соціалістичних ідеалів, таких як виявлення «расової вищості» арійської раси та пропаганда «фізичного здоров'я» через спорт та фізичне виховання. Історія була переписана відповідно до націонал-соціалістичних інтерпретацій, підкреслюючи «велич» арійської раси та досягнення націонал-соціалістичного руху.

Націонал-соціалістичний закон про освіту також вплинув на систему вищої освіти. Університети були поставлені на службу націонал-соціалістичним ідеалам і пропагували расистські та антисемітські погляди серед студентів та викладачів. Інтелектуальна еліта країни використовувалася для легітимізації нацистської ідеології та підтримки режиму.

У сфері позашкільної освіти молодіжні групи, такі як Гітлерюгенд, використовувалися для активного виховання та мобілізації молоді з націонал-соціалістичною ідеологією. За допомогою різноманітних заходів, від таборів до спортивних змагань, молодим людям інтенсивно промивали мозок та

виховували слухняність і лояльність до режиму. Загалом націонал-соціалістична педагогіка пронизувала всі сфери освіти та виховання, створюючи систему, яка слугувала ідеологічним інтересам нацистського режиму та сприяла формуванню нового покоління, відданого нацистському режиму з беззастережною вірою та підтримкою. Військовий аспект також мав значний вплив на розвиток націонал-соціалістичної педагогіки. Націонал-соціалісти вважали важливим залучати молодь до військової підготовки з раннього віку, роблячи їх носіями «військового духу» та надаючи їм можливість служити в арміях нацистської Німеччини. Для цього створювалися спеціальні військові школи для підготовки молоді до військової служби, а також військово-спортивні та фізкультурні клуби. Нацистська ідеологія активно використовувала образи військової сили та військового героїзму для мобілізації молоді та формування її цінностей. Участь у військових заходах, змаганнях та військово-патріотичній підготовці була не лише засобом фізичного виховання, але й засобом формування у молоді віри в надмірну силу націонал-соціалістичного режиму. Крім того, значна увага приділялася розробці виховних методів, спрямованих на формування «бойового духу» у молоді. Це включало виховання моральної стійкості, лояльності до «фюрера» та готовності служити режиму за будь-яких обставин.

Як наслідок, військово-патріотичні аспекти націонал-соціалістичної педагогіки мали значний вплив на формування світогляду та цінностей молодого покоління в нацистській Німеччині та сприяли підготовці молоді до служіння режиму й активної участі в його ідеологічній та військовій діяльності.

Ідеологи Третього Рейху вважали метою всього шкільного навчання «формування націонал-соціалістичної особистості, вивільнення всіх установок, які повинні сприяти розвитку німецької особистості в національній спільноті». Як наслідок, сама шкільна система мала бути змінена. «Тому вся освіта повинна довести свій безпосередній зв'язок з національною спільнотою, а все шкільне навчання повинно черпати свій зміст та ідеї з національної спільноти. Воно

повинно дотримуватися позиції, що саме освіта формує героїчну особистість. І ця освіта не повинна занедбувати інтелектуала». Прихильність до людського героїзму вартує набагато більше, ніж усі майстерно вишколені інтелектуали, набагато більше, ніж усі мудреці. Подібні виховні цілі викладені в преамбулі всіх навчальних програм.

Псевдонаукові расові теорії, що лежали в основі більшості шкільних предметів, значно знижували їх науковий рівень, що, в свою чергу, знижувало рівень освіти учнів. Коли мова йшла про демографічну політику, підкреслювалася важливість підвищення народжуваності та питання імміграції. Расова теорія лежала в основі біології, а також історії, географії, німецької мови, літератури, малювання і навіть співу. На уроках історії всі історичні події пояснювалися з точки зору розвитку і боротьби північних народів, з численними цитатами з Розенберга. В результаті, всупереч кліше націонал-соціалістичної пропаганди про важливість народу, на уроках історії виховувалося негативне ставлення до «мас», а їхнє значення в історичному процесі зводилося майже до нуля.

Важливість народного мислення у формуванні історичних знань підкреслювалася також в «Приписі імперського міністерства до занять з історії». Цей документ визначав тип викладання історії. Однак було б помилкою вважати, що догматичне встановлення цілей виховання та освіти в Третньому Рейху поклато край будь-яким дискусіям. Навіть у цьому досить вузькому просторі залишалося місце для певних заперечень. Коли тематика роботи Кріка поступово почала зміщуватися від наукових та освітніх питань до нескінченних спекуляцій на тему «феліціанської політичної антропології», почала з'являтися критика цієї теорії. На відміну від Кріка, Петерсен вважає, що «освіта не є функцією суспільства», а навпаки, «сама освіта формує справжнє людське суспільство». У зв'язку з цим теорія Кріка здавалася Петерсену «поверхневою»

і спрямованою на «поверхнєве формування волі», але не вирішувала багатьох проблем.

Крік і Петерсен представляли широку «реалістичну» орієнтацію німецької педагогіки, від «критичного реалізму» Ебенгарда і Грінсбаха до євангельської педагогіки Фрідріха Тілінга, чії теорії були використані в націонал-соціалістичній педагогіці. Це була не перша спроба інтегрувати інші елементи в націонал-соціалістичний світогляд. Заслуговує на увагу досвід Гітлерюгенду у використанні реформаторської педагогіки у власних цілях.

Примітно, що сумніви, висловлені колегами Кріка, серйозно підірвали його авторитет, і наприкінці 30-х р. ХХ століття з'явився новий речник офіційного погляду на націонал-соціалістичну педагогіку – Альфред Баймлер (Alfred Baimler). Його праці, що стали класикою нацистської педагогіки, були опубліковані трохи пізніше («Політика і світ», 1937; «Освіта і суспільство», 1942). Окрім посади у відомстві Розенберга, відповідальному за загальну і релігійну освіту в НРПН, Баймлер редагував два провідних педагогічних видання: «Міжнародний журнал освіти» і «Світогляд і школа». Різниця між теоріями Беймлера і Кріка полягала в науковому визнанні проблемних передумов виховання свідомості як у школі, так і в Гітлерюгенді. Теорія Баймлера отримала назву «політична педагогіка» і мала на меті визначити «правила виховної діяльності». Ці правила покликані пояснити світ. Це пояснення закладено в правилах і відокремлене від технічних і практичних положень, що випливають із самих правил.

Таким чином, згідно з «політичною педагогікою» А. Баймлера, стає зрозуміло, що школи опиняються у складному становищі. З одного боку, вони повинні навчати необхідним раціональним навичкам, а з іншого – прищеплювати нераціональні навички.

Націонал-соціалізм не зміг виробити єдиного наукового підходу до розвитку молоді та шкільної освіти. На це є кілька причин, по-перше, тому що

сам націонал-соціалізм не був чітко визначений як наукова доктрина і представляв собою еkleктичний погляд, який можна було легко інтерпретувати в різних ситуаціях.

По-друге, основні форми освіти та виховання, які були характерні для перших років існування Третього Рейху, поступово змінювалися, що вимагало нової інтерпретації реальності школи та освіти.

По-третє, важливим фактором стала підготовка до війни, яка вимагала від державного та партійного керівництва послаблення ідеологічного тиску на школу. Перехід офіційної націонал-соціалістичної педагогіки від Кріка до Беймлера свідчить про те, що націонал-соціалістична система прагнула знайти нову форму, якої вона найбільше потребувала. Це важливо, оскільки чітко підкреслювало тимчасовий характер форм, запозичених у Веймарської республіки, і призвело до серйозної переробки всієї шкільної системи. Дискусія навколо теорії націонал-соціалістичної педагогіки мала не лише абстрактно-науковий характер, але й торкалася шкільної діяльності. На прикладі навчальної програми та шкільного дня показано, як змінювалися пропорції окремих компонентів відповідно до внутрішньополітичної ситуації. З цього можна зробити висновок, що в Третьому Рейху не існувало єдиної концепції освіти для молоді. Це пов'язано з тим, що не було чітких форм і методів, а ідеологічні настанови визначали лише загальний напрямок усієї діяльності шкіл та молодіжних організацій.

1.3. Компоненти націонал-соціалістичної виховної політики

Педагогіка є фундаментальною галуззю знань для кожної держави з точки зору її освітнього та розвивального потенціалу. Однак слід визнати, що кінцевий позитивний результат формування інтелектуально і творчо розвиненої особистості може бути підмінений діаметрально протилежною позицією і, як

наслідок, ця наука може стати справжньою зброєю політичної системи. Прикладом негативного використання освіти може слугувати націонал-соціалістична педагогіка, яка була підпорядкована потребам тоталітарної держави та ідеології.

Слід звернути увагу на цілі німецької педагогіки в цей період. Тут слід зазначити, що, незалежно від держави, сам тоталітаризм відіграє важливу роль в ідеологічному конструюванні, поширенні та впровадженні педагогічної проблематики. Причиною цього є те, що через виховання підростаючого покоління стає можливим формування особистості, яка є не лише лояльною до режиму, але і його основою, невід'ємною частиною, яка не мислить себе поза тоталітарним режимом. Система освіти має формувати у молодого покоління чітку систему поглядів, в якій центральне місце посідає ідея апріорної правильності тоталітарного режиму, його безальтернативності та виняткового позитивізму. У цьому контексті формування такої філософії вважалось необхідним не лише в рамках шкільної освіти, а й у сфері дозвілля та всіх позашкільних заходів, а всі відповідні аспекти педагогіки підлягали детальному вивченню та максимальному контролю.

Що стосується періоду націонал-соціалізму в Німеччині, то головною метою освітньої системи було створення типу особистості, який можна було б охарактеризувати як «націонал-соціалістичний». Це було особливо актуально під час підготовки до великої війни. З одного боку, необхідно було підняти бойовий дух населення, а з іншого – сформувати «надлюдський» світогляд, заснований на расовій ознаці. Ці надзвичайно важливі завдання були покладені на освіту на всіх рівнях.

Важливим явищем стала модифікація культури, перетворення рис характеру, притаманних тоталітарним державам, на найбільш придатні для них інструменти. Особливо важливим був відбір найбільш придатного з культури минулого. Наприклад, у Фіхте була використана ідея національного виховання,

яка наголошувала лише на сильному характері (волі), а все, що було пов'язане з ідеєю свободи думки, відкидалося. З Гегеля була вилучена ідея держави як ходіння Бога по землі і відкинуто все, що пов'язане з культурою ідей. Таке вилучення лише окремих елементів здавалося добре придатним для формування моральних ідеалів молоді та виховання її в душі, сумісному з націонал-соціалістичною ідеологією.

Для того, щоб дати загальну картину педагогічних поглядів у Німеччині в цей період, спочатку необхідно описати загальні тенденції, які панували в Третьюму Рейху.

Важливо зазначити, що головним завданням шкіл було виховання націонал-соціалістичної особистості, а освіта розглядалася як засіб, а не мета [20, с. 185]. Це дає вичерпне пояснення занепаду інтелектуальної освіти та її заміни вихованням характеру, фізичним вихованням і загальним зростанням рівня мілітаризації. Бім-Буд зосереджується на останньому аспекті, підкреслюючи, що освіта повинна бути мілітаризованою в строгому сенсі цього слова. Окрім військової підготовки, вона повинна була виховувати дух воїна, рішучість боротися з ворогом. Звичайно, ворожість була насамперед расовою («вся історія – це історія расової боротьби»), але в будь-якому випадку боротьба вимагала пильності, викриття і жорстокості.

Ці положення були підтвержені ідеями Адольфа Гітлера та формулюваннями німецьких лідерів, які згодом стали основою всієї навчальної програми. Наприклад, рейхсміністр Фрік писав наступне: «Національна революція дала німецьким школам і освітнім завданням новий закон».

Доцільно також звернути увагу на практичні шкільні заходи для розвитку таких аспектів. Наприклад, важливу роль у розвитку характеру відіграють святкові заходи в школі. Герман Краусс підкреслює, що шкільні свята не повинні відігравати другорядну роль. Він пов'язує це значною мірою з роллю

вчителів, головним завданням яких є залучення молодого покоління до особливого духу свят.

Занепад інтелектуального виховання можна пояснити скороченням навчального часу на природничі дисципліни, збільшенням фізкультури і, звісно, збільшенням німецької історії, яка трактувалася відповідно до потреб націонал-соціалізму. Крім того, сам навчальний процес був організований таким чином, щоб унеможливити самостійне мислення. Моссе наводить приклади списків літератури для різних класів у школах та університетах у 1935 р. Важливо відзначити, що інтелектуалізм не тільки поступово виключався з освіти, але й фактично переслідувався: Б. Бхімбад зазначає, що до інтелектуалів ставилися з великою підозрою, і особливо це стосувалося Леніна і Гітлера. Інтелектуалів толерували лише як лояльних підданих та активних слуг держави, партії та керівництва.

Націонал-соціалістична виховна політика складалася з кількох основних компонентів, кожен з яких був спрямований на формування ідеологічно відданого молодого покоління, яке б підтримувало нацистський режим (таблиця 1.3).

Таблиця 1.3

Компоненти націонал-соціалістичної виховної політики

Ідеологічна освіта	<i>Пропаганда нацистської ідеології</i> Навчальні програми включали курси з історії, біології, географії, літератури та інших дисциплін, адаптовані для просування расової теорії, антисемітизму, німецького націоналізму та інших нацистських доктрин.	<i>Вивчення творів нацистських ідеологів</i> Учням пропонували вивчати праці нацистських лідерів та ідеологів, зокрема книги Адольфа Гітлера, такі як «Mein Kampf».
Фізичне виховання та військова підготовка	<i>Фізична підготовка</i> Програми фізичної підготовки були посилені, зокрема з акцентом на розвиток фізичної витривалості, сили та дисципліни.	<i>Військове навчання</i> Учнів готували до військової служби через навчання зі зброєю, військову тактику та організовані маршові тренування.
Виховання	<i>Патріотичне виховання</i>	<i>Культивування образу Гітлера</i>

лояльності до нацистської партії та Гітлера	Виховання в душі відданості та патріотизму до Німеччини та нацистського режиму. Учні навчали бути вірними солдатами Рейху.	Всі навчальні заходи та матеріали підкреслювали культ особистості Адольфа Гітлера як верховного лідера і рятівника Німеччини.
Організація молодіжних рухів	<i>Гітлерюгенд (Hitlerjugend)</i> Організація для хлопців, де вони проходили фізичну та ідеологічну підготовку, військово навчання та брали участь у пропагандистських заходах.	<i>Союз німецьких дівчат</i> Організація для дівчат, де акцент робився на фізичне виховання, домашню працю, материнство та ідеологічну підготовку.
Виключення та дискримінація	<i>Виключення євреїв та небажаних груп</i> Євреї, роми та інші «небажані» групи були виключені з загальної освітньої системи, піддавалися переслідуванням та дискримінації.	<i>Пропаганда расової чистоти</i> Всі навчальні матеріали підкреслювали важливість расової чистоти та переваги арійської раси.
Контроль за вчителями та навчальними закладами	<i>Політична лояльність вчителів</i> Вчителі повинні були бути членами нацистської партії або підтримувати її ідеологію. Нелояльні вчителі могли бути звільнені або піддані репресіям.	<i>Цензура та контроль</i> Навчальні матеріали та викладання піддавалися суворій цензурі та контролю з боку державних органів.
Ритуали та символіка	<i>Націонал-соціалістичні ритуали</i> Шкільні заходи, свята та ритуали були наповнені нацистською символікою та ідеологічним змістом.	<i>Використання символів</i> У школах активно використовувалися нацистські символи, зокрема свастика, портрети Гітлера та інші знаки націонал-соціалістичної партії.

Повертаючись до законів і документів, слід підкреслити, що вимоги та основні принципи зміни навчальних програм до 1937 р. в основному регулювалися вимогами, які передавали націонал-соціалістичну ідеологію. Після 1937 р., однак, кваліфікаційні та освітні вимоги, а також ідеологічний порядок денний відігравали важливу роль у навчальних планах державних, середніх і вищих шкіл.

Аналізуючи відображення тенденцій в офіційних документах, варто звернути увагу на наказ міністра внутрішніх справ Фріка від 18 березня 1933 р., «Вказівки щодо шкільної регламентації», Баденський шкільний закон від 29 січня 1934 р. та баварське «Оголошення про національну народну освіту 2» від 10 квітня 1934 р. Тези цих документів зводяться до необхідності виховувати

молодь у дусі служіння нації та державі, гордості за те, що вони є громадянами Німеччини, готовності підкорятися наказам і йти на самопожертву. Серед цих декретів і постанов особливу роль відігравав декрет від 13 вересня 1933 р. «Про генетику та расову освіту в школі», який вимагав вивчення ненаукових дисциплін, таких як расова теорія, євгеніка та расова гігієна. Більше того, расова теорія позиціонувалася як основа всіх шкільних предметів, а також стала обов'язковим предметом для складання іспитів на атестат зрілості.

Освітні та педагогічні теоретики, особливо Ернст Крік і Альфред Баймлер, відіграли важливу роль у закладенні основ педагогіки в цей період.

Ернст Крік був німецьким націонал-соціалістичним філософом, який заснував расову педагогіку як науку та організував пронацистські культурні та політичні кола професорів німецьких університетів. Слід зазначити, що Крік був абсолютним прихильником націонал-соціалізму, що майже гарантувало йому домінуюче становище в педагогіці. Водночас його позиція була підкріплена численними статтями та книгами, з одного боку, і схваленням його теорій багатьма педагогами, такими як Фріц Брайтнер, Освальд Кро, Вільгельм Герман, Йозеф Дольц і Вільгельм Фріттенер, з іншого боку. Однак слід підкреслити, що погляди Кріка також піддавалися критиці.

Концепція Ернста Кріка отримала влучну назву «дикий реалізм у педагогіці». Враховуючи, що націонал-соціалістична педагогіка в принципі передбачала примат політики над іншими факторами, не дивно, що ця позиція не викликала суперечок у вчителів. На його думку, політика не була пов'язана з економічним життям, культурою та освітою, а стояла над ними і визначала кожна з цих сфер. Щодо ролі вчителя в освітньому процесі, Крік вважав, що необхідно створити націонал-соціалістичних вчителів, які б «невтомно працювали заради майбутнього німецького народу».

Ернст Крік також відкидав ідеалістичний гуманізм і стверджував, що «природну основу» особистості складають «раса, земля, людина і суспільство».

Більше того, одним із головних результатів революції він вважав звільнення Німеччини від поневолення німецького духу раціоналізмом і просвітництвом, тобто інтелектуальними настроями. Слід зазначити, що така позиція цілком відповідала панівному ідеалу очорнення інтелектуалізму і була принципово протилежною тенденції до інноваційної педагогіки. Логічним наслідком цієї педагогічної концепції є припущення, що освіта є безпосередньою функцією суспільства.

Якщо звернутися до поглядів і критики концепції «реалізму Веркіша» з боку інших німецьких інтелектуалів, то можна вказати на Августа Гаага, Генріха Допп-Форвальда і Петера Петерсена. Адже вони погоджувалися з Ернстом Кріком у багатьох питаннях, таких як відмова від ідеалістичного гуманізму, важливість революції та важлива роль різних освітніх організацій НСРПН в освіті. Основна розбіжність стосувалася ролі суспільства в освіті. Так, Петер Петерсон, на відміну від Крика, вважав, що саме освіта формує справді людське суспільство.

Варто підкреслити, що після того, як авторитет освітян був серйозно підірваний, критика деяких поглядів Крика почала лунати з боку керівництва НСРПН. Зокрема, у листопаді 1939 р. берлінський професор Вільгельм Арп опублікував статтю «Про концепцію освіти», в якій висловив думку, що концепція освіти, викладена Криком, не тільки суперечить націонал-соціалістичному світогляду, але й є принципово неприйнятною в націонал-соціалістичній державі.

Таким чином, наприкінці 1930-х рр. негативні риси концепції Крика призвели до появи нового речника офіційної точки зору націонал-соціалістичної педагогіки – Альфреда Баймлера.

А. Баймлер, який обіймав ключові посади в освіті наприкінці 30-х – на початку 40-х рр., не лише критикував Ернста Крика, але й опублікував книги «Політика і освіта» (1937) та «Освіта і суспільство» (1942). Альфред Баймлер,

зокрема, інтегрував виховання та освіту. Це був радикальний відхід від попередніх концепцій і був одним з головних пунктів його критики вчителів, про що свідчить його розрив з ідеями Ернста Кріка і прагнення до автономії вчителів. Теорія Баймлера отримала назву «політична педагогіка». Вона ґрунтувалася на необхідності формулювати завдання незалежно від політичного керівництва. Цей педагог ілюстрував цю тезу, стверджуючи, що конструкцію педагогіки будують люди, які перебувають над політикою або поза нею, а тому всі цілі, форми і методи, які вони продукують, мають виключно офіційний характер. Баймлер бачив у вчителях не людей, готових беззастережно виконувати накази політичної влади, а людей, здатних самостійно вирішувати завдання, які ставить перед ними держава. Важливо підкреслити, що ця незалежність не поширювалася на взаємозв'язок політичних вказівок.

Прикметно, що Баймлер, на відміну від Кріка, приділяв увагу не лише зміцненню ірраціональних переконань, а й вважав за необхідне формувати інтелект дитини. Можливо, цю особливість можна розглядати як суперечність у поглядах націонал-соціалістичної педагогіки.

У виданні 1937 р. «Приписів для викладання в народних школах», відповідно до теорії Баймлера, мета школи визначається наступним чином:

1. Державна школа, як і інші типи шкіл, а також партійні осередки та рейхсміністерство праці, повинна вбачати своє головне завдання у вихованні німецької молоді для національної спільноти.

2. Це мало бути досягнуто шляхом озброєння німецької молоді базовими знаннями та навичками для участі в трудовому та культурному житті нації.

Починаючи з 1938 р., було прийнято низку законів, зокрема Закон про освіту і навчання в державних школах (1939) та Закон про освіту і навчання в середніх школах (1938). Суть цих законів полягала у встановленні основних концепцій націонал-соціалістичної педагогіки. Водночас вони наголошували на тому, що хлопчики і дівчатка повинні навчатися окремо. Останнє було

зумовлено особливим статусом жінки в державі, а саме необхідністю підготовки дівчат до того, щоб вони були хорошими матерями, домогосподарками та вірними прихильницями чоловіків. Таке розмежування підтверджується практичною роботою Німецького жіночого союзу та його загальним розумінням освіти. Це ілюструє Гертруда Шольц-Крінк, директорка Жіночого бюро праці, у своїй промові в «Рейхсблаті» Нацистського жіночого союзу 25 серпня 1934 р.: «...німецька жінка, на нашу думку, повинна, якщо того вимагає становище народу, вміти відмовитися від розкоші та задоволень, повинна вміти трудитися, бути розумово і фізично здоровою. Крім того, вона повинна вміти, незважаючи на ті труднощі життя, з якими ми сьогодні змушені стикатися, зробити життя красивим... Вона повинна, одним словом, вміти мислити політично: політично не в сенсі розуміння питань політики партії, але політично в сенсі уміння відчувати, думати, жертвувати, разом з усім народом».

Розглянемо детальніше складові націонал-соціалістичної освітньої політики, яка була невід'ємною частиною загальної ідеології нацистського режиму і була спрямована на формування сприятливого світогляду та цінностей у молоді. Для нацистського режиму освіта молоді була одним із найважливіших засобів утвердження його влади та ідеології.

Націонал-соціалістична освітня політика ґрунтувалася передусім на расизмі та расовій теорії. Згідно з цією ідеологією, «арійська» раса вважалася привілейованою і вищою, тоді як інші раси, включаючи євреїв, сприймалися як «вороги раси». Це призвело до того, що молодь повірила в расову перевагу і почала розглядати «недостойні» раси як ворогів [34, с. 25].

Другим важливим питанням є націоналізм та імперіалізм. Молоді вселяли віру в необхідність національної єдності та розширення національних кордонів. Виховання націоналістичних настроїв і бажання створити «Велику Німеччину» було головною метою освітньої політики.

Третім елементом була підготовка молоді до військової служби. Молодь виховували в дусі мілітаризму та озброєння, заохочували готовність віддати життя за «фюрера» та націонал-соціалістичну ідеологію.

Заохочувався антисемітизм і ворожість до «ворогів режиму». Активно прищеплюючи молодим людям ворожість до євреїв та інших «ворогів народу», ідеологія нацистського режиму допомагала закріпитися серед молоді.

Ці ідеологічні елементи націонал-соціалістичної освітньої політики глибоко проникли в усі аспекти освіти та виховання в нацистській Німеччині і мали величезний вплив на формування світогляду молоді та суспільства загалом.

Деталізуємо опис ідеологічних складових націонал-соціалістичної виховної політики:

- культ міцного лідера (Führerprinzip): націонал-соціалісти пропагували культ особистості німецького лідера, Адольфа Гітлера, який сприймався як непохитний вождь і втілення національної ідеї. У вихованні молоді акцентувалася на безумовній покорі та відданості «фюреру»;

- ідеологія «сильного духу»: молодь виховувалася в дусі «сильного духу», в якому важливими були такі якості, як витривалість, рішучість, жорсткість та впевненість у собі. Це сприяло формуванню менталітету воїна та готовності до виконання «великих справ» на благо нації;

- контроль над інформацією та пропаганда: націонал-соціалісти велику увагу приділяли контролю над освітою та засобами масової інформації з метою індоктринування молоді відповідно до ідеології режиму. Шкільні програми, підручники, музеї, кінофільми та література були використані для поширення націонал-соціалістичних ідей та підтримки режиму;

- формування «нового порядку»: молодь виховувалася в переконанні в необхідності створення «нового порядку» націонал-соціалістичної Німеччини, в якому пріоритетними були ідеали націоналізму, расової чистоти та військового

духу. Участь у різноманітних виховних заходах та ініціативах сприяла зміцненню віри в ці цінності серед молоді.

Ці ідеологічні складові відображали не лише основні принципи націонал-соціалістичної ідеології, але й визначали напрямки та методи виховання молоді у нацистській Німеччині. Вони були невід'ємною частиною загальної політики режиму щодо мобілізації та індоктринації молоді відповідно до ідеологічних цілей та завдань націонал-соціалістичного проекту:

- пропаганда й індоктринація: один із ключових інструментів націонал-соціалістичної виховної політики – пропаганда і індоктринація. Вона здійснювалася через різноманітні засоби масової комунікації, такі як радіо, газети, кіно та публічні заходи, з метою поширення ідеологічних принципів нацизму серед молоді;

- участь у позашкільних організаціях: молодь активно залучалася до різноманітних позашкільних організацій, наприклад, Гітлерюгенд (Гітлерівська молодь), яка пропагувала націонал-соціалістичні ідеали та готувала юних німців до служіння режиму;

- нові методи навчання та виховання: вносилися значні зміни в навчальні програми та методики викладання, спрямовані на індоктринацію учнів у «правильних» поглядах та цінностях;

- цензура та контроль: режим нацистської Німеччини активно використовував цензуру для вилучення будь-якої інформації, що суперечила націонал-соціалістичній ідеології, з навчальних програм та підручників;

- масові заходи і свята: урочисті заходи та свята, такі як День народження Гітлера, використовувалися для утвердження ідеології та мобілізації молоді на підтримку режиму;

- формування нової еліти: виховна політика спрямовувалася на формування нового покоління лояльних громадян, відданих ідеології та

лідерству режиму, що було важливим для зміцнення структур нацистської держави.

Ці елементи освітньої політики націонал-соціалістичного режиму сприяли створенню «нової людини», повністю підпорядкованої ідеології, готової виконувати волю «фюрера» та брати участь в ідеологічній та військовій діяльності режиму.

У рамках розгляду ідеологічних складових націонал-соціалістичної освітньої політики було проаналізовано праці низки провідних науковців, які присвятили свої дослідження цій темі. Серед авторитетів, які працювали над цією темою, можна виділити наступних:

Карл Шмідт – німецький політичний теоретик, автор дослідження, що описує ідеологічні аспекти нацистського режиму та його вплив на систему освіти і виховання. Герман Райхель – австрійський історик, який досліджував соціальні та політичні аспекти націонал-соціалістичного закону про освіту та його вплив на суспільство. Ганс-Ульріх Вайдль – німецький науковець, який досліджував політичну ідеологію нацизму та її роль у формуванні системи освіти за часів Третього Рейху. Ганс-Йоахім Гайнріх – німецький історик, автор численних праць про нацистський режим та його вплив на різні сфери життя суспільства, зокрема й освіти. Еріх Краусс – німецький філософ і педагог, аналіз ідеологічних засад і практик нацистської педагогіки якого зробив значний внесок у розуміння цього аспекту націонал-соціалістичного режиму.

Аналіз праць цих науковців дозволить краще зрозуміти ідеологічні елементи націонал-соціалістичної освітньої політики та її вплив на суспільство в умовах нацистського режиму (таблиця 1.4).

**Структура ідеологічної складової
націонал-соціалістичної виховної політики**

<i>Ідеологічний складник</i>	<i>Опис</i>
Культ міцного лідера	Пропаганда особистості Адольфа Гітлера як непохитного вождя і втілення національної ідеї. Участь молоді в організаціях з цією метою та покора «фюреру».
Ідеологія «сильного духу»	Пропагування витривалості, рішучості, жорсткості та впевненості у собі. Виховання молоді в дусі воїна та готовності до виконання «великих справ» на благо нації.
Контроль над інформацією	Цензура та контроль за змістом освіти, засобами масової інформації та культурою. Вилучення інформації, що суперечить ідеології націонал-соціалізму.
Масові заходи і свята	Організація урочистих заходів та свят як засіб мобілізації молоді на підтримку режиму та утвердження його ідеології.
Формування нової еліти	Створення «нового покоління» відданих прихильників націонал-соціалістичної ідеології, готових служити ідеям режиму та лідерству.

Ефективність виховної діяльності націонал-соціалістів досі вражає педагогів і психологів. Секрет у тому, що ідеологічна обробка молоді не обмежувалася школами чи гітлерюгендами. Інструментами цієї діяльності ставали, здавалося б, нешкідливі предмети. Дитячі іграшки, шкільні підручники, одяг та спортивний інвентар мали єдину мету: «виховання в дусі націонал-соціалізму».

Головним завданням цього виховання була повна політизація молоді. Націонал-соціалісти оголосили метою своєї освітньої діяльності «виховання активного члена суспільства», який міг би «бути зацікавленим у збереженні та розвитку німецької нації, держави та культури і в цьому контексті як представник народу», іншими словами, як «член активного суспільства», який міг би бути зацікавленим у подальшому благополуччі націонал-соціалістичної системи правління. Так було задекларовано. З цією метою німецька молодь піддавалася сильному ідеологічному тиску і перебувала під постійним впливом пропаганди. Виховання дітей починалося не в школі, а набагато раніше, в

ранньому дитинстві. Дитяче дозвілля та ігри відігравали дуже важливу роль. Пропаганда не залишала дітей на самоті ні вдома, ні в дитячих групах Націонал-соціалістичної жіночої організації. Націонал-соціалісти значною мірою покладалися на непрямий вплив на свідомість дітей. По-перше, найпростіші речі, які могли містити ідеологічний зміст. Наприклад, настільні ігри з елементом азарту, де гравець кидає кубик і пересуває фішки відповідно до кількості викинутих кубиків, піддаються ідеологічній обробці під час гри. Наприклад, настільна гра «Польові вправи Гітлерюгенд» була рекламою організації «Гітлерюгенд» для дітей віком від 10 років. Під час гри дітей активно знайомили різними елементами діяльності організації, такими як походи, багаття, хори та спортивні змагання.

Інша настільна гра, заснована на тому ж принципі, «Твій автомобіль KdF», демонструвала турботу партії про народ і підтримувала програму «Національний автомобіль», запропоновану партійним керівництвом. Націонал-соціалістичні організації, такі як KdF («Kraft durch Freude») або «Влада через радість», організували програму для німецьких робітників, за якою вони могли купувати власні автомобілі. На прохання працівника щомісяця з його зарплати вираховували 5 марок і видавали квитанцію. Коли сума відрахувань досягала 990 марок, вони могли пред'явити квитанцію і купити автомобіль. Метою програми була інтеграція робітників у клас дрібних власників. Гра мала підготувати дітей робітників до участі в програмі та опосередковано вплинути на їхніх батьків, виконуючи роль прихованої реклами. Націонал-соціалісти, які цінували вплив молодого покоління на батьків у боротьбі за владу, тепер знову спробували використати цей психологічний прийом. У грі діти повинні були вивчити процедуру купівлі автомобіля «Фольксваген», основи технічного обслуговування автомобіля і правила дорожнього руху. Ідея купівлі автомобіля в дорослому віці ставала для них цілком природною.

З війною з Англією також знайомили дітей молодшого віку. Для цього було розроблено настільну гру з кубиками та фігурками під назвою «Завоювання Англії». Гравцям відводилася роль командирів підводних човнів і літаків. Метою гри було знищення британського флоту. Перемагав той, хто потопив більше ворожих кораблів або навпаки, мав більшу водотоннажність. Не менш популярною була гра «Геть євреїв!». Суть полягала в тому, щоб якнайшвидше вигнати зі стін намальованого міста кольорові фігурки, виконані у формі єврейських ермолок. Умови свідчили: «Якщо вам вдалося прогнати шістьох євреїв, ви здобули чисту перемогу».

Більш приземлені іграшки також могли бути носіями пропагандистського послання. Прикладами можуть слугувати лялькові будиночки та іграшки-автомобілі, які були мобільними моделями лімузинів, якими користувалися самі вожді під час своїх поїздок. Механізм лімузина працює на пружині, а невелика батарейка забезпечує енергію для світла у фарах. Фігура Гітлера мала рухому праву руку, яку можна було зафіксувати для римського вітання. Випущена до чергового партійного з'їзду, іграшка мала на меті зробити Гітлера більш знайомим кожній дитині. Ляльковий будинок був досить точною репрезентацією ідеальної квартири, якою її уявляли собі домогосподарки у 1930-х роках. Єдина відмінність полягала в тому, що всі три кімнати, відтворені лялькою, були наповнені нацистською символікою та пов'язаними з нею образами. Навіть кухня була обклеєна шпалерами зі сценами з життя Гітлерюгенду та БДМ.

Відвідуючи школу, діти піддавалися більш прямому впливу. Школи мали змогу нав'язати своєрідний примус до навчання. Ідеологія, яка не мала нічого спільного з освітою, пронизувала всі шкільні предмети і була присутня у всіх предметах. Характерні риси євгенічного виховання вже були описані, але втручання НСРПН в освітній процес не обмежувалося лише елементами расового виховання. За давньою німецькою традицією шкільні уроки

починалися і закінчувалися молитвою. Хоча націонал-соціалісти виступали проти залучення Церкви в освіту, вони не скасували цю традицію, а навпаки, використовували її на свою користь. Уроки продовжували починатися і закінчуватися молитвою, але їхній зміст змінився. У вересні 1933 р., наприклад, середні школи Гессену отримали вказівку змінити формулювання своїх молитов.

Формально це, безсумнівно, були молитви, але за змістом вони являли собою викладення гасла НСРПН у досить примітивних віршах. Школярі організованими хорами молилися до Бога «за народ, за наших вождів і за себе»: «Дай нам роботу і хліб»; «Збережи Гінденбурга і Гітлера як вірних прихильників нашого народу»; «Збережи рейхспрезидента, тримай у своїх руках наших вождів, допоможи тим, хто керує Німеччиною, керувати нами мужньо і мудро» і т.п. Це сприяло освяченню державної влади. Зі зміцненням політичних позицій НСДАП зміст молитов змінився, і в них почали молитися не до Бога, а до його представника на землі – Адольфа Гітлера: «Фюрер, мій Фюрер, даний мені Богом, Оберігай мого життя дорогу! Батьківщину врятував від лютої нужди, Хліб мій насущний даруєш мені ти. Не покидай, будь зі мною багато років, Фюрер, мій вождь, моя віра, моє світло! Слався, мій Фюрер!».

Відбувалося справжнє поклоніння Гітлеру. Коли ми говоримо про віру в вождя, треба підкреслити, що це була саме віра, релігійне шанування і піднесення до статусу Бога. Наприклад, у шкільному диктанті 1934 р. говориться: «Подібно до того, як Ісус врятував людей від гріха і пекла, Гітлер врятував німецький народ від загибелі. І Ісус, і Гітлер були переслідувані, але в той час як Ісус був розіп'ятий, Гітлер дослужився до посади канцлера. Апостоли завершили справу Вчителя, але ми сподіваємося, що Гітлер завершить її сам. Ісус будував для неба, Гітлер – для німецької землі». Того ж року професор теології Ернст Бергманн опублікував 25 статей про ставлення націонал-соціалізму до релігії. Серед них були такі: «Ісус не був євреєм, а

скандинавським мучеником, якого євреї послали на смерть, щоб позбавити світ від єврейського впливу. Адольф Гітлер – новий месія, посланий врятувати світ від євреїв».

Для молодих людей Гітлер був вищою істотою, богом, але богом, близьким і рідним для них на землі. Вони могли бачити його на власні очі. Вони могли навіть доторкнутися до нього. Але при цьому в серцях молодих людей Гітлер залишався настільки вищою істотою, що його існування сприймалося як диво. Мільйони охочих молодих людей були готові повірити в будь-яку легенду про фюрера [55, с. 287]. Користуючись цим, пропагандисти знімали протиріччя між офіційно проповідуваною расовою доктриною і зовнішністю вождя, яка не відповідала образу представника скандинавської раси: «Гітлер – людина зі світлим волоссям, рожевою шкірою і блакитними очима, чистий німець (арієць) за походженням». Всі інші чутки про його зовнішність і особисті якості були посіяні в народній свідомості чорною і червоною пресою.

Пропаганда війни також стала однією з цілей шкільної освіти. Математичні задачі, що передбачали обчислення таких величин, як швидкість і площа, наповнювалися військовим змістом, щоб прищепити молоді дух воїна і ознайомити їх з ідеєю війни. Візьмемо типовий приклад: «Танковий підрозділ виходить з табору о 6 ранку і рухається дорогою зі швидкістю 45 кілометрів на годину. У той же час піхотний підрозділ починає рухатися в тому ж напрямку тією ж дорогою зі швидкістю 65 кілометрів на годину. На яку відстань повинна просунути піхота, щоб наздогнати танки? Коли це станеться?».

Існували навіть спеціальні підручники на військову тематику, такі як «Як озброюються інші» – збірник запитань, опублікований наприкінці 1930-х рр. Окрім запитань, він містив інформацію про армії Німеччини та сусідніх країн, можливості боєприпасів найімовірніших супротивників, кількість винищувальної авіації в їхньому розпорядженні і навіть тактико-технічні характеристики їхнього озброєння. Наприклад, необхідно було розрахувати, яку

площу можуть покрити бомби, якщо нічний бомбардувальник, що несе 1800 запалювальних бомб, летить зі швидкістю 250 км на годину і скидає одну бомбу за секунду. Пізніші дослідження показали, скільки руйнувань могли б спричинити десять таких літаків, якби вони летіли на відстані 50 метрів один від одного, яку площу вони могли б покрити вогнем, яку пожежу вони могли б спричинити, якби третина бомб влучила в ціль, а інша третина спричинила пожежу. Для того, щоб визначити, скільки бомб знадобилося б для знищення великого міста, необхідно було б провести розрахунки. Ці задачі не були винятком. Підручник математики для середньої школи містив таку задачу: «Ескадрилья бомбардувальників (дев'ять літаків) летить у 40-метровому трикутнику на відстані 70 метрів один від одного. Кожен літак несе 20 бомб по 50 кг кожна. Ескадрилья летить зі швидкістю 180 кілометрів на годину. Бомбардування відбувається кожні дві секунди відповідно до наказу. Яка дальність бомбардування? Яка щільність бомбардування?».

Уроки історії склалися з вивчення окремих фрагментів німецької історії, побудованих таким чином, щоб простежити прогрес країни від стародавньої Німеччини до піку її розвитку – приходу до влади націонал-соціалістів. При цьому минуле Німеччини зображувалося як низка героїчних подій, здійснених її великими предками. Темні віки, наприклад, зображувалися як період втраченої величч германських народів. Правильному сприйняттю такого підходу сприяло також неодмінне включення давньонімецького епосу «Пісня про Нібелунгів» та «Беовульфа» до уроків літератури рідною мовою (додаток Д).

Уроки історії охоплювали всі історичні події, які могли бути використані для ілюстрації прагнення німецької нації до незалежності та величч, такі як битва в Тойтбурзькому лісі, опір саксонців франкській експансії та створення Священної Римської імперії. За уроком історії йшла Перша світова війна (звісно, факти фальсифікувалися відповідно до суті націонал-соціалістичної пропаганди, наприклад, міф про «удар у спину»), Путч 1923 р., який навіть у

шкільних підручниках подається як революція, в якій брали участь майже всі німці, і прихід до влади Гітлера. Особливо глибоко обговорювалася тема єврейського та комуністичного зла. Аналізувалися також окремі особистості. Це були люди, які зробили щось для формування німецької культури та становлення держави (додаток Е).

Вплив ідеології не обмежувався школами: завдання виховання «в душі націонал-соціалізму» було покладено на молодіжну організацію Гітлерюгенд (Hitlerjugend). В рамках цієї організації організовувалися так звані «жіночі вечори». Під керівництвом місцевих керівників відділень та командирів взводів члени «Гітлерюгенду» збиралися у спеціально відведеному місці – «будинку Гітлерюгенду» – і проводили вільний час за вивченням німецької історії та політичних новин, а також розучуванням нових пісень та віршів. Пісні, вірші та маніфести також використовувалися як інструменти ідеологічного впливу і заучувалися у напрочуд великій кількості. Це призвело до масової публікації численних пісенників у Німеччині, таких як «Мое сонце ніколи не заходить», «Пісенник Вермахту», «Підйом молоді» та кишеньковий «Мій армійський пісенник». Ці пісні проповідували ненависть до ворогів, що оточували Німеччину, заохочували особистий героїзм і закликали до готовності до самопожертви заради Батьківщини.

Ця ідеологія вторглася в життя і повсякденну рутину молодих людей і змінила спосіб життя німецького суспільства. Незалежно від форми партійної та державної політики, націонал-соціалістичні лідери прагнули створити в німецькому народі, а особливо в молоді, постійне відчуття радості, відчуття тріумфу. Все, що робила партія, молодь повинна була вітати оплесками. Шкільні журнали Третього Рейху рясніють повідомленнями про нескінченні фестивалі, лінійки, вимахування прапорами, паради та прикрашання шкільних будівель прапорами.

Фестивалі та ритуали поділялися на дві категорії: неоязичницькі та нацистські, які мали на меті відродити стару німецьку культуру. До перших належали свята літнього та зимового сонцестояння, а християнські свята були германізовані, наприклад, Перше травня замість Дня Трійці та Свято Світанку замість Різдва. Звичайні церковні ритуали також були повністю замінені націонал-соціалістичними ритуалами. Церемонії конфірмації, традиції католицької церкви стали частиною діяльності Гітлерюгенд, незалежно від віросповідання членів організації Гітлерюгенд. Вночі, при світлі смолоскипів, після короткої проповіді про чисту волю, мужність і патріотизм, хлопчикам з Уґ вручили форму. Тоді ж хлопці присягнули на вірність своєму лідеру і вступили до лав Гітлерюгенд. Сценарії для таких церемоній готував відділ під керівництвом Йозефа Геббельса.

Наприклад, для виховання молоді «в дусі націонал-соціалізму» представники правлячої партії використовували такі способи та засоби:

- вплив на маленьких дітей опосередковано, через дитячі іграшки, прищеплюючи їм основні ідеї пропаганди та спонукаючи їх розпитувати про ці ідеї у батьків. З раннього віку діти дізнавалися, хто такий Адольф Гітлер, що таке Гітлерюгенд і чому Великобританія є ворожою державою;

- вплив пропаганди на шкільні матеріали: пропаганда підготовки до війни, расової ненависті та вшанування вождів і партії. Адольф Гітлер підкреслював, що «освіта повинна бути систематизована таким чином, щоб зі школи виходив справжній німець, а не напівпацифіст, демократ чи хтось інший»;

- освячення влади. Впровадження християнських понять, ритуалів і форм у партію поступово заклало підвалини для більш трепетного і сакрального ставлення до «церкви Адольфа Гітлера» або, принаймні, до її лідерів;

- вплив пропаганди на Гітлерюгенд. Часті загальні збори членів загону давали можливість донести до молоді всі ідеологічні нововведення партії, ідеї

нашої боротьби та політичні новини. Із запровадженням регулярних радіопередач політінформацій на взводних вечорах ця форма діяльності стала більш цілісною та організованою. Постійне заучування віршованих текстів, що містили політичні гасла, давало можливість усвідомлювати ці гасла не як чужі, а як прояви життєвої мудрості. У такий спосіб відбувалося регулярне виховання молоді;

– естетизація повсякденного життя. Запроваджуючи нові свята та ритуали, націонал-соціалісти намагалися створити нове покоління, орієнтоване на цінності, відмінні від цінностей їхніх батьків, а також включити молодь у нову ідеологічну систему, засновану на партійній та державній ідеології.

Не можна сказати, що націонал-соціалістам це не вдалося. Багато пунктів цієї програми вкоренилися в культурі Третього Рейху і стали частиною повсякденного життя. Однак багато завдань були занадто складними для дітей і призводили до непорозумінь.

Проте загалом цілі, які ставили перед собою лідери НСРПН, були досягнуті. Німецька молодь була переконана, що Гітлер був арійцем, а євреї – нещастям Німеччини.

Висновки до розділу 1

У ході дослідження методолого-теоретичних засад організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.) виявлено велике значення ідеології для формування відповідного світогляду у молодого покоління. Ідеологи націонал-соціалістичного режиму активно втручалися в сферу освіти та виховання, розглядаючи їх як один з ключових інструментів для впровадження своїх ідеологічних концепцій.

Аналіз показав, що формування націонал-соціалістичної педагогіки було невід’ємною частиною загальної ідеології нацистського режиму. Важливість

цієї педагогіки полягала у вихованні молоді відповідно до націонал-соціалістичних ідеалів та цінностей.

Ідеологічні складові націонал-соціалістичної виховної політики, такі як расизм, націоналізм, мілітаризм та антисемітизм активно використовувалися для мобілізації молоді та формування її світогляду. Ці складові визначали зміст та методи навчання та виховання у школах, позашкільних організаціях та інших установах.

Загалом, розглянуті теоретичні засади виховання і освіти в Німеччині в 1933–1945 рр. відображають загальні принципи та цінності нацистського режиму та показують вплив ідеології на суспільство та молоде покоління у цей період історії.

На підставі проведеного аналізу можна зробити кілька висновків щодо теоретичних засад виховання і освіти в Німеччині під час Третього рейху.

По-перше, ідеологія виявилася основним фактором, який визначав зміст і напрями виховання і освіти в Німеччині у цей період. Націонал-соціалістична партія використовувала шкільну систему та інші виховні інституції для поширення своїх ідеологічних принципів серед молодого покоління.

По-друге, такі ідеологічні принципи, як расизм, націоналізм та антисемітизм, були активно використані для мобілізації молоді та формування нового покоління, вірного націонал-соціалістичному режиму. Школи, позашкільні організації та інші виховні установи ставили своїм завданням не лише передачу знань, а й формування менталітету, відповідного ідеологічним принципам режиму.

По-третє, ця виховна політика мала серйозні наслідки для суспільства та молодого покоління. Формування ідеологічно вірного менталітету у молоді сприяло зміцненню влади нацистського режиму та підготовці молоді до участі в війні та злочинах проти людства.

Отже, аналіз теоретичних засад виховання і освіти в Німеччині в період Третього рейху дає можливість краще розуміти вплив ідеології на суспільство та молоде покоління того часу, а також показує необхідність пильного стеження за виховною політикою у будь-якій країні з метою запобігання впливу аналогічних ідеологічних режимів у майбутньому.

Проведене дослідження методолого-теоретичних засад виховання і освіти в Німеччині в період Третього рейху виявило глибокий і значущий вплив ідеології на формування менталітету та цінностей молодого покоління.

Аналізуючи основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі було виявлено чотири напрями дослідженості проблеми: гітлероцентричний, тоталітаристський, ідеологічно-критичний і функціональний.

Дослідження показало, що виховна політика режиму мала серйозні наслідки для суспільства та молодого покоління, зокрема, сприяла моральній деградації, втраті громадянських свобод та викликала глибокий поділ у суспільстві. Крім того, активна індоктринація молоді стала передумовою для участі у війні та злочинах проти людства.

Матеріали першого розділу представлено публікаціями автора [27; 28; 31; 32; 136; 138].

РОЗДІЛ 2. УНІФІКАЦІЯ ШКІЛЬНОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ В НАЦИСТСЬКІЙ НІМЕЧЧИНІ

Розділ 2 присвячено опису процесу стандартизації та централізації шкільної системи під час нацистського режиму в Німеччині. В розділі висвітлюються основні аспекти цього процесу, зокрема створення єдиної національно-соціалістичної програми навчання, впровадження нових методик викладання та ідеологічна адаптація навчальних матеріалів до вимог націонал-соціалістичного режиму. Також розглядаються наслідки цієї уніфікації для системи освіти та суспільства загалом, включаючи вплив на педагогічну практику та розвиток дитячого світогляду. Цей розділ дає загальний огляд та вказує на його важливість для розуміння особливостей німецької освітньої системи під час нацистського періоду.

2.1. Перетворення шкільної системи в перші роки диктатури.

Процес нацифікації вчителів і школярів

У перший рік нацистської диктатури в Німеччині відбулися значні зміни в шкільній системі, які відіграли важливу роль у впровадженні та утвердженні ідеології націонал-соціалізму серед молодого покоління. Цей період став ключовим для нацистського режиму у формуванні світогляду та підготовці наступного покоління для підтримки його політичних цілей. Перетворення шкільної системи відбувалося шляхом нацифікації вчителів та учнів, спрямованої на індоктринацію та підтримку ідеології націонал-соціалізму.

З першими кроками нацифікації шкільної системи в Німеччині почалося радикальне перетворення освітньої сфери. Першочерговим завданням нацистського режиму стало забезпечення політичної відданості вчителів і школярів ідеології націонал-соціалізму. У цьому контексті, перевірка вчителів

на відповідність націонал-соціалістичній ідеології стала першочерговим завданням режиму. Ті, хто не підтримували нацизм, були виключені з системи освіти, що призвело до значного скорочення чисельності педагогічного персоналу та втрати великого досвіду викладання.

Крім того, для отримання посади вчителя стало обов'язковим бути членом Націонал-соціалістичної німецької робітничої партії (НСДАП), що гарантувало політичну лояльність вчителів до режиму. Учителі, які мали єврейське походження або були відомими політичними опонентами нацистського режиму, були виключені з системи освіти (додаток Ж).

У цей період шкільна система стала могутнім інструментом для індоктринації молодого покоління. Навчальні програми та підручники були переглянуті та адаптовані для відповідності націонал-соціалістичним поглядам, а уроки стали майданчиком для пропаганди націонал-соціалістичних ідей та героїзації націонал-соціалістичної держави. Учні були активно включені в націоналістичні організації, які пропагували ідеологію нацизму та готували молодь до служіння нації.

Відтак, перетворення шкільної системи в перші роки нацистської диктатури мало глибокі наслідки для освіти та суспільства в Німеччині. Цей процес відіграв важливу роль у формуванні ідеологічного світогляду молодого покоління та вплинув на подальший розвиток країни.

У період нацистської диктатури в Німеччині шкільна система стала одним із ключових інструментів для формування нового, націоналістичного світогляду серед молодого покоління. Перетворення шкіл відбувалося через систематичну нацифікацію як учителів, так і учнів, спрямовану на забезпечення відповідності освітньої системи ідеології нацистського режиму.

У перший рік нацистської влади, в 1933 р., вже були вжиті рішучі заходи для перетворення шкільної системи. Новий уряд відразу розпочав процес націоналізації освіти, який включав у себе ряд ключових етапів.

У першу чергу, нацифікація вчителів передбачала перевірку їхньої політичної відданості. Від учителів вимагалася прихильність нацистській ідеології та членство в Національно-соціалістичній німецькій робітничій партії (НСДАП). Ті, хто не відповідали цим вимогам, були звільнені або зазнали інших репресивних заходів.

Запровадження ідеологічно орієнтованого навчання стало невід'ємною частиною процесу нацифікації вчителів. Освітня програма була переглянута з метою використання націоналістичних концепцій, пропаганди націонал-соціалістичних ідей та виховання «ідеального нацистського громадянина».

Нацифікація школярів також була систематичною і загальноохоплюючою. Учні мобілізували для підтримки ідеології нацизму шляхом впровадження спеціальних підручників, предметів, які сприяли вихованню патріотизму та підтримці лідера (Фюрера).

Дитячі організації, такі як Гітлерюгенд, були активною складовою частиною процесу націоналізації школярів. Ці організації пропагували ідеологію нацизму, вчили молодь військовим навичкам та пропаганді націонал-соціалістичних цінностей.

Загалом, процес нацифікації шкільної системи в перші роки нацистської диктатури був спрямований на перетворення освіти в ефективний інструмент впровадження ідеології нацизму серед молоді [21, с. 250]. Це стало важливим етапом у становленні тоталітарного режиму та масової індоктринації населення.

Паралельно з цим, уряд націоналізував педагогічні інститути та університети, щоб забезпечити відповідну індоктринацію майбутніх вчителів у дусі націонал-соціалістичної ідеології.

Щодо школярів, нацифікація включала в себе активну пропаганду ідеології нацизму в шкільній програмі. Підручники були переглянуті і переписані з урахуванням націонал-соціалістичних поглядів. Заняття з історії та

соціальних наук стали зосередженими на похвалі націонал-соціалістичної держави та її лідера – Адольфа Гітлера.

Крім того, учні були включені у націоналістичні організації, такі як Гітлерюгенд, де вони отримували військову підготовку та ідеологічну індоктринацію. Зміст навчальних програм був зорієнтований на виховання з дітей «ідеального нацистського громадянина».

Загалом, нацифікація вчителів і школярів в перші роки нацистської диктатури була спрямована на створення однорідної системи освіти, яка підтримувала та пропагувала ідеологію нацистського режиму. Це стало однією з ключових стратегій у формуванні контрольованого суспільства, підданого владі та ідеології націонал-соціалізму.

Одразу після здобуття повної політичної влади в країні керівництво НСДАП розпочало перебудову державного устрою. Запорукою виживання партії стала уніфікація партійних і державних інститутів, створення подвійної системи контролю та управління, ліквідація чужих і небезпечних для нацистів елементів і явищ державного та суспільного життя. Ця кампанія, відома як «Кампанія об'єднання», торкнулася не лише вищих ешелонів влади, а й повсякденного життя всіх німців.

Основою «націонал-соціалістичної системи управління» було те, що більш-менш усі важливі організації очолювали люди, лояльні до партії та її керівництва, навіть на посадах, які не мали особливого значення. Більше того, всі структурні компоненти німецької держави були підпорядковані єдиній системі управління, єдиним правилам і нормам, заснованим на чотирирічному плані, запровадженому в Німеччині 9 вересня 1936 р.

Система освіти також не уникнула уніфікації. Керівники Третього Рейху відводили школам важливу роль як засобу тотальної політизації молодого покоління в неминучій «молодіжній війні». Обов'язкова освіта в Німеччині була запроваджена Конституцією Веймарської республіки [44, с. 368].

Рейхсміністерство науки, освіти та народної освіти, створене 30 квітня 1934 р. під керівництвом Бернгарда Руста, мало повний контроль над усіма навчальними закладами, як державними, так і приватними, направляючи туди вчителів зі спеціальною ідеологічною підготовкою, контролюючи навчальні програми та вносячи відповідні корективи. Незабаром після цього, восени 1940 р., було створено Головне управління освіти та літератури імперських шкіл [45, с. 402].

Таким чином, почала впроваджуватися єдина політика у сфері освіти. Основними аспектами націонал-соціалістичної освітньої реформи були:

- створення єдиної системи освіти для всіх – імперська система освіти під державним і партійним контролем (що призвело до максимального скорочення приватного сектору в освіті);

- скорочення тривалості навчання (традиційна 13-річна німецька освіта була скорочена на один рік з метою уніфікації, оскільки не вкладалася в рамки чотирирічного загального плану) [46];

- усунення соціальних, релігійних та інших відмінностей між німецьким населенням загалом і студентами зокрема. Було вирішено, що приналежність до католицької чи протестантської церкви, сімейний стан, походження та кількість грошей на банківському рахунку не повинні впливати на кар'єру чи соціальний статус;

- запроваджено стипендії для талановитих дітей з бідних сімей.

Остання реформа була особливо важливою, оскільки освіта в Німеччині ніколи раніше не була безкоштовною.

Система освіти була підпорядкована партійним інтересам, а її структура, методологічні засади та внутрішній зміст поступово змінювалися. Цей процес можна розділити на три етапи.

Перший підготовчий етап розпочався з приходом Гітлера до влади і тривав до осені 1936 р., коли чотирирічний план було втілено в життя. Першим

етапом прагнення партійного керівництва підпорядкувати шкільну освіту новим ідеям і планам стало поступове усунення церкви з освітнього процесу, яке розпочалося восени 1935 р. Релігійне виховання було замінено новими предметами, введеними націонал-соціалістами до шкільної програми, а саме: расовим вихованням та «світоглядом». Спочатку навчальної програми з так званого «світогляду» не було, тому викладання цього предмета зводилося до дисциплінованого вивчення канонічних текстів А. Гітлера і А. Розенберга, з власними поясненнями вчителів, наскільки вони могли їх зрозуміти [48, с. 762]. Втім, релігійна освіта не була повністю припинена. Націонал-соціалісти активно не пропагували атеїзм, оскільки не заперечували значення християнства для німецької культури, а лише прагнули усунути відмінності між християнськими конфесіями, надаючи німцям так зване «позитивне християнство» [49, с. 266]. Оскільки елементи християнської культури були невід'ємною частиною поклоніння вождю, націонал-соціалісти не мали на меті повністю викоринити християнську традицію [50, с. 11].

У промові в Рейхстазі в березні 1933 р. Гітлер запевняв депутатів: «В обох християнських конфесіях ми знаходимо найважливіші елементи для збереження нашої культури» [51, с. 165].

Однак кафедри релігійної освіти в педагогічних інститутах і університетах були закриті, священнослужителі не допускалися до роботи в школах, а час, відведений на релігійну освіту в шкільній програмі, був перенаправлений на інші напрямки [52, с. 58]. Багато деспотичних режимів минулого століття не могли собі уявити, що можуть ділитися владою над народом з вищими ешелонами Церкви, а тому більш-менш жорстко відсторонювали Церкву від участі в будь-яких структурах управління, освіти і так далі. Однак це не заважало їм час від часу апелювати до побожності народу з метою зміцнення власних позицій.

Найважливішою подією підготовчого етапу стало створення Міністерства науки, освіти та народної освіти (до приходу НСДАП до влади функції та повноваження Міністерства освіти були розподілені між різними міністерствами, зокрема Міністерством внутрішніх справ, Міністерством економіки та Міністерством сільського господарства). Таким чином відбулася централізація управління. Оскільки головним завданням нового міністерства була уніфікація всієї освітньої системи Німецького рейху, воно в найкоротші терміни об'єднало всі міністерства освіти, що діяли в землях, і перебрало на себе функції в галузі освіти, які раніше виконували інші органи державної влади. Вищезгаданий Б. Руст був призначений рейхсміністром науки, культури і народної освіти. Він підпорядковувався безпосередньо центральному апарату міністерства і очолював два основні відділи: Бюро науки та Бюро освіти, кожне з яких складалося з різних відділів, що займалися конкретними питаннями, пов'язаними з наукою та освітою. Бюро освіти поділялося на такі відділи: початкових шкіл, середніх шкіл, гімназій, професійної освіти, сільськогосподарської освіти, початкової підготовки вчителів, додаткової педагогіки та фізичного виховання.

У той же час було реорганізовано групу професійних вчителів та змінено методологічну базу шкіл у дусі націонал-соціалізму. Головною ідеєю цього періоду була підготовка до проникнення партійних інтересів в освітню сферу. Керівництво НСДАП розробило всі можливі засоби впливу на систему освіти, але до активних дій у цій сфері ще не вдавалося.

Після того, як перший етап будівництва партійних шкіл був загально завершений, керівництво НСДАП звернуло увагу на традиційну освіту і прийняло найважливіший закон у цій сфері. Положення цього закону регулювали відносини між школою, державою та партією. Слід зазначити, що багато елементів цього закону безпосередньо ґрунтувалися на Главі 4 Конституції Веймарської республіки під назвою «Освіта і школа». Так,

незважаючи на загальну тенденцію до скорочення тривалості навчання, восьмирічна обов'язкова освіта не була скасована [55, с. 287] і були збережені основні традиційні типи шкільного навчання. Водночас, з прийняттям нових законів старі директиви втрачали чинність: Закон від 28 квітня 1920 р. про початкові школи [56, с. 309] та Закон від 18 квітня 1925 р. про процес навчання в початкових школах [57, с. 10]. Міністр освіти також був уповноважений вносити необхідні поправки до законів кожного регіону та скасовувати закони, які суперечили закону від 1 листопада 1938 р.

Для тих, хто свідомо протидіяв або ігнорував застосування цього закону, передбачалися покарання від штрафу в 150 марок до позбавлення волі, а будь-яка ланка освітньої системи, навіть окрема школа, могла стати інстанцією, яка могла порушити питання про застосування покарань. Тому всі власники підприємств, які наймали на роботу молодих німців віком до 18 років, були зобов'язані забезпечити їм необхідні умови для навчання. Крім того, шкільні години визнавалися робочим часом, а заробітна плата виплачувалася у звичайному порядку [58, с. 74]. Батьки, опікуни, навчальні заклади та директори інтернатів були зобов'язані сприяти обов'язковому навчанню молоді. Партія не потребувала інтелектуалів, але їй потрібні були компетентні солдати, які могли б за потреби засвоїти різні нові знання, тому вони отримували базову освіту в різних галузях. Вони не були філософами чи мислителями, а робітниками, які виконували роботу і мали якості техніків.

Після завершення обов'язкової освіти ті, кому не виповнилося 17 років, мали пройти трирічне обов'язкове навчання у професійно-технічному училищі. Це положення стосувалося не лише тих, хто працював у збройних силах або в Рейхсміністерстві праці [59, с. 76], але й тих, хто навчався в університетах або відвідував інші приватні чи державні навчальні заклади, де навчання тривало понад 24 години на тиждень. Особливо обдаровані діти, які потребували індивідуального навчального плану, також були виключені з-під дії положень

Закону. Незважаючи на ідеологізовану шкільну програму, молодь отримувала 11-річну освіту, яка не лише давала практичні знання, а й допомагала зорієнтуватися в житті та знайти своє місце в суспільстві. На відміну від системи партійної школи, загальноосвітня система продовжувала залишатися високоефективною та дієвою.

Після прийняття «Закону про обов'язкову освіту в Німецькому Рейху» німецька шкільна система, як уже згадувалося, була реорганізована шляхом скорочення навчальної програми, запровадження нових шкільних форм і скасування деяких старих форм. Загалом, однак, структура навчальних закладів залишилася незмінною. Базові «народні школи» мали забезпечувати мінімум чотири і максимум вісім років навчання. Діти мали йти до першого класу у віці шести років, за умови, що вони мали «необхідну розумову та фізичну зрілість». У випадку затримки розвитку, вступ відкладали, а у випадку обдарованості вступ відбувався раніше.

Навчання в основній школі відбувалося за спрощеним планом, з акцентом на технічні предмети, значним скороченням гуманітарних дисциплін та відсутністю викладання іноземних мов. Базова середня шкільна освіта доповнювалася двома роками навчання у професійній школі (Berufsschule) або спеціалізованій професійній школі (Berufs-Fachschule) та, починаючи з 1938 р., одним роком практичного навчання у сільській місцевості («сільський рік») [60, с. 101]. До категорії «національних шкіл» також належали «допоміжні школи», тобто додаткові педагогічні школи [61, с. 234] та (до 1940 р.) навчальні заклади для неарійців. Там, де таких закладів не існувало, для неарійських дітей створювали окремий клас і розривали контакт зі звичайними учнями [62, с. 40].

«Народні школи» були найпоширенішими в імперії. Вони охоплювали щонайменше 80 відсотків усіх учнів. Низький рівень освіти, який пропонувала ця школа, не влаштовував керівництво НСДАП. Тому було вирішено створити на базі цієї школи більш досконалий навчальний заклад, так звану «Гауптшуде»

(Hauptschule). Однак це рішення, прийняте А. Гітлером у 1941 р., було практично неможливо реалізувати. Тим не менше, новий тип школи було запроваджено. Всі діти зі здібностями хоча б трохи вище середнього рівня повинні були відвідувати нові школи [63, с. 11]. Навчання в цих школах базувалося на більш складній і всеосяжній програмі, ніж у «народних школах». Навчальний процес в «основній школі» починався з 5-го класу і закінчувався у 8-му класі. Після цього учням повинна була надаватися можливість продовжити навчання у «вищій структурі», тобто в перехідних класах до середньої або старшої школи. Однак такі перехідні заходи були винятковими і стосувалися лише найбільш здібних учнів [64, с. 728]. Тому з 500–700 учнів «народної школи», як правило, лише один-два, тобто 0,2–0,3 відсотка учнів переходили до гімназії [65, с. 150]. У «головній школі» ніколи не було класів з «вищою освітою». Створення таких шкіл було кроком до відчаю і свідчило про кризу освіти в Німеччині. У своєму надмірному ентузіазмі щодо створення «расово здорового покоління» партійне керівництво виростило покоління аутсайдерів, які були абсолютно твердими і абсолютно лояльними до своїх лідерів. Однак у воєнний час потрібні були фахівці.

На базі «народної школи» існували середні школи (Mittelschule) та гімназії (Höhere Schule). Середня школа продовжувала загальну освіту до 10 років і мала дві «іпостасі». По-перше, як середня школа для учнів, які закінчили чотирирічну базову освіту. По-друге, клас «надбудови», до якого учні могли вступити після закінчення шостого класу етнічної школи. Навчальна програма «надбудови» мала на меті компенсувати відставання тих, хто навчався за спрощеною «народною» системою. В обох випадках після завершення навчання молоді німці мали можливість або стати робітниками, або продовжити освіту в технічних школах (Fachschule). Середні школи відрізнялися від початкових ширшим гуманітарним циклом і викладанням двох іноземних мов, переважно англійської та французької. Однак Гітлер вважав програму середньої

школи надто складною: «Немає сенсу вчити кожную дитину в середній школі двох мов: замість чотирьох років французької мови вони вивчатимуть її три роки, а в останній рік отримують лише загальні знання про французьку мову протягом однієї години на тиждень замість трьох годин на тиждень. Навіщо дитині, яка намагається вивчати музику, геометрія, фізика чи хімія? Чому вона має навчитися, займаючись усіма цими речами? Нічому». [66, с. 292]. Однак жодних змін до програми середньої школи не було внесено аж до кінця імперії.

У Веймарській республіці існувало сім різних типів середніх шкіл, тоді як у Німеччині середня школа була представлена трьома типами навчальних закладів:

1) Гімназії – призначалися лише для хлопчиків і були єдиними закладами, які продовжували надавати класичну освіту та викладали кілька іноземних мов, зокрема латину і давньогрецьку. Варто зазначити, що, незважаючи на реформи, проведені НСДАП, кількість гімназій у Німеччині з кожним роком зменшувалася: з 562 у 1922 році [67, с. 52] до 455 у 1931 р. та 206 у 1939 р. [68, с. 90]. Поступова зміна цінностей спричинила кризу класичної освіти та падіння престижу гімназії. З іншого боку, зменшення загальної кількості гімназій лише підвищило престиж тих, що вижили, в очах традиційної німецької еліти.

2) Класична середня школа (Oberschule) була створена замість ліквідованої жіночої гімназії [69, с. 376]. Навчальна програма Обершуле була загалом подібною до гімназійної, з деякими корективами відповідно до націонал-соціалістичного розуміння ролі жінки в суспільстві та державі. Було запроваджено побутові науки, спеціальну спортивну гімнастику для дівчат, які мали стати майбутніми матерями, а навчальні програми з інших предметів були дещо змінені та скорочені. Так, з навчальних планів дівчат було вилучено більшість предметів з математики та природознавства [70, с. 83], а латинська мова стала факультативним предметом. Як вважав Гітлер, «чому всі повинні вивчати мову, яка потрібна лише небагатьом?» [71, с. 562].

3) Додаткові «надбудовні» середні школи. Навчання в цих школах починалося з сьомого класу після шести років базової освіти. Ці гімназії робили класичну освіту більш стислою і водночас готували учнів до вступу в університет. Однак латинська мова також була факультативним предметом і могла бути замінена на бізнес-предмети. До націонал-соціалістичного періоду гімназійна освіта не була сегрегованою. Там, де не було можливості створити спеціальні навчальні заклади для хлопчиків і дівчаток, в одній школі організовували окремі класи.

Шкільна система загалом зазнала значних змін у роки «етапу будівництва» і була надмірно спрощена. Були скасовані різні типи шкіл, такі як прогімназії, реальні гімназії, середні школи або «німецькі середні школи», які були створені у 1922 р. [72, с. 193]. Приватні школи могли продовжувати свою діяльність лише у двох випадках: як заміна державних шкіл або як «допоміжні школи» для корекційної педагогіки. Водночас приватний шкільний сектор поступово витіснявся державним. Відбулася повна реорганізація всієї структури, і німецькі школи перейшли під партійний контроль.

Однак робота з молоддю не обмежувалася школами: з 1922 р. НСДАП створила організацію Гітлерюгенд, яка функціонувала як засіб залучення молодого покоління до націонал-соціалістичного руху. Зі встановленням партійної диктатури в Німеччині організація зміцніла і об'єднала інші молодіжні об'єднання. Нарешті, 1 грудня 1936 р. було прийнято Закон про Гітлерюгенд і проголошено загальнонімецький характер цієї секції правлячої партії. «Уся німецька молодь повинна була об'єднатися в Гітлерюгенд» і отримати «фізичну, розумову і моральну підготовку в дусі націонал-соціалізму, для служіння народу і національної єдності» [73, с. 126]. Усі інші молодіжні організації були розпущені, а їхні члени автоматично переведені до Гітлерюгенду. Зробивши цей крок, НСДАП отримала найбільшу владу у сфері молодіжної політики. Іншими словами, вона підпорядкувала собі систему освіти

і ліквідувала або асимілювала конкуруючі освітні структури та організації, що займалися роботою з дітьми та молоддю. У 1939 р. під контролем партійних молодіжних організацій перебувало 8,7 мільйона німецьких молодих людей (у порівнянні з 8,87 мільйонами на початку 1939 р.).

Ще однією важливою подією цього періоду стало створення 28 вересня 1940 р. *Kinderlandverschickung* [75, с. 125] (дитячих таборів відпочинку). Пізніше, коли почалися повітряні нальоти союзників, ця система дозволила вивести дітей із загрозливих міських та промислових районів [76, с. 143]. Спочатку мета створення таких таборів була іншою. Вона полягала в тому, щоб виховувати молодь далеко від батьків, запропонувати можливість широкомасштабно впливати на погляди та надати можливість активніше політизувати їх [77, с. 437]. Крім того, літні табори були структуровані та мали завдання організувати регулярні спортивні заходи. Для організації спортивних занять з молоддю в таборах та Гітлерюгендом була створена Рейхсгауптшкола фізичного виховання та культури з метою «розвитку німецького фізичного виховання в дусі націонал-соціалізму» [78, с. 114]. Спортивні заняття супроводжували відпочивальників протягом усього дня, а всі можливі проміжки між ними заповнювалися пропагандистськими заходами. Основні положення націонал-соціалістичного світогляду прищеплювалися легко і ненав'язливо, часто в ігровій формі. Втім, безпосередня політична освіта займала незначне місце в житті таборів KLA. Заклик до організації таборів KLA був підтриманий суспільством і викликав ентузіазм у молоді: у 1940 р. лише в Гамбурзі понад 100 000 дітей відвідали табори відпочинку.

Пізніше, в роки війни, націонал-соціалістичний уряд Німеччини вирішив створити спеціальні табори для особливо обдарованих дітей. Дітей, які виявляли талант у певних галузях, збирали в районах, віддалених від великих міст і не піддавалися постійним повітряним нальотам і бомбардуванням. Тут найкращі

вчителі Рейху давали освіту і підготовку цим дітям, які в разі перемоги мали б стати засновниками нового світу (додатко І).

Але в міру того, як війна затягувалася, про такі плани не тільки забули, але й відклали на невизначений термін. Оскільки інтереси керівництва Третього Рейху були майже повністю зайняті війною, основні функції системи освіти та виховання були замінені іншими функціями, що впливали з нагальної потреби воєнного часу: табори KWW використовувалися для евакуації дітей з небезпечних районів, партійні школи були закріплені за офіцерським корпусом, який розформовувався під час війни, шкільні заняття часто скасовувалися через поновлення випускників, Гітлерюгенд займався військовою підготовкою молоді та формуванням допоміжних підрозділів, а підрозділи ППО потребували допомоги школярів як коректувальників та допоміжних навідників під час нальотів ворожої авіації [79, с. 118]. Після 1943 р. навчання у середніх школах було практично скасовано. Причиною цього було те, що учнів забирали зі школи для виконання аеродромних обов'язків на аеродромах Люфтваффе [80, с. 114]. Як наслідок, заняття були скасовані в 6-х і 7-х класах гімназій та в 6-х класах середніх шкіл. Пропаганда закликала дітей «пишатися тим, що до досягнення призовного віку ви активно боролися у складі Вермахту за перемогу Німеччини» [81, с. 248]. Шкільні будівлі не використовувалися за призначенням, в них розміщувалися державні установи, такі як підрозділи протиповітряної оборони, пожежні частини та соціальні відділи, що відповідали за видачу пайків. Як наслідок, заняття проводилися у дві зміни по чотири години на день. Робочий час вчителів збільшився до 32–38 годин на тиждень. Освіта стала лише непотрібним і нудним додатком до інших традиційно існуючих видів діяльності.

Націонал-соціалістичний режим створив централізовану систему контролю над навчальними програмами та матеріалами. Шкільні підручники були суворо переглянуті та змінені відповідно до нової ідеології. Вони містили

уривки з промов Адольфа Гітлера, хвалебні статті про націонал-соціалістичний режим та зміст, що прославляв «арійську расу».

Окрім змін у навчальних програмах, нацифікація шкільної системи також включала розширення екстракуррикулярних діяльностей, що просували націонал-соціалістичну ідеологію. Учні були залучені до різних організацій, таких як Гітлерюгенд, де вони отримували виховання в дусі військово-патріотичного духу та лояльності до режиму.

Пропаганда також проникла в шкільне середовище через різноманітні заходи, такі як обов'язкові мітинги та піднесення, вистави та патріотичні демонстрації. Усе це сприяло залученню школярів до ідеології націонал-соціалізму та формуванню у них відповідного світогляду.

Нацифікація шкільної системи також супроводжувалася суворими репресіями та контролем з боку режиму. Учителі та учні, які виявляли будь-яку форму опозиції чи відхилялися від націонал-соціалістичної ідеології, підлягали різним покаранням, від виключення з навчальних закладів до арештів та репресій.

Загалом, процес нацифікації вчителів і школярів у перші роки нацистської диктатури в Німеччині став однією з ключових стратегій у формуванні тоталітарного суспільства, яке підкорялося ідеології націонал-соціалізму. Цей процес визначив подальший хід освіти та культури в країні протягом наступних років і став важливим етапом у реалізації нацистської програми соціального і політичного перетворення.

Були введені суворі санкції проти тих, хто виступав проти нацистського режиму у шкільному середовищі. Викладачі та учні, які виражали «неприйнятні» погляди, піддалися репресіям та переслідуванням.

Ці заходи, проведені в перші роки нацистської диктатури, суттєво змінили шкільну систему, зробивши її інструментом пропаганди та контролю над молоддю для підтримки і утвердження націонал-соціалістичного режиму.

У перші роки нацистської диктатури в Німеччині відбулося радикальне перетворення шкільної системи, яке стало ключовим інструментом для утвердження ідеології націонал-соціалізму та формування лояльного населення. Учителі та учні були піддані систематичному процесу нацифікації, спрямованому на забезпечення повної відданості націонал-соціалістичній державі.

Учителі, які виявилися не прихильниками нацистського режиму або не відповідали расовим критеріям, були виключені з системи освіти. Ті, хто залишився, змушені були підписати присягу на відданість націонал-соціалістичній ідеології та стати членами Націонал-соціалістичної німецької робітничої партії (НСДАП).

Підручники та навчальні матеріали були переписані з урахуванням націонал-соціалістичних поглядів. Зміст уроків був спрямований на пропаганду націонал-соціалістичних ідей та героїзацію націонал-соціалістичної держави (додаток К).

Учні були активно залучені до націоналістичних організацій, де їх вчили принципам націонал-соціалістичної ідеології та готували до служіння нації. Уроки історії, соціальних наук та інших предметів стали майданчиком для пропаганди ідеології нацизму та виховання учнів у дусі служіння націонал-соціалістичній державі.

Цей процес нацифікації створив систему освіти, що повністю підпорядковувалася ідеології націонал-соціалізму та служила інструментом контролю над молоддю для підтримки та утвердження нацистського режиму.

У перший рік нацистської диктатури в Німеччині відбувалося радикальне перетворення шкільної системи, що стало ключовим етапом у впровадженні ідеології нацизму серед молодого покоління. Відразу ж після приходу до влади, нацистський режим приступив до змін у системі освіти, спрямованих на індоктринацію та утвердження своєї ідеології. Вчителі, які не підтримували

націонал-соціалістичні погляди, були виключені зі шкільної системи. Ті, хто залишилися, змушені були підписати відповідні декларації відданості режиму та його ідеям. Відбувалася перепідготовка вчителів з метою привнесення націонал-соціалістичних поглядів у навчальний процес.

Навчальні програми та підручники були перероблені, щоб відповідати націонал-соціалістичній ідеології (пропаганда і героїзація націонал-соціалістичного режиму та його лідера). Учні були включені в різноманітні націоналістичні організації, які пропагували ідеологію нацизму та готували до служіння «для блага» нації. Уроки стали майданчиком для пропаганди ідеології нацизму, а школи – інструментом для формування нового покоління, вірного та відданого нацистському режиму. Таким чином, шкільна система стала потужним інструментом ідеологічного контролю та виховання наступного покоління нацистських прихильників.

Перетворення шкільної системи в перші роки нацистської диктатури мало глибокі та довготривалі наслідки як для суспільства, так і для майбутнього Німеччини. Ось деякі з них:

- ідеологічна індоктринація: зміна навчальних програм та методів навчання спричинила інтенсивну ідеологічну індоктринацію молодого покоління. Учні виховувалися в дусі націонал-соціалістичних ідеалів, що сприяло створенню покоління, що було поглиблено віддане ідеології нацизму;

- розкол у суспільстві: частину населення, яка не підтримувала ідеологію нацизму, було виключено з шкільної системи. Це призвело до розколу у суспільстві та поглиблення поділу між прихильниками та опонентами режиму;

- втрата критичного мислення: ідеологічне узурпування шкільної системи призвело до втрати критичного мислення серед учнів. Молодь виховувалася в атмосфері, де погляди режиму були прийняті безперечно, що пригнічувало критичне мислення та самостійність;

– втрата талантів інтелектуальної еліти: виключення вчених, вчителів та інтелектуалів, які не відповідали нацистським стандартам, з шкільної системи, призвело до втрати талановитих та обізнаних фахівців. Це мало негативний вплив на розвиток суспільства загалом;

– систематичне насильство та репресії: вчителі та учні, які виступали проти нацистського режиму або не відповідали його ідеалам, піддавалися систематичному насильству та репресіям. Це призвело до загострення політичного та соціального клімату в країні.

Загалом, перетворення шкільної системи в перші роки нацистської диктатури мало серйозні наслідки, які вплинули на формування суспільства та майбутнє Німеччини на десятиліття вперед.

Нацифікація шкільної системи в перші роки нацистської диктатури в Німеччині суттєво вплинула на освітній процес. Цей вплив проявився у різних аспектах, включаючи зміни в змісті навчальних програм, методиках навчання, а також у підручниках та навчальних матеріалах. Давайте розглянемо ці аспекти докладніше.

Нацифікація шкільної системи призвела до радикальних змін у змісті навчальних програм. Попередні навчальні програми, які були орієнтовані на розвиток критичного мислення та загальну освіту, були замінені програмами, спрямованими на пропаганду ідеології націонал-соціалізму та підтримку режиму [51, с. 165].

Замість вивчення широкого спектра предметів, великий акцент був зроблений на історії Німеччини, її «величі» та досягненнях, особливо за часів нацистського режиму. Уроки стали майданчиком для пропаганди ідеології націонал-соціалізму, а погляди, що суперечать цій ідеології, були пригнічені та ігноровані.

Разом зі змінами у змісті навчальних програм, змінилися й методи навчання. Замість активних методів навчання, які сприяли розвитку критичного

мислення, були використані пасивні методи, спрямовані на засвоєння ідеологічно визначених знань.

Учителі були зобов'язані викладати матеріал так, щоб він відповідав націонал-соціалістичній ідеології, і навіть не мати відкритих дискусій щодо альтернативних точок зору. Це призвело до обмеження свободи слова та свободи вибору в учнів, що підірвало основні принципи вільного та об'єктивного навчання.

У підручниках акцентувалася увага на «величі» націонал-соціалістичної Німеччини, а також на поглядах та досягненнях її лідера, Адольфа Гітлера. Зміст був спрямований на виховання патріотизму, служіння національним інтересам та шанування вождя.

Вплив нацифікації шкільної системи в перші роки нацистської диктатури на суспільство в Німеччині був вкрай значущим і змінив соціокультурний ландшафт країни. Ідеологічна індоктринація через шкільну систему сприяла формуванню націонал-соціалістичної ідентичності серед молоді та змінила спосіб мислення та сприйняття світу серед населення загалом.

Учні були занурені в культ націоналізму та патріотизму, що змінило їхнє сприйняття самих себе та своєї країни. Индоктринація через освітній процес сприяла виробленню у молодого покоління певних цінностей та переконань, які сприймалися як норма, що вкладалися у велику ідеологічну картину, засновану на націонал-соціалістичних ідеях.

Підтримка націонал-соціалістичної ідеології у школах не лише формувала нове покоління прихильників нацизму, але й підштовхувала більше людей до прийняття нацистських поглядів загалом. Ідеологічна пропаганда, починаючи з раннього віку, впливала на формування у людей певних стереотипів та поглядів на світ, що в подальшому призвело до поширення підтримки нацистського режиму серед населення.

Важливим аспектом цього процесу було те, що діти, виховані в системі, орієнтованій на націонал-соціалістичні ідеї, ставали активними агентами впливу в суспільстві. Вони переносили свої ідеологічні переконання вдома та в спілкуванні з рідними, друзями та оточенням, що посилювало ефективність ідеологічного впливу шкільної системи на суспільство загалом.

Ідеологічна індоктринація через шкільну систему не лише визначала погляди на політичні питання, але й впливала на формування соціальних норм і цінностей. Суспільство стало більш орієнтованим на націоналізм, відданість державі та лідеру, а також відкидалися та пригнічувалися будь-які інші погляди, що суперечили націонал-соціалістичній ідеології.

Загалом, індоктринація через шкільну систему сприяла не лише формуванню ідеологічно відданого покоління нацистських прихильників, але й змінила соціокультурний ландшафт країни, сформувавши нові соціальні норми та цінності, які визначали динаміку суспільного розвитку та підтримку націонал-соціалістичного режиму.

Ідеологічна індоктринація, яка відбувалася у шкільній системі під нацистською диктатурою, мала значний вплив на майбутнє суспільство Німеччини. Наслідки цієї індоктринації виявилися на різних рівнях – від політичних переконань до соціокультурного ландшафту країни. Давайте розглянемо ці наслідки докладніше.

Цей вплив мав далекосяжні наслідки для майбутнього політичного ландшафту країни. Після падіння нацистського режиму частина населення залишилася вірною ідеології націонал-соціалізму та намагалася відстоювати її інтереси, що стало причиною політичної роздрібненості та конфліктів у післявоєнному суспільстві.

Нацифікація шкільної системи також мала значний вплив на соціокультурний ландшафт майбутнього суспільства. Ідеологічне виховання,

здійснене в школах, сприяло формуванню нових соціальних норм і цінностей, які закріпилися в уявленнях та поведінці населення.

Після падіння нацистського режиму наслідки нацифікації шкільної системи залишилися помітними у німецькому суспільстві, і це стало предметом подальшого дослідження та вивчення. Суспільство було розділене на тих, хто залишився вірним ідеології націонал-соціалізму, і тих, хто відкинув її та прагнув до відновлення демократичних цінностей і норм.

Завершуючи наше дослідження впливу нацифікації шкільної системи в перші роки нацистської диктатури на суспільство та майбутнє Німеччини, ми бачимо, що цей період мав глибокі та тривалі наслідки для країни. Ідеологічна індоктринація через шкільну систему вплинула на формування покоління, що виростало за цей час, змінивши їхні політичні переконання, соціальні цінності та спосіб сприйняття світу.

Перш за все, ідеологічна індоктринація сприяла формуванню націонал-соціалістичної ідентичності серед молоді, що стало ключовим фактором у створенні єдиної масової підтримки націонал-соціалістичного режиму. Це призвело до утвердження ідеологічно відданого покоління, яке стало активними учасниками політичного та соціального життя країни.

Далі, ідеологічна пропаганда через шкільну систему сприяла формуванню нових соціальних норм і цінностей, які закріпилися в уявленнях та поведінці населення. Культ націоналізму та патріотизму, відданість державі та лідеру стали нормою для багатьох громадян. Це спричинило формування соціально-культурного ландшафту, що визначив подальший розвиток суспільства.

Проте, після падіння нацистського режиму, наслідки нацифікації шкільної системи залишилися помітними у німецькому суспільстві. Розбиття суспільства на тих, хто залишився вірним ідеології націонал-соціалізму, і тих, хто відкинув її та прагнув до відновлення демократичних цінностей і норм, стало відображенням глибоких поділів, що сформувалися під час періоду нацистської

диктатури. Цей фактор став однією з причин політичної роздрібненості та конфліктів у післявоєнному суспільстві.

Отже, ми бачимо, що нацифікація шкільної системи в Німеччині в перші роки нацистської диктатури залишила глибокий слід у суспільстві та майбутньому країни. Цей період є важливим об'єктом досліджень і вивчення для розуміння та уникнення подібних помилок у майбутньому. Пам'ять про те, як політична ідеологія може впливати на освіту та суспільство, слугує важливим уроком для сучасного світу.

На основі проведеного дослідження можна зробити кілька висновків щодо наслідків нацифікації шкільної системи в нацистській Німеччині та її впливу на майбутнє суспільство.

По-перше, слід зазначити, що ідеологічна індоктринація, здійснена у шкільній системі, стала потужним інструментом формування ідеологічно відданого покоління нацистських прихильників. Це покоління активно вплинуло на політичну та соціальну дійсність Німеччини свого часу, а його вплив продовжується і сьогодні, оскільки багато з цих людей продовжують мати великий вплив на суспільство через свої ролі в політиці, бізнесі та культурі.

Далі, наслідком ідеологічної індоктринації стало закріплення нових соціальних норм і цінностей, які відображали ідеологію націонал-соціалізму. Ці соціальні норми вплинули на спосіб життя та сприйняття світу значною частиною населення, що мало далекосяжні наслідки для подальшого розвитку суспільства. Перебудова національного світогляду під впливом ідеології режиму сприяла формуванню спільної ідентичності та зміцненню соціальної когезії.

Звісно, після падіння нацистського режиму наслідки нацифікації шкільної системи залишилися помітними, що підкреслює важливість аналізу цього періоду для подальшого розвитку країни. Поділ суспільства на тих, хто

залишився вірним ідеології націонал-соціалізму, і тих, хто прагнув до відновлення демократичних цінностей, продовжував існувати й після війни, створюючи напруженість та конфлікти в суспільстві.

Загалом, наслідки нацифікації шкільної системи в перші роки нацистської диктатури мають далекосяжний вплив на сучасне німецьке суспільство. Цей період історії нагадує нам про важливість захисту освіти від політичного втручання та необхідність збереження принципів об'єктивності, свободи думки та розвитку критичного мислення в освітньому процесі. Тільки шляхом вивчення минулого ми можемо зрозуміти його вплив на сьогоднішній день та уникнути схожих помилок у майбутньому.

2.2. Діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів і уніфікація вчительських об'єднань

Нацистська організація вчителів заснована в 1929 р. та фактично розпалася в 1943 р. Коли націонал-соціалісти прийшли до влади, NSLB стала єдиною організацією вчителів у Німецькому Рейху, але так і не змогла отримати вирішальний вплив на шкільну політику через конкуренцію з іншими партійними гілками, освітньою бюрократією та Гітлерюгендом. Вона була заснована в Байройті, оскільки засновник організації та перший райхсвальтер Ганс Шемм (1891–1935 рр.) та його наступник Фріц Вехтлер (1891–1945 рр.) також служили там гауляйтером.

Початки Націонал-соціалістичної асоціації вчителів (NSLB) сягають зборів вчителів у кулуарах мітингу партії Рейху. Однак офіційне заснування нацистської вчительської організації відбулося лише 21 квітня 1929 р. в Гофі, після того, як наступні збори націонал-соціалістів вже були проведені на запрошення відстороненого вчителя Верхньої Франконії та члена парламенту Баварії Ганса Шемма (1891–1935), який був гауляйтером у Байройті з 1928 р.

Організація під керівництвом Шемма, яка була офіційно визнана в серпні 1929 р. на мітингу нацистської партії в Нюрнберзі і налічувала на той час лише близько 200 членів, вважала себе, на відміну від інших асоціацій учителів, не представництвом інтересів учителів, а скоріше як об'єднання їх у бойову силу за захоплення влади Адольфом Гітлером.

Програма NSLB була бідною і обмежувалася декількома пунктами, такими як академізація підготовки вчителів, запровадження громадських шкіл і «безжальна боротьба з асоціаціями вчителів, які були значною мірою забруднені лібералістичними, марксистськими та демократичними поглядами».

З середини 1932 р. досить незначна NSLB стала значно привабливішою. Поважний франкфуртський педагог Ернст Крік (1882–1947) публічно визнав свою підтримку націонал-соціалістичної організації, в якій він бачив здійснення ліберальної мрії про єдність професії вчителя. Кількість членів відповідно зросла з 4 000 у квітні 1932 р. до 9 000 у вересні того ж року до 12 000 у березні 1933 р.

Діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB) та уніфікація вчительських об'єднань стали ключовими аспектами націфікації освітньої системи в нацистській Німеччині в період між 1933 і 1945 рр. Під керівництвом нацистського режиму, NSLB став не лише інструментом контролю над вчителями, але й ефективним засобом пропаганди та ідеологічної індоктринації. У цьому вступі ми детально розглянемо роль NSLB у перетворенні вчителів на слухняних пропагандистів режиму та уніфікації вчительських об'єднань для забезпечення повного підпорядкування освіти націонал-соціалістичній ідеології.

Перш за все, розглянемо створення та структуру NSLB, а також її основні завдання та цілі. Далі, розглянемо методи, якими користувався NSLB для контролю та маніпулювання вчителями, включаючи процес набору, навчання та перепідготовки кадрів, а також вплив NSLB на зміст навчання та виховання, а також її роль у поширенні нацистської пропаганди серед вчителів та школярів.

Нарешті, ми дослідимо наслідки діяльності NSLB та уніфікації вчительських об'єднань для націонал-соціалістичного режиму та для майбутнього суспільства. У результаті детального аналізу діяльності NSLB ми отримаємо глибше розуміння того, як нацистський режим змінював освітню систему для відповідності своїм ідеологічним цілям та як це вплинуло на німецьке суспільство загалом.

У період нацистської диктатури в Німеччині діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB) та уніфікація вчительських об'єднань відіграли значну роль у втіленні ідеології націонал-соціалізму в системі освіти. Цей період характеризувався радикальним перетворенням шкільної сфери, де освітні інститути ставали одним із інструментів для пропаганди та поширення ідеологічних поглядів нацистського режиму серед молодого покоління.

NSLB – це скорочення від «Nationalsozialistischer Lehrerbund», що перекладається як «Націонал-соціалістичний союз вчителів». Це була нацистська організація, яка була створена з метою контролю над вчителями та уніфікації вчительської спільноти під ідеологією націонал-соціалізму. NSLB відіграла ключову роль у нацифікації шкільної системи в нацистській Німеччині та сприяла поширенню нацистської пропаганди серед учителів та школярів. NSLB створено в 1929 р. як одна з численних нацистських організацій, що спрямовувалися на перетворення кожного про шарку суспільства на відповідний ідеологічному курсу нацистського режиму. Ця організація намагалася впливати на вчителів та формувати їхні погляди та переконання відповідно до націонал-соціалістичної ідеології. Головною метою NSLB було забезпечення того, щоб учителі були віддані ідеям нацизму та віддавали перевагу націонал-соціалістичній ідеології у своїй роботі та навчанні. Члени організації проводили націонал-соціалістичну пропаганду серед вчителів, змушуючи їх відмовитися від будь-яких інших поглядів та прагнень.

Діяльність NSLB включала контроль за вступними випробуваннями для вчителів, наданням стипендій для тих, хто підтримував ідеологію режиму, та покаранням для тих, хто виявляв «неналежну» політичну відданість. Організація також впливала на зміст навчання, вимагаючи, щоб учителі викладали відповідно до націонал-соціалістичних ідеалів.

NSLB відіграла важливу роль у націфікації вчителів та уніфікації вчительських об'єднань у нацистській Німеччині. Ця організація допомогла нацистському режиму залучити вчителів до підтримки та поширення його ідеології серед молодого покоління.

NSLB виконувала низку функцій, що спрямовувалися на зміну підходів до освіти та керівництва вчителів у напрямку націонал-соціалістичних цінностей та ідеології. Однією з ключових стратегій було створення власних навчальних матеріалів, підручників та курсів, які відповідали ідеологічним принципам нацизму. NSLB також активно залучався до навчального процесу, організовуючи семінари, лекції та тренінги для вчителів, де вони знайомилися з ідеологією націонал-соціалізму та способами її імплементації в навчання. Організація також використовувала свій вплив для зміни кадрового складу в школах, сприяючи призначенню політично відданих вчителів на ключові посади.

Коли націонал-соціалісти прийшли до влади, початкова мета NSLB була досягнута. Тепер перед Шеммом постало завдання перетворити бойову організацію на єдиний фронт для всіх педагогів. Це було досягнуто: з одного боку, залученням окремих членів, а з іншого боку, шляхом інтеграції традиційних асоціацій учителів. Обидва шляхи були пройдені відносно успішно з погрозами та використанням влади, так що на кінець 1933 р. членів було вже 250 000.

Більшість попередніх вчительських асоціацій було розпущено; з великих і важливих асоціацій лише Асоціація вчителів Баварії (BLV) і Асоціація німецьких філологів чинили опір спробам розпуску до 1937/38 років.

Оскільки до 1933 р. в NSLB були лише організовані члени партії, але тепер вони становили лише близько 20 % членів, існував ризик розриву контактів з партією. Для того, щоб гарантувати тісніші відносини, керівництво NSDAP Reich у вересні 1934 р. створило головний офіс для освітян, який очолив NSLB Reichswalter Schemm, який також був міністром освіти Баварії з березня 1933 р. Для того, щоб інтегрувати багато розпущених, часто не дуже великих асоціацій вчителів до NSLB, йому довелося перебудувати та значно розширити свою імперську адміністрацію в Байройті. Це призвело до змішування повноважень між імперською та регіональною адміністраціями, оскільки розпущені вчительські асоціації були загалом обмежені регіонально, а їхня попередня організаційна структура була прийнята (рисунок 2.1).

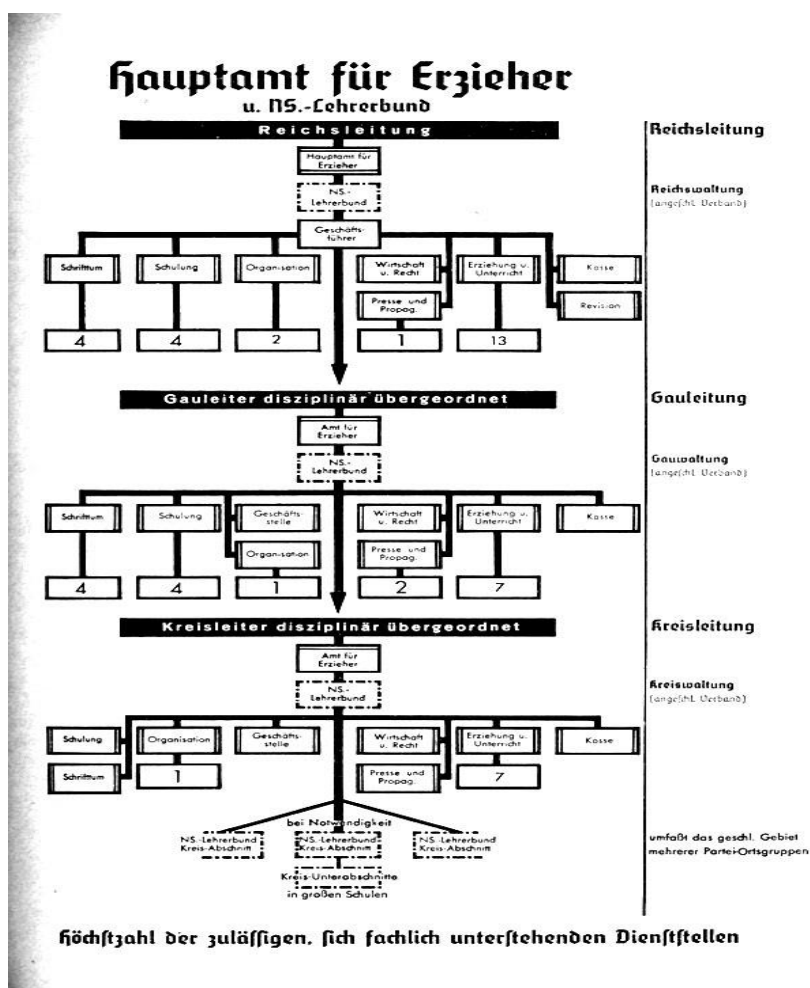

Рисунок 2.1. Організаційна схема головного офісу вихователів та НСЛБ
(з «Організаційної книги NSDAP, Мюнхен 1936 р.)

Усі регіональні, комунальні та тематичні вчительські об'єднання в Пруссії, а згодом і в інших частинах Третього Рейху були поступово об'єднані в єдину організацію – Націонал-соціалістичний союз вчителів під головуванням Ганса Шемма, який в 1933 р. з 5000 у грудні 1932 р. налічувала 220 000 членів, а до 1937 р. об'єднав 97 % вчителів країни [5, с. 212]. Голова НСЛВ, триумфуючи, публічно заявляв: «Як приємно бачити цей нескінченний прояв дедалі більшої присяги на вірність нацизму». Близько третини її членів приєдналися до НСДАП у 1933 р. [20, с. 182–192]. Багато людей вступали до НСЛВ і НСДАП не лише з політичних міркувань:

а) для 70 000 безробітних вчителів вступ до цих організацій не був зайвим кроком до пошуку роботи;

б) «Одна нація, одна школа, один вчительський союз» було улюбленим гаслом Ганса Шема в той час, і багато вчителів поділяли цю ідею;

в) дехто вважав, що єдина національна вчительська спілка буде більш ефективною організацією, яка покладе край марній конкуренції старих вчительських федерацій Веймарської епохи;

г) вчителі початкових та промислових шкіл у невеликих містечках з великим ентузіазмом сприйняли заклик фюрера та його колег до рівності.

У контексті повної уніфікації та націоналізації суспільного життя в Німеччині (1933–1935 рр.) потреба в новій навчальній програмі та нових підручниках спонукала Г. Шема та Бернгарда Руста (міністра освіти, науки та культури Третього Рейху) організувати в Пруссії прискорені курси перепідготовки вчителів у зв'язку з перехідним періодом.

Сфера освіти та виховання була охоплена надзвичайними законами: «Законом про захист німецької нації» від 4 лютого 1933 р. та «Законом про захист нації та держави» від 28 лютого 1933 р.; основним документом був «Закон про відновлення професійних державних службовців» від 7 квітня 1933 р. Прийняття останнього закону та надання вчителям трудового статусу стали основними правовими елементами для актів репресій в освітніх установах. Згідно з цим законом, звільненню підлягали всі вчителі неарійської національності, а також ті, хто не міг гарантувати свою лояльність новій нацистській державі. У директиві від 18 вересня 1934 р. міністр освіти Третього рейху Б. Руст заявив, що «головним завданням шкіл є виховання людей і молоді, готових служити народу і батьківщині, стоячи при цьому на платформі націонал-соціалістичної ідеології». Про посилення нацистського елемента в шкільній програмі Б. Руст писав у наказі від 13 вересня 1933 р.: «В останньому класі всіх шкіл і в дев'ятому класі класичних шкіл повинні викладатися основи

таких предметів, як генетика, расознавство і демографічна політика. У цьому випадку, оскільки програми стислі, ці навчальні години повинні бути виділені за рахунок математики та іноземних мов». Пізніше, у 1935 р., Б. Руст видав наказ під назвою «Расова директива і національна спільнота». У цьому документі «всім учителям було наказано викладати учням «природу, причини і наслідки расових і генетичних проблем» [23, с. 152]. За словами міністра Руста, «всесвітня історія повинна викладатися як расово детермінована історія». Ганс Шем також доручив членам НСЛВ «звести у свідомості наших дітей живий пам'ятник духу, собор німецького знання, який повинен бути твердішим за сталь або граніт» [14, с. 560]. «Енергійний і расово досконалий вчитель, вільний від особистих недоліків і з любов'ю підходить до своїх учнів.... знайде кращий підхід до душі учня, ніж прихильники формальної педагогіки. Відтепер не вам вирішувати, де правда, а де криється істина. Ваше завдання – судити про все з точки зору дотримання духу націонал-соціалістичної революції».

1 квітня 1934 р. Г. Шем був призначений директором Бюро освіти при рейхсфюрері НСДАП. 10 червня того ж року він був обраний офіційним членом Комітету НСДАП з питань вищої освіти. Відтоді керівництво НСДАП почало ще більше впливати на освітній процес у країні. Його стаття «Характеру більше на 10 калорій» набула широкого розголосу в Третньому Рейху. Однак, стаття містила наступні твердження: «Метою нашої освіти і виховання є формування характеру наших вихованців. Ми не намагаємося зробити їх вченими чи надмірно грамотними. Справжня цінність, яка знадобиться дітям у майбутньому, не з'явиться з обговорення великої кількості різноманітної інформації: «Ми повинні дати їм на 10 кілограмів менше знань і на 10 калорій більше характеру» [23, с. 412]. Формування світогляду, численні декрети міністра освіти Б. Руста та директивний текст лідера НСДАП Г. Шема були видані з метою централізації та уніфікації шкільної системи зі шкільною програмою загалом. Були заборонені всі форми викладання у вищих навчальних

зкладах, батьківські комітети, а права педагогічних училищ були суттєво обмежені. Одночасно були ліквідовані всі без винятку профспілкові органи та вчительські спілки, за винятком НСЛВ. У 1935 р. з ініціативи Ганса Шема фюрер підписав указ про зміну назви НСЛВ на Рейхсрайонну профспілку вчителів. Відтоді всі шкільні вчителі повинні були стати членами профспілки. Членський квиток профспілки був необхідним для викладання у школах Третього Рейху. Саме ця організація тепер відповідала за політичну та ідеологічну підготовку всіх шкільних вчителів відповідно до статуту НСДАП. Організаційна структура колишньої НСЛВ також зазнала змін. Ганс Шемм був призначений керівником штабу і автоматично зарахований до штату Вчительського штабу керівництва НСДАП Рейху. Штаб складався з наступних відділів: Література, Освіта, Організація, Економіка і право, Преса і пропаганда, Виховання, Кадрова політика, Фінанси, Ревізія. Діяли відповідні секції НШВ, підпорядковані відповідно гауляйтеру або крейсляйтеру штабу, які в НШВ були об'єднані в професійні асоціації за фаховою приналежністю: I об'єднання – університетські професори (члени Націонал-соціалістичної асоціації доцентів); II об'єднання – вчителі середніх шкіл; III об'єднання – вчителі гімназій; IV об'єднання – вчителі народних шкіл; V об'єднання – вчителі професійних шкіл (допоміжних шкіл, шкіл для сліпих і т.д.); VI об'єднання – вихователі дитячих садків, фахівці позашкільної освіти, викладачі соціальних та освітніх установ.

5 березня 1935 р. літак міністра культури Баварії, що летів з Байройта до Берліна, розбився поблизу аеропорту. Ганс Шем помер від отриманих травм; його замінив перший заступник Фріц Вехтлер, якому не вистачало ораторських здібностей та харизми покійного, і який очолив НСЛВ. Повернення до біографії Шема дозволяє нам повернутися до теми приходу НСДАП до легітимної влади та внутрішньої політики Третього Рейху.

У результаті діяльності NSLB вчительська спільнота в Німеччині була піддана суворому контролю та ідеологічній індоктринації, що вплинуло на зміни в освітньому процесі та вихованні молодого покоління. Структура та діяльність NSLB мають важливе значення для розуміння того, як нацистський режим змінював освітню систему для відповідності своїм ідеологічним цілям та як це вплинуло на німецьке суспільство загалом.

Націонал-соціалістичний союз вчителів (NSLB) був однією з ключових нацистських організацій, що діяла в нацистській Німеччині з метою контролю та уніфікації вчительської спільноти відповідно до ідеології націонал-соціалізму. Діяльність NSLB відіграла важливу роль у процесі нацифікації шкільної системи та вплинула на формування менталітету вчителів та учнів під впливом нацистської пропаганди.

Однією з основних функцій NSLB було забезпечення того, щоб вчителі були віддані ідеям нацизму та діяли відповідно до націонал-соціалістичної ідеології. Ця організація пропагувала ідеологію націонал-соціалізму серед вчителів, навчала їх відданості нацистському режиму та стимулювала сприйняття і пропаганду його ідеології серед учнів.

NSLB відіграв активну роль у зміні змісту навчання та методів викладання, спрямованих на пропаганду націонал-соціалістичних ідей та ідеалів. Члени організації були залучені до створення навчальних програм, підручників та інших навчальних матеріалів, які відповідали ідеологічним принципам нацизму та підтримували його ідеї.

Крім того, NSLB здійснював контроль за кадрами в освітній системі, сприяючи призначенню на ключові посади лише тих вчителів, які були політично віддані нацистському режиму та підтримували його ідеологію. Організація також активно пропагувала і реалізувала націонал-соціалістичні ідеї у навчальному процесі, впливаючи на зміст навчання та методики викладання.

У результаті діяльності NSLB вчительська спільнота в Німеччині була піддана суворому ідеологічному впливу, що вплинуло на зміни в освітньому процесі та вихованні молодого покоління. Організація відіграла важливу роль у формуванні менталітету вчителів та учнів під впливом нацистської пропаганди та сприяла уніфікації вчительської спільноти відповідно до ідеологічних принципів націонал-соціалізму.

Ця організація пропагувала ідеологію націонал-соціалізму серед вчителів, навчала їх відданості нацистському режиму та стимулювала сприйняття і пропаганду його ідеології серед учнів. NSLB відігравав активну роль у зміні змісту навчання та методів викладання, спрямованих на пропаганду націонал-соціалістичних ідей та ідеалів. Члени організації були залучені до створення навчальних програм, підручників та інших навчальних матеріалів, які відповідали ідеологічним принципам нацизму та підтримували його ідеї.

Крім того, NSLB здійснював контроль за кадрами в освітній системі, сприяючи призначенню на ключові посади лише тих вчителів, які були політично віддані нацистському режиму та підтримували його ідеологію. Організація також активно пропагувала і реалізувала націонал-соціалістичні ідеї у навчальному процесі, впливаючи на зміст навчання та методики викладання.

Діяльність NSLB також полягала у зміцненні партійного контролю над вчителями. Члени організації мали обов'язок бути членами Націонал-соціалістичної німецької робітничої партії (NSDAP), що гарантувало їхню політичну лояльність та відданість ідеології націонал-соціалізму. Ті, хто не відповідали цим вимогам, зазнавали переслідувань та виключення з професії.

NSLB також здійснював інтенсивну пропагандистську роботу серед вчителів, підштовхуючи їх до активної підтримки нацистської ідеології та впровадження її в навчальний процес. Через організовані наради, семінари та лекції, NSLB сприяв зміцненню віри в націонал-соціалістичну доктрину та

мотивував вчителів до активної підтримки і пропаганди нацистських ідей серед школярів.

Отже, діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів та уніфікація вчительських об'єднань були ключовими компонентами процесу нацифікації освітньої системи в нацистській Німеччині. Ці заходи спрямовувалися на формування ідеологічно відданих та політично лояльних вчителів, які впроваджували націонал-соціалістичну ідеологію у навчальний процес та сприяли ідеологічній індоктринації учнів.

Діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів і уніфікація вчительських об'єднань стали одним із ключових аспектів ідеологічної індоктринації та політичного контролю, здійснюваних нацистським режимом в освітній сфері Німеччини під час його перебування при владі у 1930-х рр. Націонал-соціалістичний союз вчителів (NSLB) виконував роль ідеологічного та політичного інструменту, спрямованого на переконання, мобілізацію та контроль вчителів відповідно до нацистської ідеології та завдань режиму.

У цьому контексті важливим аспектом була уніфікація вчительської спільноти. NSLB допомагав у створенні однорідного фахового середовища, в якому вчительський корпус сприймався як одне ціле, спрямоване на втілення і підтримку націонал-соціалістичної ідеології. Це включало в себе створення спеціальних професійних структур, які координували діяльність вчителів у відповідності з ідеологічними цілями режиму, а також забезпечували контроль та вплив на них.

NSLB також здійснював інтенсивну пропагандистську роботу серед вчителів, підштовхуючи їх до активної підтримки нацистської ідеології та впровадження її в навчальний процес. Через організовані наради, семінари та лекції, NSLB сприяв зміцненню віри в націонал-соціалістичну доктрину та мотивував вчителів до активної підтримки і пропаганди нацистських ідей серед школярів.

Особлива увага також приділялася ідеологічній підготовці майбутніх педагогів через систему навчання та підготовки вчителів. NSLB організував курси та тренінги для молодих вчителів, де вони отримували ідеологічну інструктаж і навчалися способам впровадження ідей націонал-соціалізму у свою педагогічну практику.

У процесі нацифікації освітньої системи в нацистській Німеччині велика увага приділялася уніфікації вчительських об'єднань з метою створення єдиного фахового середовища, підконтрольного нацистському режиму. Ця уніфікація передбачала злиття та переформатування різноманітних вчительських організацій під єдиним керівництвом та ідеологічним контролем.

Першим кроком у цьому напрямку було розпускання та поглинання існуючих вчительських профспілок та асоціацій, які не відповідали ідеології націонал-соціалізму. Вчителі, що були членами таких організацій, були змушені вступити до Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB) або інших нацистських професійних організацій.

Далі, на базі злитих організацій формувалися нові структури під керівництвом NSLB. Ці структури мали бути повністю віддані націонал-соціалістичній ідеології та підконтрольні режиму. Вчителі, що брали участь у цих об'єднаннях, підписували політичні декларації та зобов'язання щодо своєї відданості націонал-соціалістичному режиму.

Уніфікація вчительських об'єднань також передбачала створення єдиного стандарту для професійної діяльності вчителів, включаючи планування та методику навчання, виховання та оцінювання учнів. Це сприяло забезпеченню однорідності у навчальних програмах та підвищенню контролю над навчальним процесом з боку нацистського уряду.

У підсумку, уніфікація вчительських об'єднань в нацистській Німеччині була важливим елементом нацифікації освітньої системи, спрямованим на забезпечення відданості вчителів націонал-соціалістичній ідеології та контроль

над навчальним процесом з метою формування «нової людини» відповідно до ідеології націонал-соціалізму.

У нашому дослідженні ми ретельно вивчили офіційні документи Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB), такі як установчі акти, положення, офіційні звіти та протоколи засідань. Цей аналіз дозволив нам отримати глибше розуміння структури, функцій та завдань організації, а також її вплив на вчителів та освітній процес у нацистській Німеччині.

Ми також проаналізували, як NSLB впливав на вчителів у різних регіонах Німеччини. Наш дослідження дозволило виявити можливі різниці в підходах організації залежно від місцевих умов та політичного контексту. Наприклад, у регіонах з виразнішою націоналістичною спрямованістю було більше акценту на пропаганді ідеології націонал-соціалізму та контролі над учителями.

Дослідження також допомогло з'ясувати, як NSLB впливав на вчителів у різних регіонах Німеччини. Наприклад, у регіонах з сильними центрами опозиції до нацистського режиму може бути застосована більша репресивна політика з метою викорінення «непридатних» елементів серед вчителів та сприяння швидкій індоктринації. У той час, в інших регіонах, де підтримка режиму була більшою, може бути використана більш конструктивна стратегія, щоб залучити вчителів до ідеологічного впливу.

Крім того, ми провели порівняльний аналіз діяльності NSLB у різних регіонах Німеччини. Цей аналіз дозволив нам виявити можливі різниці в підходах та стратегіях організації в залежності від контексту та умов, що склалися в окремих регіонах.

Зокрема, ми досліджували регіональні відмінності у програмах навчання для вчителів, акцентуючи увагу на темах, що були актуальними для певного регіону.

Наприклад, у регіонах з великою концентрацією національних меншин, можливо, було зроблено більший акцент на ідеологічне виховання та

впровадження націонал-соціалістичних поглядів серед вчителів, щоб забезпечити єдність в суспільстві.

Також ми аналізували звіти про діяльність NSLB в різних регіонах, зосереджуючись на успішності різних ініціатив та їх впливі на освітній процес. Цей порівняльний підхід дозволив нам отримати більш глибоке розуміння процесів, які відбувалися у різних частинах країни під час нацистської диктатури.

Отже, завдяки аналізу офіційних документів та порівняльному дослідженню діяльності NSLB у різних регіонах, ми могли докладніше розглянути вплив організації на вчителів та освітній процес у нацистській Німеччині.

Дослідження також виявило, як Націонал-соціалістичний союз вчителів (NSLB) впливав на вчителів у різних регіонах Німеччини. У регіонах з сильними центрами опозиції до нацистського режиму може бути застосована більша репресивна політика з метою викорінення «непридатних» елементів серед вчителів та сприяння швидкій індоктринації.

У таких регіонах NSLB міг вживати жорсткіші заходи контролю та перевірки політичної відданості вчителів. Це включало проведення широкомасштабних перевірок на відповідність ідеології націонал-соціалізму та виключення «непридатних» вчителів з системи освіти. Більша увага приділялася також ідеологічному навчанню та індоктринації вчителів у цих регіонах, щоб забезпечити відповідність їхньої діяльності ідеологічним принципам нацизму.

З іншого боку, в регіонах, де підтримка режиму була більшою, NSLB міг використовувати більш конструктивну стратегію, щоб залучити вчителів до ідеологічного впливу. Це може включати заохочення до членства в націонал-соціалістичних організаціях, надання привілеїв та переваг для членів НСДАП серед вчителів, а також створення спеціальних програм навчання та підготовки, спрямованих на індоктринацію вчителів відповідно до ідеології нацизму.

Отже, вплив NSLB на вчителів у різних регіонах Німеччини відображався через різноманітність стратегій та заходів, що використовувалися організацією залежно від політичного та соціального контексту в кожному регіоні.

Додаткове дослідження показало, що в регіонах з високим рівнем опозиції до нацистського режиму, NSLB звертав особливу увагу на виявлення нестабільних елементів серед вчителів. За допомогою різних механізмів контролю та перевірок, організація намагалася видалити з системи освіти всіх, хто не відповідав націонал-соціалістичній ідеології. Це може бути досягнуто шляхом піддавання вчителів політичній перевірці, організації засідань, на яких обговорювалися ідеологічні питання, а також впровадження системи денонсації, за якою учні та колеги могли повідомляти про вчителів, які не відповідали націонал-соціалістичним стандартам.

У той же час, в регіонах з вищим рівнем підтримки нацистського режиму, NSLB може використовувати менш репресивні методи та стимулювати активне членство в організації. Вчителям, які демонстрували вірність ідеології націонал-соціалізму та партійному лідерству, могли надаватися різноманітні переваги, включаючи підвищення посади, матеріальні винагороди або можливості для професійного розвитку.

Отже, дослідження показало, що вплив NSLB на вчителів був значною мірою залежний від контексту і політичного клімату в конкретному регіоні. Різні підходи та стратегії використання організації дозволяли нацистському режиму забезпечувати контроль над освітнім процесом та ідеологічною орієнтацією вчителів у різних частинах країни.

Дослідження також показало, що різниця в підходах NSLB віддзеркалювалася в різних аспектах діяльності організації. Наприклад, у регіонах з сильною опозицією до нацистського режиму, NSLB міг активно діяти для виявлення, моніторингу та придушення будь-яких проявів опозиційних поглядів серед вчителів. Це може включати проведення контрольних заходів,

спрямованих на перевірку лояльності вчителів до режиму, а також звіти про «непридатних» вчителів, які потім виключалися з професії або піддавалися репресіям.

У той час, в регіонах з більшою підтримкою нацистського режиму, NSLB міг використовувати менш репресивні підходи, зосереджуючись на залученні вчителів до підтримки ідеології нацизму через позитивні заохочення та стимули. Наприклад, це може бути виявлено в створенні програм підвищення кваліфікації, що базувалися на націонал-соціалістичних принципах, або в спеціальних заходах для пропаганди ідеології серед вчителів.

Також важливо враховувати взаємозв'язок між діяльністю NSLB та політичними установами й органами управління освітою. NSLB часто співпрацював з державними органами для забезпечення впровадження націонал-соціалістичної ідеології у всіх аспектах освітнього процесу. Це включало спільні заходи з впровадження націонал-соціалістичних практик у педагогічну роботу, реорганізацію навчальних програм та контроль над змістом навчальних матеріалів.

Окрім того, дослідження різних заходів та стратегій NSLB у різних регіонах Німеччини дозволило виявити також різноманітність впливу організації на вчителів та освітній процес. Наприклад, там, де діяла більш репресивна політика, вчителі могли відчувати значний тиск та обмеження своєї академічної та професійної свободи. Репресивні заходи, такі як звільнення або переслідування «непридатних» вчителів, могли створювати атмосферу страху та самоцензури серед освітнього персоналу.

У таких умовах вчителі могли бути змушені приховувати свої політичні погляди або відмовлятися від власних переконань, щоб уникнути репресій та зберегти свої посади. Це може мати серйозний вплив на якість освіти та обмежувати критичне мислення серед учнів.

У той же час, там, де підтримка режиму була більшою, вчителі могли сприймати ідеологічний вплив NSLB як більш позитивний. Заохочення до членства в націонал-соціалістичних організаціях, надання привілеїв для членів NSDAP та сприяння кар'єрному зростанню може стати фактором мотивації для вчителів приймати ідеологічні принципи нацизму та впроваджувати їх у навчальний процес.

Таким чином, різні підходи та стратегії NSLB в різних регіонах Німеччини викликали різноманітні наслідки для вчителів та освітнього процесу загалом. Вивчення цих впливів дозволяє краще зрозуміти складність та різноманіття динаміки освітньої системи під час нацистської диктатури.

Поглиблюючи наш аналіз, ми розглянули конкретні приклади діяльності Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB) у різних регіонах Німеччини. У тих районах, де була значна підтримка нацистського режиму, NSLB активно впроваджував широкомасштабні кампанії з пропаганди націонал-соціалістичної ідеології серед вчителів та стимулював їх членство в організації. Це включало проведення навчальних семінарів, конференцій та тренінгів з акцентом на ідеологічне навчання та методи педагогічного впливу.

Одним із прикладів такої діяльності міг бути організація спеціалізованих курсів та семінарів для вчителів з метою підвищення їхньої ідеологічної «чистоти» та відповідності націонал-соціалістичним стандартам. На цих заходах вчителям могли викладати основні принципи націонал-соціалістичної ідеології, показувати приклади «правильної» пропаганди та виховання учнів, а також надавати практичні поради з впровадження націонал-соціалістичних поглядів у навчальний процес.

Крім того, NSLB міг організовувати різноманітні заходи для стимулювання членства в організації. Це може включати проведення конкурсів, виставок або інших заходів, які сприяли б підвищенню престижу та статусу вчителів, що є членами NSLB. Такі заходи не лише залучали більше учителів до

організації, а й стимулювали їх активну участь у впровадженні націонал-соціалістичних ініціатив у шкільному середовищі.

Отже, широкомасштабні кампанії та заходи, проведені NSLB в регіонах зі значною підтримкою нацистського режиму, свідчать про активну роль організації у формуванні ідеологічної спрямованості вчителів та впливі на освітній процес загалом.

Розглянемо деякі конкретні приклади діяльності Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB) у різних регіонах Німеччини. Одним з таких прикладів є організація спеціалізованих навчальних семінарів для вчителів з метою підвищення їхньої ідеологічної «чистоти» та відповідності націонал-соціалістичним стандартам.

У рамках таких семінарів вчителям надавалися конкретні настанови щодо того, як впроваджувати націонал-соціалістичні погляди у навчальний процес та виховання учнів. Наприклад, вони отримували інструкції щодо використання націонал-соціалістичних символів, прапорів та інших атрибутів під час проведення уроків. Також зверталася увага на методи пропаганди та маніпулювання масовою свідомістю, щоб учителі могли ефективніше впливати на думку учнів та формувати в них «правильні» погляди.

Іншим прикладом може бути проведення конференцій та семінарів, під час яких учителям демонструвалися успішні практики впровадження націонал-соціалістичних ініціатив у школах. Вони могли почути доповіді від інших вчителів про те, як вони змогли ефективно застосовувати ідеологічні концепції режиму у своїй навчальній практиці та отримувати підтримку від адміністрації та батьківського комітету. Ці заходи стимулювали інших вчителів до впровадження схожих практик та робили акцент на важливості відповідності націонал-соціалістичним ідеалам у навчальному середовищі.

Отже, ці приклади ілюструють різноманітні способи, за якими NSLB пропагував націонал-соціалістичну ідеологію серед вчителів та впливав на освітній процес в Німеччині під час нацистської диктатури.

Таким чином, аналіз конкретних прикладів діяльності NSLB у різних регіонах Німеччини дає можливість краще зрозуміти різноманітність підходів, застосованих організацією для забезпечення впливу на вчителів та освітній процес загалом.

Для подальшого розкриття деталей та прикладів діяльності NSLB у різних регіонах Німеччини можемо звернутися до офіційних звітів та протоколів засідань організації, а також до історичних архівних матеріалів та документів. Окрім цього, можна провести аналіз спогадів вчителів та свідчень очевидців щодо впливу NSLB на їхню роботу та професійний розвиток.

Розглянемо, наприклад, проведення навчальних семінарів та конференцій NSLB у певних регіонах Німеччини. У таких заходах можна виявити конкретні теми, які обговорювалися, а також методики, що використовувалися для пропаганди націонал-соціалістичної ідеології серед вчителів. Наприклад, можливо, в рамках таких заходів обговорювалися методи впровадження націонал-соціалістичної ідеології у навчальний процес, використання певних підручників та навчальних матеріалів, а також методи виховання учнів згідно з націонал-соціалістичними принципами.

Розкриємо детальніше конкретні приклади діяльності Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB) в різні періоди та регіонах Німеччини.

1933 рік: після приходу нацистів до влади NSLB стає ключовим інструментом для політичної ідеологізації німецьких шкіл. Відразу після прийняття Закону про відновлення професійної служби держави в серпні 1933 р., який став першим кроком у нацифікації освітньої системи, NSLB активно розпочинає процес усунення неприбуткових вчителів з професії. Тисячі вчителів, які не відповідали ідеологічним критеріям режиму, були виключені зі

шкіл. NSLB також організовує масові зібрання та пропагандистські заходи для підтримки націонал-соціалістичних перетворень у німецькій освіті.

1935 рік: у серпні 1935 р. NSLB запроваджує програму «Альфреда Розенберга», яка ставить за мету перетворити націонал-соціалістичну ідеологію на домінуючу в німецькій освіті. Ця програма вимагала підвищення кваліфікації вчителів відповідно до ідеологічних принципів режиму. Для цього вчителям проводили спеціальні курси та семінари, де їх навчали пропаганді націонал-соціалістичних ідей.

1938 рік: впровадження антисемітських Нюрнберзьких законів вносить нові аспекти до діяльності NSLB. Вчителі єврейського походження виключаються з системи освіти, а їх місця займають підтримувачі націонал-соціалістичної ідеології. NSLB активно сприяє цьому процесу, проводячи кампанії у школах та підтримуючи членство в партії серед вчителів.

1940–1945 роки: під час Другої світової війни діяльність NSLB розширюється. Вчителям надається спеціальна підготовка для підтримки військових зусиль націонал-соціалістичної Німеччини. NSLB організовує пропагандистські заходи та кампанії, спрямовані на мобілізацію вчителів та учнів для військових потреб.

Ці приклади демонструють різноманітність заходів та ініціатив, які здійснював NSLB у різні періоди та регіонах Німеччини, та показують важливість розуміння контексту та хронології для повного розуміння впливу цієї організації на освітній процес.

На підставі проведеного дослідження можна зробити кілька важливих висновків щодо діяльності Націонал-соціалістичного союзу вчителів (NSLB) та її впливу на освітній процес в нацистській Німеччині.

По-перше, NSLB відіграв ключову роль у нацифікації освітньої системи та індоктринації вчителів у дусі націонал-соціалістичної ідеології. Організація впроваджувала широкий спектр заходів, спрямованих на забезпечення

політичної лояльності вчителів до режиму та пропаганду його ідеології серед них.

По-друге, NSLB впливав на освітній процес через зміни в навчальних програмах та методиках навчання. Вчителям надавалася спеціальна підготовка для впровадження націонал-соціалістичних поглядів у навчальний процес, що призводило до ідеологічного спрямування уроків та підручників.

По-третє, NSLB ставив перед собою завдання перетворити вчителів на ідеологічних агентів режиму, які активно пропагували б націонал-соціалістичні ідеї серед учнів. Членство в організації часто ставало обов'язковим для отримання посади вчителя та підтримки у професійному середовищі.

По-четверте, вплив NSLB відчутною мірою залежав від регіональних умов та політичної ситуації в окремих регіонах Німеччини. У регіонах з високою підтримкою режиму, NSLB здійснював широкомасштабні кампанії та заходи з індоктринації, тоді як у регіонах з опозиційними настроями може використовуватися більша репресивна політика.

Наведені вище висновки свідчать про значний вплив NSLB на освітній процес в нацистській Німеччині та підтверджують не лише активну роль організації у нацифікації освіти, але і її важливість у формуванні ідеологічного світогляду молодого покоління. Дослідження цих аспектів діяльності NSLB дозволяє краще зрозуміти механізми функціонування нацистської пропаганди та ідеологічної індоктринації в освітній сфері та її вплив на суспільство та освітній процес загалом.

За весь час свого існування NSLB не змогла звільнитися від переваги організаційної роботи над змістовною. Зазвичай він був надто заклопотаний собою та своєю складною структурою, щоб мати змогу отримати якийсь вирішальний вплив у сфері освітньої політики.

Це не змінилося з новим рейхсвальтером Фріцем Вехтлером (1891–1945), який після випадкової смерті Шемма в 1935 р. змінив його в NSLB, у головному

офісі для освітян і на посаді гауляйтера баварської Остмарки, але не як міністр культури Баварії. Під час Другої світової війни криза NSLB посилилася, а її фінанси через складну структуру асоціації все більше виходили з-під контролю. Коли NSLB було закрито та фактично розпущено в 1943 р. за наказом фінансової адміністрації NSDAP, опору вже не було.

Це дослідження є важливим кроком у розумінні не лише історії нацистського періоду в Німеччині, але й у поглибленні наших знань про механізми впливу політичних режимів на освітні процеси та ідеологічне формування молодого покоління.

2.3. Діяльність нацистських молодіжних організацій.

Вплив Гітлерюгенду на виховання молоді

Діяльність нацистських молодіжних організацій, зокрема Гітлерюгенд (ГЮ), відіграла важливу роль у вихованні молодого покоління в нацистській Німеччині. Під керівництвом націонал-соціалістичного режиму ГЮ став ключовим інструментом для індоктринації молоді та підготовки її до активної участі в нацистському проекті.

Ми дослідили тему нацистських молодіжних організацій, зокрема Гітлерюгенд, яка відіграла ключову роль у формуванні ідеологічної та політичної вірності серед молоді під час режиму нацистської Німеччини. Розглянемо історію, структуру, завдання та методи впливу цієї організації на молодь, а також наслідки цього впливу на суспільство та історію загалом.

Нацистські молодіжні організації були важливим елементом у нацистському проекті соціальної трансформації. Гітлерюгенд, яка перетворилася з дитячої організації великих розмірів у головний обов'язковий молодіжний союз, стала ключовим засобом маніпулювання та контролю над молоддю. Вона не лише пропагувала ідеологію нацизму серед молоді, але й

готувала її до служби у нацистському державному апараті, армії та інших сферах суспільства.

Щоб краще зрозуміти роль та вплив Гітлерюгенд на молоде покоління, ми звернемося до різноманітних джерел, включаючи офіційні документи, спогади, дослідження та інші історичні джерела. Ми прагнемо провести аналіз структури та діяльності організації, її ідеологічних підґрунтів, методів впливу на молодь, а також наслідків цієї діяльності для суспільства та історії загалом.

У цьому контексті, наше дослідження має на меті розкрити роль та значення нацистських молодіжних організацій у формуванні ідеологічної та політичної свідомості молодого покоління під час нацистського режиму. Такий аналіз допоможе краще зрозуміти механізми маніпулювання та контролю над молоддю, а також розкрити наслідки цієї діяльності для подальшого розвитку суспільства та історії.

Діяльність Гітлерюгенд є одним із ключових аспектів для розуміння впливу нацистської ідеології на молоде покоління в нацистській Німеччині в період з 1933 по 1945 рік. Відома своєю широкою мережею та інтенсивною пропагандистською діяльністю, ГЮ стала не тільки інструментом мобілізації молоді, але й важливим чинником у процесі формування націонал-соціалістичної ідеології серед німецької молоді. Ця діяльність мала величезний вплив на формування світогляду та цінностей молоді, а також на її готовність служити ідеям нацизму.

Однією з цілей створення Гітлерюгенд була ідеологічна індоктринація молоді в націонал-соціалістичній ідеології. Ця організація пропагувала націоналістичні та расистські погляди, зберігала та зміцнювала лояльність молоді до нацистського режиму. За допомогою різноманітних заходів, від регулярних зібрань та тренувальних вправ до спортивних та військових навчань, Гітлерюгенд прагнув сформувати «нову людину» відповідно до нацистських ідеалів.

Головною ініціативою Гітлерюгенд було впровадження централізованої системи виховання та соціалізації молоді, яка забезпечувала тісний контроль над її діяльністю та переконаннями. Ця система забезпечувала тотальну мобілізацію молоді на службу націонал-соціалістичному режиму, а також забезпечувала різноманітні форми соціальної та психологічної підтримки для інтеграції у націонал-соціалістичне суспільство.

Під час аналізу впливу Гітлерюгенд на виховання молоді варто врахувати також соціальний контекст та обставини часу. Умови економічної кризи та політичної нестабільності під час міжвоєнного періоду створили певні передумови для прийняття нацистської пропаганди серед молоді, що підсилило вплив Гітлерюгенд на їхнє виховання та погляди.

Архівні документи, такі як протоколи засідань, внутрішні директиви та звіти Гітлерюгенд, надали нам можливість проаналізувати внутрішній світ організації та зрозуміти її структуру, функції та завдання. Ми досліджували різні етапи розвитку Гітлерюгенд, починаючи від її становлення в 1920-х рр. до кінця нацистського режиму в 1945 р. Зокрема, ми аналізували різні програми та ініціативи, які реалізувала організація для впливу на молодь, такі як спортивні змагання, військова підготовка, політична індоктринація та підготовка до служби в армії.

Крім того, ми вивчили спогади колишніх учасників Гітлерюгенд, які надали цінний внутрішній погляд на діяльність організації та її вплив на юність того часу. Їхні свідчення допомогли нам зрозуміти, як ідеологічна індоктринація та масова мобілізація молоді відбувалася на практиці, а також як вона вплинула на їхнє світосприйняття та ставлення до нацистського режиму.

Офіційні звіти та періодичні видання того періоду надали нам контекстуальні відомості про соціальну та політичну обстановку в Німеччині, дозволяючи зрозуміти, як Гітлерюгенд існувала та функціонувала у цьому

середовищі. Ми проаналізували реакції інших соціальних та політичних груп на діяльність Гітлерюгенд та її вплив на суспільство.

Результати попередніх наукових досліджень також були важливим джерелом інформації для нашого аналізу. Ми оцінили різні підходи та інтерпретації щодо ролі та впливу Гітлерюгенд, що дозволило нам сформулювати власні висновки та оцінки.

Загальною метою нашого дослідження було глибоке розуміння та аналіз впливу Гітлерюгенд на виховання молоді в нацистській Німеччині, а також оцінка її ролі у формуванні ідеологічних та політичних переконань молодого покоління.

Ось деякі аспекти, які ми виявили у процесі дослідження.

Структура та організаційна діяльність Гітлерюгенд: ми детально дослідили структуру та організаційну систему Гітлерюгенд, включаючи різні рівні керівництва, розподіл завдань та функцій між різними відділами та підрозділами. Це дозволило нам краще зрозуміти, як саме організація працювала та яким чином здійснювався контроль над молоддю.

Ідеологічна індоктринація: ми дослідили методи та засоби ідеологічної індоктринації, використовувані Гітлерюгенд для формування поглядів та переконань молоді. Це включало проведення політичних курсів, пропагандистських заходів, спортивних та військових тренувань, а також регулярні зібрання з акцентом на ідеологічне навчання.

Співпраця з іншими інституціями режиму: ми дослідили взаємодію Гітлерюгенд з іншими ключовими інституціями нацистського режиму, такими як шкільна система, партійні організації та військові структури. Це дозволило нам з'ясувати, як організація впливала на виховний процес у межах шкільної системи та поза нею.

Вплив на молодь та суспільство: ми також дослідили соціальні та психологічні наслідки впливу Гітлерюгенд на молодь та суспільство загалом. Це

включало вивчення змін у поглядах, цінностях та поведінці молоді, а також їхній взаємодії з іншими соціальними групами та інституціями.

Історичний контекст та періодичність: наш аналіз враховував історичний контекст та періодичність діяльності Гітлерюгенд, звертаючи увагу на зміни в політичній та соціальній обстановці, які впливали на його розвиток та вплив на молодь.

Організація Гітлерюгенд була заснована 3–4 липня 1926 р. у Веймарі як націонал-соціалістичний молодіжний рух. В останні роки Веймарської республіки молодіжний рух Гітлера зробив свій внесок в ескалацію насильства на вулицях німецьких міст, беручи участь у сутичках із представниками ліворадикальних партій і рухів. Справжнього ж розквіту Гітлерюгенд зазнав у 1933 р. після приходу до влади Адольфа Гітлера та Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (далі НСРПН).

За перший рік при владі кількість нових членів молодіжної організації збільшилась на 2 млн. (30 % німецької молоді у віці 10–18 років). Уряд продовжував заохочувати молодь ставати членами організації. До 1937 р. кількісний склад організації Гітлерюгенд зріс до 5,4 мільйона осіб (65 % молоді віком 10–18 років). До 1940 р. він становив уже 7,2 мільйона осіб (82 %). Гітлерюгенд не був цілісним і поділявся на 4 підгрупи, структуровані за статтю та віком: «Німецька молодь» (Deutsches Jungvolk) для хлопців від 10 до 14 років; Союз молодих дівчат (Jungmädelsbund) для дівчат від 10 до 14 років; Союз німецьких дівчат (Bund Deutscher Mädel або BDM) для дівчат від 14 до 18 років; «Гітлерівська молодь» (Hitlerjugend) для хлопців від 14 до 18 років. Пізніше нацисти створили добровільний підрозділ Союзу німецьких дівчат для молодих жінок віком 17–21 рік під назвою «Віра та краса».

Націонал-соціалістична молодіжна організація прагнула охопити освітою якомога більше молодих людей. Оскільки керівництво НСДАП сподівалося впливати на свідомість німців, зокрема, через дітей, одним із головних завдань

Гітлерюгенду було вербування нових прихильників. Для цього використовувалися різні методи вербування. Найважливішим з них, безсумнівно, була уніфікація. Ідея безкласового і бездержавного суспільства, яка є одним з головних стовпів націонал-соціалістичної ідеології, чудово поєднувалася з скаутською ідеєю забезпечення рівності в організації. Члени Гітлерюгенду, одягнені в уніформу, були рівні між собою. Крім того, особлива форма організації створювала відчуття винятковості, привілеїв і приналежності до каст. Квасівійський характер уніформи (як коричневі сорочки членів СА, так і оригінальна форма Гітлерюгенду були нічим іншим, як відпрацьованою колоніальною формою німецької армії) також сприяв запровадженню військової дисципліни в організації. Нарешті, самі члени «Гітлерюгенду» стали рекламними щитами організації. Їхні історії та контрастне, часто красномовне мовчання в поєднанні з характерним зовнішнім виглядом допомагали залучати до Гітлерюгенду все більше і більше членів. Зрештою, із зростанням популярності та чисельності організації, уніформа стала своєрідним фетишем, символом, який існував незалежно від об'єкта, який він представляв. Як говорилося в одній з рекламних листівок: «Коричнева сорочка вимагає від тебе виконання обов'язку і вимагає ревності до служби, старанності та послуху».

Пізніше найкращим модельєрам Німеччини було доручено розробити уніформу Гітлерюгенду. Для популяризації організації форма мала бути красивою та зручною. Знаки розрізнення, шеврони та дизайн повинні були відповідати всім вимогам організації. Форма членів Hitlerjugend включала офіційну та повсякденну, літню та зимову. Поєднання кольорів та фасони відрізнялися залежно від особливостей кожного підрозділу: наприклад, Stamm NJ, Flieger NJ, Marine NJ і т.д. Загальна уніформа Hitlerjugend виглядала наступним чином: коричнева формена сорочка, чорна трикутна краватка, чорні шорти до колін, коричневі черевики з гольфами (взимку чорні чоботи), коричневий капелюх, солдатський рюкзак, фляга, мішок, ремінь з португесею, до

якого прикріплений табірний ніж. Табірний ніж з «руною перемоги» і свастикою на руків'ї був справжньою зброєю. Враховуючи дисциплінованість німецької молоді, керівники організації не боялися використання ножа як зброї в бою, хоча траплялися й незвичайні випадки. Але ніж був радше символом і частиною уніформи. Зимова форма складалася з довгих чорних штанів і коричнево-зеленої куртки на одному гудзику з накладними кишенями на грудях. Як парадну, так і повсякденну форму доповнювали різноманітні герби, шеврони, шнури та нарукавні пов'язки, які відображали становище юнаків в організації, їхні обов'язки та лояльність до певного відділу чи підрозділу. Шорти, які були частиною уніформи, ніколи не вважалися дитячим одягом, навпаки, вони стали відмінною рисою гітлерюгенду. Пропагандисти Гітлерюгенду проводили наступне розмежування між «дітьми» та «молоддю»: «Діти носять матроську форму з довгими штанами. Підлітки носять шорти та відкриті сорочки. Батьки виводять дітей на прогулянку в неділю. Хлопчики гуляють по неділях». У дівчаток була своя форма: синя спідниця з поясом, біла блузка (влітку з коротким рукавом, взимку з довгим), чорна краватка, хустка на голові, коричневий жилет з чотирма кишенями, кітель. Під час походів форма доповнювалася флягою, планшетом і сумкою для солдата, а взимку – коричневим і зеленим пальто. Хоча все обмундирування оплачували батьки, частину витрат брала на себе держава, яка забезпечувала Гітлерюгенд деякими комплектами спорядження (наприклад, ремені, вішалки, табірні ножі, знаки розрізнення та іншу табірну атрибутику) за державний кошт. Втім, закупівля обмундирування була досить дорогою: комплект форми для члена JF коштував близько 80–90 марок навіть з урахуванням державної допомоги, оскільки середньомісячний дохід працюючої сім'ї становив близько 130–150 марок.

Символіка організації базувалася на вже згаданій пропаганді великого минулого Німеччини. Так, символіка Гітлерюгенду базувалася на старому скандинавському алфавіті «Хуртаг». Символом Гітлерюгенду була руна великої

перемоги (руна Sowelu). Загалом, уніформа Гітлерюгенду була дуже схожа на скаутську, навіть кольорові поєднання були схожі на скаутські. Як і уніформа учасників руху Гітлерюгенд, такий спосіб залучення молоді до Гітлерюгенду був покликаний, з-поміж іншого, нагадати про героїзм минулих воєн. Пропаганда активно надихала німецьку молодь і давала їй змогу відчувати себе «молодими солдатами». Іншими способами залучення молоді до організації були спортивні, військові та патріотичні заходи.

Не варто забувати і про моральні цінності. Насправді, поряд з військовою потугою кайзерівської Німеччини, німецькі союзники розтоптали ідеали, які жили дух німецького народу: Листопадова революція 1918 р. завершила крах традиційних цінностей і разом з монархією позбавила німців почуття імперіалізму та гордості за свою країну. Як наслідок, порожнечу не було чим заповнити. Особливо страждала молодь, оскільки вона була позбавлена точки відліку, з якої могла б оцінювати те, що відбувалося навколо.

Гітлерівська молодь дотримувалася певного кодексу поведінки та була віддана чітким ідеалам і принципам. Як згадує Меліта Машманн: «Як і дорослі, вони носили прапори з іменами загиблих, а в їхніх обличчях і поведінці була така серйозність, що мені було соромно. Мені хотілося кинутися в потік, потонути, щоб мене змило». Як яскрава альтернатива сірим будням, Гітлерюгенд приваблював молодь і втягував її в політичну систему, очолювану НСДАП. Хоча історії приєднання до Гітлерюгенду різноманітні, їх об'єднує те, що вони потрапили під вплив добре підготовленої пропаганди та думки своїх однолітків: «Мої друзі в школі розповідали мені, що служити в СС дуже цікаво»; «Товариші, мої однокласники в гімназії, більшість з них належали до СС, вони носили форму і розповідали мені захоплюючі речі про те, що вони там робили». У більшості випадків молоді люди вступали до Гітлерюгенду через те, що організація була незвичною і відрізнялася від звичної культури та традицій. Організація пропонувала можливість «йти іншим шляхом, відмінним від

консервативного, який пропонувала сімейна традиція». З цієї причини було багато випадків таємного членства в Гітлерюгенд. Звичайно, існувала і пряма пропаганда через газети та брошури: «Стань націонал-соціалістом, а отже, членом Гітлерюгенду! Не думайте, що ми висміюємо чужі особливості. Не думайте, що ми намагаємося сформувати з вас однорідну групу. Можете бути впевнені, що вас поведуть за собою ті, хто наважиться піти за нами».

Зі зміцненням позицій НСДАП, зі зростанням організації та збільшенням кількості її членів зростала і позиція Гітлерюгенду. Діяльність «Гітлерюгенду» як окремої групи в рамках місцевих партійних структур вже не задовольняла партійне керівництво. Необхідно було раціоналізувати діяльність Гітлерюгенду і створити жорстко централізовану організацію, і на початку 1930-х рр. така структура була створена. Оновлена організація являла собою піраміду підлеглих і начальників, побудовану за зразком скаутської системи і охоплювала всю Німеччину. На вершині цієї піраміди знаходився спеціальний відділ – Рейхсрада у справах молоді, який керував усією діяльністю організації. Перший відділ займався освітою, соціальним забезпеченням і туризмом; другий – символікою, уніформою та персоналом; третій – відносинами з Рейхсарбайтерством, гігієною та соціальним забезпеченням молоді; четвертий – фінансами та адмініструванням.

З 1933 р. націонал-соціалісти розпочали активну боротьбу за монополізацію молодіжної діяльності. Першою жертвою цієї боротьби стала Великонімецька молодіжна ліга: 23 червня 1933 р. молодіжне керівництво Німецького Рейху оголосило наказ про розпуск Великої німецької молодіжної ліги. Разом з нею були розпущені всі афілійовані з нею організації. Інші організації мали до 15 липня 1933 р. зареєструватися в Молодіжному управлінні або бути розпущеними. Адольф фон Трота, президент Великонімецького молодіжного союзу, намагався протестувати проти розпуску організації, але безрезультатно і був внесений до списку неблагонадійних осіб, які не

схвалювали політику об'єднання. Однак розпуск Великонімецького союзу не приніс очікуваних результатів. Незважаючи на вихід з неї, незначна меншість її членів стала членами Гітлерюгенду і захотіла залишитися позасоюзною молоддю.

Наступним кроком стало скасування молодіжних організацій та профспілок, пов'язаних з протестантськими церквами. У рамках своєї об'єднавчої політики А. Гітлер хотів об'єднати всіх німецьких протестантів в одну Рейхскірхе. З цією метою 27 вересня 1933 р. націонал-соціалістичний пастор Людвіг Мюллер був призначений рейхскомісаром. Завданням Мюллера було об'єднати всі протестантські конфесії Німеччини на користь НСДАП. Під час перебування на цій посаді Людвіг Мюллер підписав угоду з Рейхсміністерством у справах молоді про включення Євангельської молодіжної ліги до складу Гітлерюгенду. Відповідно до цієї угоди, молодіжні організації, що належали до протестантських церков, мали право зберігати свої прапори та емблеми, але не форму, стаючи частиною Гітлерюгенду. Для діяльності протестантських молодіжних організацій виділялося два вечори на тиждень і дві неділі на місяць. Решту часу члени цих організацій були зобов'язані приєднатися до Гітлерюгенду. Заняття спортом, поїздки в передмістя та походи також мали відбуватися виключно під керівництвом націонал-соціалістичних організацій. До 1936 р. ця доля спіткала всі інші молодіжні організації, від націонал-патріотів до марксистів. Їх вважали ворогами націонал-соціалізму і або розпустили, або включили до складу Гітлерюгенду.

Водночас розвивалося агресивне ставлення до неприєднаної молоді, а політика вербування ставала дедалі агресивнішою: у травні 1934 р. лідери вісбаденського осередку «Гітлерюгенду» вдалися до відверто погрозових дій. До вісбаденської молоді звернулися із закликом вступати до Гітлерюгенду: «Якщо ви згодні з нашим керівництвом, підпишіть анкету, що додається, щоб приєднатися до Гітлерюгенду. Сьогодні ми звертаємося до вас з останнім

закликом. Виконайте свій обов'язок молодих німців і до 31 травня цього року приєднайтеся до Молодої гвардії керівництва». Цей заклик супроводжувався анкетною на вступ і заявою про відмову від членства: «Ті, що нижче підписалися, заявляють, що не бажають вступати до Гітлерюгенду (Національної молодіжної організації) з наступних причин. Таку заяву мали підписати не лише самі діти, а й їхні батьки, вказавши рід їхньої діяльності.

Такий підхід змусив розсудливих, законслухняних обструкціоністів замислитися над можливими наслідками заповнення анкет. Ніхто не хотів вступати в конфронтацію з владою, так само як ніхто не хотів вступати в конфронтацію з всенародно обраними посадовими особами. Тому цю акцію можна вважати успішною: вона привела до молодіжної організації багато нових членів. Очевидно, що такі заходи місцевого керівництва Гітлерюгенду не могли мати жодного офіційного ефекту, оскільки не були узгоджені з центральним керівництвом, але розрахунок був правильним. Це була перша спроба залучити молодь до націонал-соціалістичних організацій шляхом маніпуляцій та психологічного тиску, а не шляхом переконання та заохочення.

Паралельно з цим велася боротьба за підвищення чистоти рядів. Згідно з наказом Бальдура фон Шираха, всі лідери Гітлерюгенду та пов'язаних з нею організацій повинні були пред'явити документи, що підтверджували їхнє арійське походження. Ті, чиї предки, або вони самі, або ті, хто народився після 1 січня 1800 року, належали до «кольорової раси», тобто ромів чи євреїв, мали бути звільнені з посад і виключені з Гітлерюгенду. Щоб довести своє арійське походження, вони повинні були надіслати низку документів до Рейхсгауптвахти, зокрема виписки з метричної системи та мірки своїх предків. Оскільки представникам неарійських етнічних груп було заборонено вступати до Гітлерюгенду, подібні правила застосовувалися до всіх, хто приєднався до Гітлерюгенду. Крім того, кожна дитина повинна була пройти спеціальний медичний огляд перед вступом до JF або JM.

Відповідно до наказу Адольфа Гітлера «Захист народу і держави», рейхскомісаріат почав переслідувати конфесійні молодіжні групи, які продовжували діяти всупереч усім рішенням та інструкціям Рейхскомісаріату у справах молоді. Під загрозою великих штрафів або тюремного ув'язнення заборонялася спортивна та політична діяльність будь-яких молодіжних організацій, організація одиночних групових прогулянок, стрільба та інші заходи, демонстрація прапорів і вимпелів. Також заборонялося носити форму, елементи, значки та емблеми розпущених громадських молодіжних організацій. – відкрито чи приховано. Прапори, транспаранти, елементи форми та символіки, виявлені під час перевірок міліцією, конфісковувалися та знищувалися. Однак чимало молодих людей, які приєдналися до Гітлерюгенду, таємно носили свої старі профспілкові значки і добре ховали прапори та символіку. Прагнення керівництва Гітлерюгенду якомога швидше стерти пам'ять про своїх колишніх опонентів і знищити їхню символіку часто призводило до активного опору з боку молодих людей, які були досить лояльними до режиму.

Цей період також включав заходи, спрямовані на забезпечення однаковості у носінні уніформи Гітлерюгенду. Кожна молодіжна ліга Гітлерюгенду вносила в уніформу власні елементи, які спочатку не були заборонені. Однак влітку 1935 р. було видано низку наказів, що регулювали носіння уніформи. Заборонялося носити форму розпущених або асимільованих організацій, заборонених організацій або профспілок: марксистських організацій, таких як «Вервольф», «Молодь сталевого шолома», «Молодь Бісмарка» та молодіжна ліга «Червоні яструби». Великі картаті сорочки та шорти, а також куртки UF з чорними гудзиками були заборонені. Деяке спорядження, що використовувалося іншими організаціями, наприклад, скаутське та юртові намети, також було заборонено. Усю заборонену форму та спорядження потрібно було здати до місцевого відділення Гітлерюгенду або поліцейської дільниці до 15 листопада 1935 р.

До кінця 1935 р. Націонал-соціалістична молодіжна організація не мала серйозних конкурентів, окрім Католицької молодіжної ліги, яка проіснувала до 1938 р. завдяки Рейхскомісаріату від 20 липня 1933 р. Однак і вони були змушені на вимогу націонал-соціалістів приєднатися до діяльності Гітлерюгенду. Протягом усього існування націонал-соціалістичного режиму діяльність Католицької молоді зазнавала постійних нападів і обмежень, а діти та їхні батьки піддавалися різним формам репресій. Лідери Ліги католицької молоді були заарештовані за сфабрикованими звинуваченнями, вживалися агресивні заходи для дискредитації організації та її лідерів.

Тим часом продовжувалися напади на молодь, яка не вступала до профспілок: 1 січня 1936 р. Бальдур фон Ширах у своєму новорічному зверненні оголосив, що наступний рік буде роком Німецької молодіжної ліги. Під цим гаслом «Гітлерюгенд» розпочав масову кампанію в Німеччині. Націонал-соціалісти доклали всіх зусиль, щоб молодь добровільно вступала до «Гітлерюгенду» і щоб кількість людей, які приєдналися до організації в день народження Гітлера, була високою. Пік кампанії припав на період з 20 березня по 19 квітня. Рейхсвер та всі члени Гітлерюгенду працювали пліч-о-пліч з націонал-соціалістичними вчителями. Вербувальні центри були створені в будівлях місцевих осередків Гітлерюгенду та НСДАП. Гітлерюгендисти стояли на своїх постах у парадній формі, малювали плакати, писали транспаранти, ходили вулицями з прапорами та гаслами, проводили спортивні демонстрації та співали пісні. Націонал-соціалістичні вчителі брали активну участь у вербуванні та організували захід під назвою Батьківський вечір. У цей вечір вчителі та голова місцевого осередку Гітлерюгенд проводили агітацію, щоб залучити не лише дітей, але й їхніх батьків.

Гітлерюгенд не був єдиним монолітом. Були ентузіасти й активісти, частина яких з любов'ю розповідала про «прекрасні часи» в Гітлерюгенді та Союзі німецьких дівчат. Була величезна маса тих, хто, не замислюючись,

виконували накази і мріяли про одне – пережити війну. І були ті нечисленні, які сумнівалися і намагалися протистояти діям режиму. Картина була неоднорідною. Наприклад, те, що довелося пережити молоді 1923 р. народження, докорінно відрізняється від життєвого досвіду народжених десятьма роками пізніше. Існували й помітні регіональні відмінності: життя молоді у великих містах, таких як Берлін, Гамбург, Мюнхен, Кельн, було інакшим, ніж у Шварцвальді, Померанії або Східній Пруссії. Гітлерюгенд використовував як ідеологічні засоби вже знайомі раніше традиції та методи молодіжних рухів, що існували до 1933 р. Формений одяг, знаки розрізнення, прапори, ходи і марші були на озброєнні багатьох груп і об'єднань, до яких входили мільйони молодих німців за часів Веймарської республіки, аж поки їх не розігнали нацисти, які прийшли до влади.

Гітлер вірив у лозунг «молоддю повинна керувати молодь» тому керівником Гітлерюгенду був призначений 27-річний Бальдур фон Ширах. У 1933 р. він очолив весь Гітлерюгенд, який мав перетворитися на організацію, що не мала собі рівних. Гітлер закликав фон Шираха «спроєкувати націонал-соціалізм через німецьку молодь у вічність». На піку свого розвитку Гітлерюгенд охоплював майже всю німецьку молодь. Бальдур фон Ширах був представлений як своєрідний напівбог, його зображення поступалися лише фотографіям Гітлера на виставках по всій Німеччині. Ширах із завзяттям проповідував молодому поколінню основи націонал-соціалістичної ідеології, що проголошувала смерть за «фюрера» як шлях до вічного життя. Перед обличчям своїх послідовників Гітлер також заявляв про своє бачення передбачуваної нової людини: «Що ми хочемо від нашої німецької молоді? Зовсім не те, що в минулі часи. На нашу думку, німецька молодь має бути стрункою і високою, моторною, як гончий пес, жорсткою, як шкура, і загартованою, як крупівська сталь». Ширах напередодні 1936 р. у своєму новорічному зверненні урочисто проголосив наступний рік «роком німецької

молоді». Уперше німецькі діти одного року народження всі без винятку мали вступити до дитячих груп при Гітлерюгенді. Під гаслом «усю молодь на службу фюреру» було розгорнуто потужну рекламну кампанію, яка була адресована дітям. До її ведення було залучено радіо, кіно та видавничу індустрію. Вона велася і в школах, і в спортивних секціях. Ширах стверджував, що пропаганда має спонукати молодь до добровільного вступу в Гітлерюгенд. Проте, з метою поширення своєї нав'язливої ідеї про вступ усіх десятирічних дітей до лав Гітлерюгенду, Ширах намагався залучити до її здійснення державні установи та місцеві органи влади. Йшла розсилка офіційних інформаційних паперів за адресами, де проживали хлопчики і дівчатка 1926 р. народження. У них містилася вимога до батьків привести дитину в «Юнгфольк» або «Юнгмедль». Для надання більшого успіху своїй діяльності Ширах закріплював молодіжні організації за місцевими організаціями НСРПН. Раніше хлопчики і дівчатка самі вирішували, до якого загону Гітлерюгенду вони будуть входити. Відтепер кожному місцевому осередку НСРПН відповідав місцевий осередок Гітлерюгенду, куди прикріплювали всіх дітей із найближчих кварталів. Приблизно 150 хлопчиків віком від 10 років до 14 утворювали дружину юнгфолька, а дівчатка відповідно дружину юнгмедль. Найменший осередок із 10 осіб називався «камерадешафт», а у дівчаток – «юнгмедльшафт». Закріплення за партійними організаціями було досить умовним, але за потреби ватажок місцевого Гітлерюгенду завжди міг звернутися по допомогу до старших товаришів (додаток Л).

Гітлер високо цінував досягнення Шираха, тому передавав йому все більше повноважень. Ухваленням «закону про Гітлерюгенд» від 1 грудня 1936 р. він підвищив на посаді Шираха до звання вихователя нації. Закон свідчив: «Виховувати німецьку молодь у лавах Гітлерюгенду і в школі, і вдома фізично, і морально в дусі служіння народу і на благо його єднання». Керівники Гітлерюгенду перетворилися на вищих «імперських чиновників». Як «фюрер

Гітлерюгенду» Ширах став державним секретарем і підпорядковувався безпосередньо тільки Гітлеру. У своїй особі він зосередив як державну, так і партійну владу. Уся молодь Рейху без винятку була зобов'язана підкорятися його наказам.

Гітлерюгенд намагався заповнити собою весь вільний час своїх членів. Часто це було на шкоду шкільному навчанню. Це і не дивно, адже сам Гітлер наголошував на важливості заняттям фізкультурою та спортом, потім, на його думку, слідувало виховання в дитині «характеру та волі» і лише після цього, можна було «накачувати в голови молоді абстрактні знання». Ширах виконував вимогу Гітлера «охопити як молодь, так і всі життєві сфери молодих німців». Участь у «державному молодіжному дні» звільняла члена Гітлерюгенду від відвідування шкільних занять по суботах. У такі дні діти служили в Гітлерюгенді. У літню пору служба могла тривати по дванадцять годин. Письменник Еріх Лест розповідає: «Двічі на тиждень була служба. Скоро я став «фюрером», і в мене з'явилися обов'язки по понеділках. У неділю в нас були заняття зі стрільби, або ми мчали кудись на велосипедах чи брали участь у маршах. Таким чином, чотири-п'ять днів на тиждень ми «служили» в Гітлерюгенді. У нас не було часу розмірковувати, чим ми, власне кажучи, займаємося. Весь час тривала безперервна дія». З 1935 р. спеціальні групи Гітлерюгенду з метою додаткового контролю за членами організації несли патрульну службу, виконуючи фактично поліцейські функції. Юні охоронці порядку патрулювали масові громадські заходи і обходили закусочні. Хоча до 1939 р. членство в Гітлерюгенді (додаток М) формально залишалося добровільним, мало хто з дітей і підлітків зміг протистояти щоденному тиску великої організації. Бальдур фон Ширах бачив у дітях майбутні людські резерви: «Під дитиною ми розуміємо істоту, неодагнену у форму, яка ще жодного разу не брала участі з нами в маршах і вечірніх заходах».

«Молодь має керувати молоддю», – лозунг Гітлера підхопив Ширах і перетворив його на догму нацистської молодіжної організації. Часто керівники дружин у юнгфольці були лише на кілька років старші за своїх підопічних. У дітей з'явився додатковий стимул наслідувати приклад батьків. Щоб виховувати молодих керівників Гітлерюгенду в дусі націонал-соціалізму, Ширах у серпні 1934 р. оголосив для них «рік навчання». На 287 навчальних курсах було підготовлено 12 727 «фюрерів» гітлерюгенду і 24 660 «фюрерів» юнгфольку.

Муштра, спортивні змагання, безкінечна пропаганда нацистської ідеології – це три складові всіх організацій Гітлерюгенду. Доросліші ватажки юнгфолька водили своїх підопічних строем на будь-який службовий захід. Марширування, речівки, вправи, що тривали годинами, мали виховувати в дітях солдатську дисципліну. Слабаків карали муштрою. Згадує тодішній член юнгфольку Рудольф Хімке: «Покарання було як в армії: лягти, встати, кроком марш. І так по п'ятнадцять хвилин, щоб привести до тями». Уже в 1938 р. чверть мільйона членів Гітлерюгенду пройшли стрілецькі курси. На них викладали 20 000 інструкторів. Найкращі з учнів отримували значки за відмінну стрільбу. Гельмут Штельрех, заступник Шираха, який відповідав за військову підготовку, заявив: «За один рік ми доб'ємося того, що німецькі юнаки триматимуть у своїх руках гвинтівку з тією самою легкістю, що й ручку. Ліберали написали над шкільними дверима «Знання – сила». Але ми дізналися у воєнні та повоєнні часи, що сила народу ґрунтується на зброї і на тих, хто вміє нею користуватися». Більшість німецької молоді була засліплена успіхами зовнішньої політики Гітлера. Молодь вітала приєднання Австрії та анексію Судет. Клаус Мауельсхаген згадує: «Говорилося багато про велику Німеччину, і ми пишалися тим, що живемо в цій країні». Війна була не за горами. У лютому 1937 р. верховне командування вермахту призначило підполковника Ервіна Роммеля на посаду офіцера зі зв'язків між збройними силами і керівництвом Гітлерюгенду. Роммель одразу ж запропонував, щоб офіцери вермахту

проводили заняття з молоддю з військової підготовки. Ширах заздрив його славі й авторитету, тому використав свої зв'язки нагорі і домогся переведення заслуженого героя війни з цієї посади.

Одразу після приходу Гітлера до влади Гітлерюгенд взявся активно впливати на молодіжний і дитячий спорт. Для дітей, молодших за 14 років, фізична підготовка була можлива виключно в рамках цієї нацистської організації. Молодь мала право відвідувати спортивні та фізкультурні секції лише за наявності членства в Гітлерюгенді. Спортивні тренери також проходили підготовку виключно в імперських спортивних школах. Для демонстрації «арійських» спортивних досягнень з 1937 р. стали проводитися «імперські спортивні змагання Гітлерюгенду», які були покликані показати «німецьку силу і непереможність» (додаток Н).

Гітлерюгенд фактично отруював душі цілого покоління ідеями расизму та ксенофобії. Вожді Гітлерюгенду постійно пропагували нацистський світогляд у своїх підопічних. Жоден захід, жоден виїзд у табір не проходили без «уроків зі світогляду». Навчальні плани з «виховання імперської молоді», розраховані на різні вікові групи учнів, суворо дотримувалися точки зору Гітлера, який проповідував необхідність ідеологічного опрацювання підростаючого покоління. Щотижня по середах члени Гітлерюгенду збиралися на так званих «домашніх вечорах», щоб вивчати німецькі героїчні оповіді та легенди. «Домашні вечори» входили до обов'язкової програми Гітлерюгенду. Якщо хтось пропускав їх, він був зобов'язаний надати письмово вибачення і причину пропуску від батьків.

Після ухвалення закону про «службовий обов'язок для молоді» від 25 березня 1939 р. кожен юний німець з десятирічного віку був зобов'язаний вступити в Гітлерюгенд.

Необхідно також дослідити діяльність Союзу німецьких дівчат, як однієї зі складових частин Гітлерюгенду.

Перша організація маленьких дівчаток під егідою НСДАП з'явилася в 1923 р. і називалася «Сестри Гітлерюгенд». У 1931 р. кількість членів Німецької спілки дівчат досягла 1711, і того ж року спілка під керівництвом Елізабет Грайф-Вальден розпочала процес формування дівочих груп під егідою Націонал-соціалістичного союзу дівчат (Nationalsozialistischer Schülerinnenbund, NSS) та жіночої організації НСДАП (NS-Frauenschaft, NSF), а також місцевих осередків «Гітлерюгенд» (Hitlerjugend) НСДАП, які існували ще в 1930–1931 рр.

Невдовзі після свого призначення на посаду рейхсміністра молоді 17 червня 1933 р. Бальдур фон Ширах видав наказ про розпуск або заборону конкуруючих молодіжних об'єднань. Деякі молодіжні об'єднання були розпущені, щоб уникнути втручання націонал-соціалістів. Решта молодіжних об'єднань були примусово переведені до Гітлерюгенду та Ліги німецьких дівчат, і членство в цих організаціях значно зросло: відповідно до Закону про Гітлерюгенд від 1 грудня 1936 р., всі молоді люди в Німецькому Рейху повинні були вступити до Гітлерюгенду та Ліги німецьких дівчат відповідно.

З 1934 по 1937 рік Лігу очолювала Труда Мор, а з 1937 по 1945 рік – Ютта Рюдігер. Разом з фон Ширах Рюдігер протистояла спробам Гертруди Шольц-Крінк, представниці Націонал-соціалістичної жіночої організації, взяти під свій контроль союз.

До 1933 р. до Гітлерюгенду приєдналося дуже мало дівчат. У «сестринських спільнотах» Гітлерюгенд їх вчили марширувати зі свистком, шити коричневі сорочки, розповсюджувати листівки та доглядати за пораненими штурмовиками після «битви» в пивних залах. Згідно з офіційною нацистською пропагандою, ці групи відрізнялися одна від одної, а їхня спільна назва походила від назви спільноти медсестер, які перев'язували рани «коричневих воїнів». Можливо, перші дівчата Гітлерюгенд намагалися наблизитися до історії націонал-соціалістичного руху. Одне з найбільших і найвідоміших «сестринських товариств» у Хемніці складалося лише з 15 дівчат.

Перша лідерка цього «сестринського товариства» Марта Ассманн оголосила в 1930 р. в газеті «Фелькішер Беобахтер», що організація змінила свою назву на «Гітлерюгенд – Союз німецьких дівчат» (нім. Bund Deutscher Mädel, BDM или BdM). Оскільки до партійної організації також входили дівчата, лише в 1932 р. всі націонал-соціалістичні дівочі групи були об'єднані під егідою BDM. Хоча молодіжні групи Гітлерюгенд вважалися основою партії, дівчатам з «Гітлерюгенду» приділялося мало уваги: у націонал-соціалістичному молодіжному календарі на 1932 р. не було жодної згадки про Німецький союз дівчат. На початку року до Гітлерюгенду вступили лише 1735 дівчат з СДПН.

Першим кроком новоствореної організації гітлерівських дівчат стали запеклі дебати щодо уніформи. Йшлося про те, які краватки носити – сині чи коричневі. Жінка-офіцер, відповідальна за Гітлерюгенд, сказала: «Ці коричневі халати, які носять дівчата з Шлезвіг-Гольштейну, не є сліпими копіями коричневих сорочок, які носять чоловіки СА. Ми одночасно хочемо і уникаємо таких копій. Це не лише очевидний прояв психологічної залежності жінок від чоловіків. Дівчата в нашій організації, які намагаються боротися за ідеї Адольфа Гітлера, гордо і свідомо демонструють свою мужність і готовність до самопожертви, одягаючи одяг справжніх німецьких жінок». Зрештою, незважаючи на пафосні гасла, блакитна спідниця і біла блузка перемогли.

Чим були перші осередки BDM задовго до приходу Гітлера до влади? Насправді, їхня роль у той час не мала нічого спільного з пізнішою місією BDM – бути інструментом об'єднання половини молодого німецького покоління. «Разом з іншими молодіжними організаціями, такими як «Сестринство», «Мандрівниці» та «Дівчата-слідопити», вона стала своєрідним піонером серед дівчат у крихкій Веймарській республіці. Вирушати в далекі подорожі без батьків, сидіти з хлопцями біля вогнищ і танцювати з ними літніми вечорами було безпрецедентним викликом буржуазному середовищу і демонстрацією проти застарілих уявлень старшого покоління про мораль.

Бюргерський світ першої німецької демократії однозначно розглядав жінок як громадян другого сорту: хоча жінки отримали право голосу в 1919 р., їхня участь у політиці, культурі та науці була вкрай рідкісною. Кількість жінок, які навчалися в університетах, була низькою. Про те, щоб жінки займалися спортом, не могло бути й мови. І навіть у пізніші часи життя дівчини з BDM часто характеризувалося трьома «К»: Kinder, Kueche und Kirche (діти, кухня і церква)».

Молоді дівчата використовували будь-яку можливість, щоб уникнути цієї сумної реальності. Дівчата з «сестринських спільнот», «мандрівниць» та «скаутів» намагалися відчутти «почуття свободи» хоча б на кілька годин на тиждень. У той час основною умовою розвитку перших BDM була боротьба за соціальну емансипацію жінок, але погляди Гітлера на роль жінки в суспільстві суперечили таким прагненням: «Світ жінок – це світ чоловіків. Світ жінки – це світ чоловіка, і жінка повинна поки що лише думати звідси». Партийна газета «Фолькішер Беобахтер» не пропускала нагоди повторити, що жінок не слід допускати до публічної сфери життя. Таким чином, у роботі Німецької асоціації дівчат на ранніх етапах її заснування виникло велике протиріччя. З одного боку, бути частиною неорганічного суспільства, в якому домінують чоловіки, а з іншого – переслідувати мету емансипації жінок.

Після 30 січня 1933 р. часи, коли BDM був нечисленною організацією, швидко канули в лету. Дівчата тисячами кинулися з розгромлених молодіжних спілок і організацій до Союзу німецьких дівчат, який за короткий термін перетворився на найчисленнішу жіночу організацію світу. Тільки за перший рік перебування при владі нацистів кількість членів BDM зростає з 23 900 до 593 000 осіб. Молодші дівчатка з 10 до 14 років перебували в «Юнгмедльбунд» (аналог Юнгфолька) зі своїм керівництвом. Юнгмедльбунд входив до складу BDM. А BDM був своєю чергою частиною Гітлерюгенду. Очільниці BDM перебували в підпорядкуванні у Бальдура фон Шираха.

Розпуск інших молодіжних спілок лише зрідка викликав пасивний опір і глухий протест. Гертруда Хоке, яка обіймала низову керівну посаду в Юнгмедльбунді, згадує: «Наша спілка називалася «Вільне плем'я юної нації». Ми були ідеалістами і любили природу. Коли союз розігнали, мені було сумно. Однак потім я почала мислити як і інші, що досить засмучуватися. У нас є потрібні інструменти, а в мене маса здібностей і талантів. Треба жити далі».

Різке зростання чисельності BDM пояснювалося не тільки розгромом решти молодіжних рухів. Маріанна Ланген, яка народилася в 1917 р., згадує: «Масовий приплив нових членів в організацію можна було порівняти з поривом вітру. Піднесене почуття допомоги в будівництві кращого життя в Німеччині охопило нас усіх, особливо молодь». Найкраще описує настрої молоді після приходу Гітлера до влади завзятий рядок зі старої робітничої пісні, яку так полюбили виконувати штурмовики з СА і гітлерюгендівці, – «з нами прийдуть нові часи...». Єва Штернхайм-Петерс із Падеборна, яка спостерігала масовий вступ дівчат до BDM, згадує, що «всі хотіли брати участь у цьому процесі».

Для більшості молодих людей «новий час» означав відхід із батьківського світу, відхід від республіки з усіма її проблемами і забобонами буржуазної культури. У цьому розумінні націонал-соціалізм певним чином є носієм рис молодіжного руху. Вік нацистських вождів зайвий раз підтверджує сказане. Гімлеру було 32 роки, Геббельсу 35 років, Шираху 25 років, а Гітлер, будучи у свої 43 роки найстаршим членом нацистського керівництва, став канцлером Німеччини.

Існувала різниця між колективним емоційним піднесенням цілого шкільного класу, який вступав у BDM, і цікавістю. Очевидиця з Регенсбурга показує, наскільки приземленою іноді була мотивація вступу до BDM: «Мої однокласниці носили блакитні сукні, і вони мені подобалися. Вони були в організації моряків Гітлерюгенд. Я хотіла носити таку ж сукню. Я попросила подруг, і вони відвели мене до «союзу», що знаходився неподалік. Того дня

двері були зачинені. Я була дуже засмучена. Одна з моїх подруг заспокоїла мене, сказавши, що знає місце, де я можу погратися з незвичайним, але красивим одягом».

Звичайно, з цих історій важко встановити політичні мотиви: суб'єктивні враження дітей від перших днів перебування в BDM здебільшого позитивні. У більшості випадків свідки згадують ці роки як «чудовий час». Однак на останніх етапах, коли жахи і злочини Гітлерівського рейху стали очевидними для всіх, тональність спогадів змінюється.

Необхідно зазначити, про соціальну несправедливість, яка панувала у суспільстві. Єврейським дівчатам не дозволяли вступати до BDM. Евелін Айгерман, німецька єврейка, описує свій досвід на початку дискримінації: «Я заздрила дівчаткам у білих блузках і блакитних спідничках, переживала, що ніколи не зможу приєднатися до них. Деякі мої однокласниці ставилися до цього з розумінням, іншим було байдуже: «Ми вступили до BDM, а ти ні. Ти ж єврей. Ми не маємо нічого особистого проти тебе, але ви, євреї, заплатите за всі свої гріхи».

Тисячі учнів могли бачити, як під час процесу злиття зі шкіл виганяли небажаних вчителів. Герда Цорн, 1920 р. народження, згадує про звільнення свого улюбленого класного керівника Кніффа: «Він виглядав хворим. Ми були здивовані, коли він сів і почав урок. Раптом двері відчинилися, і до класу зайшов чоловік з СА. Він клацав черевиками. «Хайль Гітлер!» – крикнув він. Ми мовчали. «Ну що, пане Кніфф, ви попрощалися з класом? Тоді, будь ласка, вийдіть з аудиторії. Я сьогодні буду викладати». Ми стиснули кулаки. Він тихо вийшов, і двері за ним зачинилися».

Для подальшого розуміння самої сутності BDM необхідно розглянути як виглядав звичайний день у Спілці німецьких дівчат, яка приваблювала так багато дітей.

BDM організувала походи. На привалах вони розпалювали багаття, готували їжу та співали пісні. Успішною була також ночівля на копиці сіна, щоб спостерігати за повним місяцем вночі. Дівчата готували п'єси та лялькові вистави, практикували народні танці. Особливе місце займали спортивні та групові ігри. Якщо для хлопців основна увага приділялася фізичній силі та витривалості, то гімнастика для дівчат була спрямована на розвиток грації, гармонії та усвідомлення свого тіла. Спортивні вправи підбиралися з урахуванням жіночої анатомії та майбутніх ролей жінок. У зимові місяці дівчат заохочували займатися шиттям, вишивкою та рукоділлям. Під час Другої світової війни дівчата з BDM працювали в госпіталях, брали участь у протиповітряній обороні та працювали в сільському господарстві.

По середах по всій Німеччині організовувалися «сімейні вечори»: в Аахені, Цвіккау, в селі в Пфальці або в містечку в Східній Пруссії. Ці вечори організовували в установах молоді «фюрери», які були трохи старші за своїх підопічних. Згадує Гертруда Гук: «Ми співали і розповідали старі історії та легенди. Повторювані сотні разів тексти пісень настільки врізалися в дитячу пам'ять, що навіть сьогодні багато хто з наших респондентів пам'ятає всі слова. «Це було чудово. Іноді мені хочеться заспівати так знову», – згадує Луїза Фішер. Як спокушали молодь усіх поколінь? Патетичні та мелодійні куплети пісень полонили недосвідчені уми. Авторка Гудрун Паузеваг згадує своє повсякденне життя в BDM: «Я відчувала себе наче під наркотиками. Я не могла стримати сліз, особливо коли співала і ототожнювала себе з героями пісень. Я плакала, коли відчувала цю прекрасну частину Німеччини».

Колишні члени BDM з особливою любов'ю згадують свої експедиції у складі найменшого підрозділу S.G.D., так званого «медрушалу» або «медрушафту» згадує Гудрун Паузеваг: «Це була справжня пригода. Подорож мала особливий вплив на молодь. Вони усвідомили, що відбувається, але не на

рівні розуміння, а на емоційному рівні. Нацисти знали про це і намагалися багато чому навчитися у скаутів, рейнджерів та інших молодіжних груп».

Привабливість заходу значною мірою залежала від підготовки та ставлення до нього керівників місцевих організацій BDM, відповідальних за організацію. Єва Штернхайм-Петерс спочатку була розчарована атмосферою «дівочого клубу», яка панувала на заходах її підрозділу. Незабаром після цього вона натрапила на захоплюючу книгу про покійну першу дружину Герінга. Прочитавши книгу, на одному зі своїх «домашніх вечорів» вона виголосила захоплену промову про «героїв руху» і «штурмові війни». Її промові аплодували стоячи. Ці спостереження підтвердила й інша колишня активістка BDM, Анна-Марія Страсоцкі: «На вечірніх зборах, коли треба було запам'ятовувати імена партійних лідерів або 100 разів повторювати біографію Гітлера, багато хто не ходив на заходи. Але коли очікувалася весела «домашня вечірка» з піснями та іграми, наш будинок був переповнений дівчатами».

Реалізація відомого гасла Гітлерюгенду «Молодь повинна вести за собою молодь» неминуче вносила різні несподіванки і порушення в повсякденне життя BDM, але, з іншого боку, давала молодим людям відчуття «спільності» поза опікою їхніх батьків. Гудрун Паузеваг пише: «Ми відчували себе повноцінними членами національної спільноти. Це піднесене почуття приваблювало молодь. Бажання бути частиною «нової нації» і виконувати «відповідальну роботу» було причиною того, що тисячі дівчат хотіли стати «фюрерками» і очолити підрозділи BDM – від «Медельшафту» з 10–12 дівчат до одного з 36 «Обергау», де служили десятки тисяч дівчат.

У 1934 р. Шираф визначив зміст щоденної роботи BDM і висловив націонал-соціалістичний погляд на жіночу освіту: «Третина часу повинна бути присвячена викладанню світогляду, а дві третини – фізичному вихованню». Через рік один з референтів Гітлерюгенду дослівно повторив слова свого шефа: «Наша мета – виховати здорових дівчат, які повністю реалізують свій потенціал

на благо народу і держави. Саме тому ми не напихаємо їх науковими знаннями. Ми вчимо бути корисними суспільству».

Фізичному вихованню приділяли велику увагу. Збереглися кілометри кіноплівок, на яких зображені танцюючі дівчата-гімнастки зі Спілки німецьких дівчат, які виконували номери з кеглями і кулями. Особливо вражають кадри масових заходів із тисячами спортсменок на Олімпійських іграх 1936 р. або на партійних з'їздах.

Більш дорослі дівчата віком від 18 до 21 року із задоволенням відвідували спілки під назвою «Віра і краса», організовані при BDM. Членство в цих спілках було добровільним. Дівчата займалися спортом, танцями, моделюванням одягу та вихованням дітей. На відміну від молодших вікових категорій, яким прищеплювали жорсткість і твердість характеру, тут на перший план висували виховання жіночності, і особливо, готовності стати матір'ю.

Важливо зазначити, що вплив Гітлерюгенд на виховання молоді мав далекосяжні наслідки для суспільства загалом. Ця організація стала одним з основних інструментів нацистського режиму у формуванні ідеологічного контролю над молоддю та мобілізації її для досягнення політичних та військових цілей. Наслідки цієї діяльності відчущаються й донині, оскільки виховання, отримане під час періоду нацистської диктатури, залишило свій слід у світогляді певної частини німецького суспільства.

Дослідження показало, що Гітлерюгенд вплинув на формування світогляду молоді через різноманітні ініціативи та програми. Наприклад, організація проводила різні форми політичного та ідеологічного виховання, включаючи лекції, тренінги, культурні заходи та військові навчання. Ці заходи спрямовувалися на виховання молоді в дусі націонал-соціалістичної ідеології, прививаючи їм патріотизм, вірність нації та безумовне підкорення владі.

Також важливою складовою діяльності Гітлерюгенд було фізичне виховання та військова підготовка. Молодь навчалася дисципліні, фізичній силі

та військовим навичкам, що сприяло не лише формуванню готовності до оборони країни, але й зміцненню віри у військові успіхи нацистського режиму. Такі заходи підвищували престиж організації серед молоді та відображали ідеологію націонал-соціалістичного режиму.

Дослідженням також було виявлено, що Гітлерюгенд активно використовував різні форми пропаганди для мобілізації молоді. Зокрема, організація організовувала різноманітні заходи та заходи, що підсилювали віру у правильність націонал-соціалістичної ідеології та важливість підтримки режиму. Це включало виставки, кіносеанси, розваги та інші події, спрямовані на формування ідеологічної спрямованості молоді (додаток О).

Одним із важливих аспектів діяльності Гітлерюгенд був вплив на психологічний стан молоді. Організація намагалася вселити в молодь почуття патріотизму, відданості нації та безумовної відданості владі, що формувало стійкий емоційний зв'язок з режимом. Ретельно сплановані ідеологічні програми та заходи зміцнювали віру молоді у правильність націонал-соціалістичного режиму та створювали основу для її підтримки.

Під час війни Гітлерюгенд відіграв важливу роль у формуванні ідеологічних поглядів та військових навичок у молоді. Його члени отримували різноманітні фізичні та ідеологічні тренування, а також навчання військовим навичкам, що сприяло підготовці молоді до служби в армії нацистського режиму.

Після закінчення війни Гітлерюгенд було розпущено, а його діяльність була офіційно заборонена німецьким урядом в 1950-их роках. Багато колишніх членів організації визнали свою участь у злочинах проти людства і були притягнуті до відповідальності.

Висновки до розділу 2

Уніфікація шкільної системи освіти в нацистській Німеччині відіграла ключову роль у реалізації ідеологічних та політичних цілей нацистського режиму. Цей процес був спрямований на створення єдиної, централізованої системи освіти, контрольованої державою та підгрунтя для ідеологічної індоктринації молодого покоління відповідно до націонал-соціалістичних принципів. Уніфікація шкільної системи дозволила нацистському режиму зосередити владу над освітою у руках держави, забезпечуючи тим самим повний контроль над змістом навчання та педагогічними практиками.

Ідеологічна індоктринація молоді була важливим елементом у цьому процесі, і шкільна система слугувала ідеологічним інструментом для впровадження націонал-соціалістичних цінностей та переконань. Вона стала потужним інструментом пропаганди, що намагалася утвердити ідеологію режиму та мобілізувати молодь на підтримку нацистської доктрини. Школярі отримували ідеологічно спрямоване навчання та брали участь у різноманітних заходах, спрямованих на підтримку націонал-соціалістичних ідеалів.

Уніфікація шкільної системи призвела до стандартизації навчальних програм та методів навчання на всій території Німеччини. Це стало одним із засобів забезпечення однакового рівня ідеологічного впливу та підготовки молоді до служіння націонал-соціалістичному режиму. Нова шкільна система передбачала реформу педагогічної системи, спрямовану на використання тільки таких вчителів, які були віддані ідеям націонал-соціалізму та могли ефективно індоктринувати молодь.

Нацистська шкільна система також відігравала важливу роль у підготовці молоді до військової служби та розвитку військово-патріотичного духу серед молоді. Важливою частиною цього процесу була ідеологічна підготовка молоді до активної участі в нацистських військових операціях.

Уніфікація шкільної системи включала стандартизацію змісту навчання та методів викладання, які були направлені на формування в молоді націонал-соціалістичних цінностей та підтримку ідеології режиму. Шкільні програми були переглянуті з виключенням матеріалів, що не відповідали націонал-соціалістичній ідеології, а вчителям було наказано дотримуватися обов'язкової лінії партії під час викладання. Це призвело до масової індоктринації молоді та знищення будь-яких альтернативних поглядів та переконань.

Під час уніфікації шкільної системи було також приділено особливу увагу підготовці молоді до військової служби та розвитку військово-патріотичного духу. Це включало військову підготовку у школах, організацію військових вправ та змагань, а також підвищення інтересу до військових справ серед учнів. Така підготовка молоді була спрямована на створення військово міцної та вірної нації, готової до захисту інтересів нацистського режиму.

Уніфікація шкільної системи в нацистській Німеччині також мала далекосяжні наслідки для індивідуального розвитку молоді. Вона обмежила можливості самовираження, критичного мислення та розвитку особистості, піддавши молодь беззастережному впливу націонал-соціалістичної ідеології. Багато молодих людей стали жертвами ідеологічної індоктринації та втратили можливість формувати власні переконання та цінності.

Отже, уніфікація шкільної системи освіти в нацистській Німеччині була ключовим інструментом для реалізації політичних та ідеологічних цілей нацистського режиму. Вона відіграла важливу роль у формуванні індивідуальних та колективних ідентичностей молодого покоління, вплинувши на їхню долю та подальший розвиток.

У підсумку, уніфікація шкільної системи в нацистській Німеччині відіграла критичну роль у формуванні ідеологічної та політичної свідомості молоді. Школа стала не лише місцем навчання, але й ідеологічним майданчиком для пропаганди націонал-соціалістичних ідей та цінностей. Процес уніфікації

забезпечив державі повний контроль над освітою та молоддю, що сприяло розповсюдженню ідеології нацизму серед наступного покоління.

Шкільна система стала ефективним інструментом для формування націонал-соціалістичної ідентичності та виховання «нової людини», вірної ідеям і лідерам нацистського режиму. Учні були піддані ідеологічній індоктринації та мілітаризації, що сприяло їхньому інтегруванню в систему націонал-соціалістичного виховання.

Однак уніфікація шкільної системи також призвела до знеособлення освітнього процесу від критичного мислення та розвитку інтелекту. Навчальні програми були підґрунтям для ідеологічно спрямованого навчання, що обмежувало свободу думки та утворювало однозначне уявлення про світ серед молоді.

Загалом, уніфікація шкільної системи в нацистській Німеччині була ключовим елементом для досягнення цілей режиму щодо ідеологічного впливу на молодь та формування нового покоління націонал-соціалістичних прихильників. Її вплив на суспільство та освітній процес лишився помітним навіть після падіння нацистського режиму, роблячи її предметом подальшого дослідження та вивчення.

Матеріали другого розділу представлено публікаціями автора [25; 26; 28; 29; 34; 137].

РОЗДІЛ 3. МІСЦЕ І РОЛЬ ШКОЛИ В СТРУКТУРІ ТРЕТЬОГО РЕЙХУ

У розділі 3 досліджено важливе питання ставлення нацистського режиму до системи освіти та шкільної сфери в Німеччині протягом періоду Третього рейху. В розділі акцентується увага на тому, як школа стала інструментом ідеологічної індоктринації та масового виховання в дусі націонал-соціалістичних ідей. Висвітлено вплив політики Третього рейху на структуру, зміст і методику навчання, а також роль школи у формуванні ідеологічної лояльності та підготовці молоді до служіння націонал-соціалістичному режиму. Досліджено також наслідки цієї політики для суспільства та освітньої системи Німеччини під час Третього рейху. Даний розділ допомагає отримати уявлення про ключові аспекти впливу нацистського режиму на шкільну сферу і роль освіти у формуванні соціальних та ідеологічних цінностей у Німеччині в період 1933-1945 років.

3.1. Створення й діяльність елітних шкіл, формування системи відбору (соціальної селекції) у сфері шкільної політики

На початку XIX століття соціальні та політичні потрясіння призвели до того, що школи опинилися в центрі уваги держави. Спочатку була встановлена дворівнева шкільна система із простими початковими школами для простої маси населення та середніми школами для невеликої еліти. Між ними створюється система середньої школи, але тільки загальна початкова школа перетворює співіснування на цілісну систему.

Рішучі зміни у шкільній політиці у XIX столітті прийшли насамперед із Пруссії. Під враженням важких територіальних втрат після поразок від наполеонівських військ при Єні та Ауерштедті (1806) пруський король Фрідріх Вільгельм III девіз об'єднання інтелектуальних сил народу оголосив у вигляді

поліпшення шкільної освіти. Згідно з королівським закликком, «держава повинна замінити духовними силами те, що вона втратила у фізичних силах» [89]. Починаючи з 1807 р., пруські реформи за кілька років створили соціальну основу для лібералізації економічного та соціального життя: було скасовано кріпацтво, введено свободу торгівлі, став можливий вільний вибір кар'єри та були зроблені перші кроки щодо скорочення привілеїв. Принцип успадкування статусу, що переважає в класовому суспільстві, тепер має бути замінений буржуазним принципом продуктивності: класове походження більше не повинно бути вирішальним фактором у визначенні того, які професії та соціальні позиції відкриті для людини, а скоріше індивідуальні таланти, навички та досягнення. Однак це поставило перед школою нові завдання, оскільки «заснована на участі своїх громадян держава з реорганізованим управлінням та вивільнена особиста та економічна мобільність вимагала виховання громадян, навчених використати всі свої сили. Концепція «національної школи» як «національної освітньої установи» – всі верстви населення повинні бути охоплені освітньою організацією, спрямованою на загальну людську освіту» [125].

Пруському дипломату та філософу Вільгельму фон Гумбольдту (1767–1835) доручили провести необхідну реорганізацію шкільного ландшафту. У співпраці з статським радником Йоганном Вільгельмом Зюверном (1775–1829) він розробив амбітний план з розчищення строкатої ковдри сільських та міських шкіл та подолання суворого поділу між нижчими та вищими школами у всеосяжній, однаково організованій. Мета полягала в тому, щоб надати всім дітям базову освіту – незалежно від їхнього соціального походження – і тим самим надати їм доступ до мови та культури. Планувалася шкільна система, яка більше не складатиметься з окремих типів шкіл, що працюють паралельно, а з послідовних шкільних рівнів: загальної для всіх дітей «початкової школи» з наступним переходом до «міської школи» та будівлі «середньої школи».

У XIX столітті у більшості німецьких земель ця цифра була значно нижчою за 50 %, оскільки не було гарантовано ні забезпечення загальної освіти, ні батьки не були особливо готові платити за навчання та відмовлятися від допомоги своїх дітей у веденні домашнього господарства. Від учителів – часто це були майстри, паламарі чи солдати-інваліди війни – очікувалося, що вони заохочуватимуть своїх учнів навчатися з «батьківською добротою та суворістю». Фактично, у багатьох класах палиця забезпечувала суворі правила вчителя.

Пізніше шкільна система була розділена на чітко розділені курси нижчої та вищої освіти. У другій половині XIX століття міста, зокрема, були змушені, під тиском зростання населення, імміграції та індустріалізації, більш тісно погоджувати свої шкільні пропозиції з новими кваліфікаційними вимогами технологій, торгівлі, бізнесу та управління, що розширюється. Ні нова гуманістична середня школа з її зневагою до природничих наук і нових мов (таких як англійська), ні переповнені початкові школи, в яких у багатьох місцях був лише один клас, не спромоглися задовольнити вимоги робітничого світу. Після 1870 р. дедалі частіше ґрунтувалися так звані «середні школи» з природничими науками та сучасними мовними предметами, а також професійно-орієнтовані «технічні школи». Традиційно шкільне навчання в Німеччині тривало 13 років, з 6 до 18 років. У процесі навчання діти могли пройти три рівні: початкову школу, середню школу та старшу школу.

Коли у 1918 р. після поразки у Першій світовій війні та розпаду Імперії Німеччина стала республікою, партії так званої «Веймарської коаліції» хотіли дати вирішальний імпульс демократизації держави та суспільства шляхом реформування шкільної системи. Попри демократичне твердження, що всі повинні мати однакові можливості для освіти та розвитку, освітній шлях дитини, як і раніше, насамперед визначався соціальним походженням. Хоча попередні десятиліття відкрили великі можливості для освітньої мобільності,

особливо для середнього класу, загалом класовий характер шкільної системи залишався безпомилковим. У багатьох європейських країнах перехід до демократичного суспільного ладу привів до влади прогресивні політичні партії, які сприяли злиттю традиційних «станових» шкіл, щоб більше не дозволяти вищій освіті бути привілеєм невеликої еліти. Подібні вимоги звучали голосно і в Веймарській республіці, оскільки доти між середньою школою і початковою школою майже не було зв'язку. Будь-хто, хто мав відвідувати середню школу, спочатку відвідував «підготовчу школу», яка платила за навчання і була створена спеціально для підготовки до старшої школи.

Але як тільки вони опинилися в уряді, між членами коаліції виникли серйозні розбіжності у шкільній політиці: соціал-демократи та ліберал-демократи хотіли – через сто років після законопроекту Зюверна – єдиної та закінченої шкільної системи, яка мала бути звільнена від впливу церков і підлягають виключно державному нагляду. Центристська партія принципово підтримувала справу подолання класового поділу студентства. Однак, будучи католицькою партією, вона хотіла за будь-яку ціну зберегти конфесійний поділ студентства. Відповідно, вона наполягла на тому, щоб католики та протестанти продовжували навчатися окремо у «конфесійних школах» на прохання їхніх батьків. Інші вимоги Центристської партії, такі як вимоги щодо нагляду за духовними школами та обов'язкової конфесійної релігійної освіти, були діаметрально протилежні ідеям партнерів щодо коаліції.

Консервативні опозиційні партії, які вже вороже налаштовані по відношенню до нової форми правління, категорично відкинули плани шкільної реформи Веймарської коаліції і зробили все можливе, щоб мобілізуватися проти них. Їх плани реформи зводилися до запровадження «соціалістичної єдиної школи», яка, будучи актом державного патерналізму, позбавила батьків права визначати освітній шлях своїх дітей. За повідомленнями кіл Німецької

національної партії, запланована спільна школа буде «дитячою в'язницею» та «роботою листопадових злочинців».

Після жорстких суперечок члени коаліції, нарешті, погодилися на мінімальний компроміс, який тепер відомий як «Компроміс Веймарської школи», який вони проштотували через Національні збори у вигляді Закону про початкову школу в 1920 р., перш ніж вони втратили більшість в уряді в 1920 р. Приватним дошкільним установам слід дозволяти існування лише у поодиноких, виняткових випадках. Проте компроміс передбачав тривалість початкової школи лише чотири роки, після чого учні мали знову бути поділені на різні типи шкіл, які були диференційовані на курси простої, середньої та вищої освіти відповідно до «різноманіття життєвих професій». Відтепер питання про те, яку з цих шкіл відвідуватиме дитина, має вирішуватися виключно «схильностями», що склалися в початковій школі, «а не економічним і соціальним становищем чи релігійними переконаннями його батьків» (стаття 146 Веймарської конституції).

Будучи загальною основою всіх типів середніх шкіл, початкова школа також має бути місцем зустрічі різних соціальних класів і таким чином сприяти зменшенню різких соціальних класових відмінностей, характерних для суспільства. Нові шкільні предмети, які були запроваджені на рівні середньої школи, «Громадянське право» та «Уроки праці», також були покликані зміцнити демократичні погляди молоді та, отже, соціальну згуртованість у молодій демократії. У суспільстві з високим рівнем безробіття, класовою напруженістю і авторитарною шкільною культурою, що зберігається, це було важким завданням. Ще одним важливим нововведенням у шкільній політиці Веймарської республіки було те, що середні школи, створені в імперську епоху, тепер систематично інтегрувалися в шкільну систему. Хоча ці школи, орієнтовані на кваліфікаційні потреби середнього класу, явно виходили за рамки початкової шкільної освіти, доти вони вважалися частиною нижчої

системи шкільної освіти. На жаль прихильників єдиної школи, тепер вони були перетворені на незалежний тип школи, окремий від початкової школи, яка видавала свій власний освітній ценз – атестат про закінчення середньої школи після десятого навчального року. Це офіційно встановило третій рівень освіти між нижчою та вищою освітою та створило трирівневу шкільну систему у її пізнішій федеральній республіканській формі.

Після глобальної економічної кризи 1929 р., яка також вплинула на сектор освіти і посилила брак ресурсів, що й без того існувала, демократичні цілі надання всім рівних можливостей у шкільній системі та надання кожній окремій дитині «просування за допомогою освіти» здавались ще важче досягти. У той час як освічений середній клас розглядав амбітних у плані утворення вискочок «нового середнього класу» як загрозу своєму привілейованому становищу, освітні перспективи дітей робітничого класу залишалися поганими.

Усього за кілька тижнів після приходу до влади у 1933 р. антиєврейська ідеологія націонал-соціалістів проникла у шкільну систему Німеччини. «Закон про переповненість німецьких шкіл» скоротив кількість навчальних місць у середніх школах, одночасно обмеживши доступ для учнів «неарійського походження». Відтепер їхня частка у складі студентів не могла перевищувати 5 % у жодній середній школі і не могла перевищувати 1,5 % новоприйнятих (те саме поширювалося на всі університетські факультети). Ця дискримінація була спрямована насамперед проти єврейського населення і в наступні роки значно посилювалася: у 1938 р. єврейські діти були повністю виключені з німецьких шкіл; У 1942 р. єврейські школи було наказано закрити, і, крім того, «будь-яке навчання єврейських дітей вчителями було заборонено» [207].

Ліберальні та демократичні чиновники також були видалені зі шкільної системи та шкільного керівництва. Шкільне управління, яке доти – відповідно до принципу культурного федералізму – завжди знаходилося в руках окремих держав-членів, було централізоване в імперському міністерстві науки, освіти та

національної освіти, тим самим створюючи умови для дотримання принципу фюрера в школах та дотримуючись навчальних програм.

Таким чином, нацистська шкільна політика була заснована бідш ідеологічно, ніж концептуально, мала можливість у середині 1930-х рр. взяти на себе стару культурну бюрократію. З прийняттям так званого «Закону про обов'язкову шкільну освіту Рейху» від 6 липня 1938 р. демократична мета, сформульована у статті 146 «Конституції Веймарського рейху» про створення загальної початкової школи для всіх, була по-новому інтерпретована в етнічних термінах. Однак через високі витрати і розпочату військову політику бажане розширення початкових шкіл більше не здійснювалося, тож на початку війни понад 60 % шкіл мали лише один або два класи. Допоміжна школа, орієнтована на лікувальну освіту, яка піддавалася сумніву послідовними прихильниками єдиної школи у Веймарській республіці, оскільки вона продовжувала виключати частину учнів із загальної школи, спочатку мала бути закрита з економічних причин після захоплення влади. Однак після 1934 р. було ухвалено рішення зберегти та розширити їх як «спеціальні школи». Спеціальні школи мали «розвантажити» початкові школи, «сегментувавши» дітей із труднощами у навчанні. Водночас вони мали підтримувати так звані заходи спадкового та расового змісту нацистської держави, виявляючи серед своїх учнів нібито «неосвічених» дітей. Таким чином, діти, яких переводили з початкової школи до спеціальної, ризикували потрапити до націонал-соціалістичних програм.

Виховання й освіта за націонал-соціалізмом мала бути найважливішими політичними завданнями. Вони були підпорядковані політичній меті стабільності націонал-соціалістичного керівництва в державі. З цього Гітлер вивів ідею, що «необхідно виховувати всіх німців у націонал-соціалістичному світогляді». Світогляд і освіта були чітко визначені як найважливіші політичні функції, сприяючи таким чином політико-просвітницькій кінцевій меті. Німецький фашизм намагався усунути будь-яку можливість існування інших

ідеологічних груп, що було характерним для демократичних традицій у системі освіти Веймарської республіки. Процеси виховання в тоталітарному і демократичному суспільствах відрізняються за своєю суттю. Їх об'єднують лише формальні ознаки та способи передачі дітям знань, умінь, навичок. Принципова відмінність полягає в тому, що демократична держава надає дитині більш-менш реальну можливість вільного розвитку та морального вибору, а тоталітарний режим таку можливість усуває.

Націонал-соціалістичне виховання й освіта не мали ніякої самостійності, що впливало із самих завдань цієї системи. Метою освіти в націонал-соціалістичній державі було створення нової німецької людини. Цю мету мали спільно досягти народні школи та інші заклади позашкільної опіки та виховання. При цьому освіту трактували:

- 1) як «формування народної спільноти» через партійно-державні структури;
- 2) як виховання дорослих членів суспільства, виховання яких відбувалося за часів кайзера та Веймарської республіки;
- 3) як виховання молоді через сім'ю та школу.

Базове розуміння націонал-соціалістичної освіти включало «усунення» наукових і раціональних дисциплін, створюючи тим самим необхідні передумови для націонал-соціалістичного світогляду. Уся просвітницька діяльність була спрямована насамперед на покращення фізичного здоров'я молоді і лише потім її розумових здібностей; та й сама освіта мала сприяти формуванню характеру, вихованню волі та рішучості, а вже потім – отриманню знань.

«Бог дав нам життя через німецьких батьків. Він дає нам хліб із німецької землі. Тож кров і земля, народ і батьківщина – це руки Божі, з яких ми маємо все, що ми є. Ми ніколи не хочемо випустити ці руки. Ми хочемо триматися нашої німецької батьківщини і бути єдиними з нашим німецьким

народом. Гітлер!». На нашу думку, цитата чудово ілюструє ідеї Гітлера про те, як слід виховувати молодь і дітей. Лідер (принцип лідера), звичайно, є найвищим пріоритетом, навіть вище Бога, і нащадки німців повинні бути перетворені в чоловіків і жінок, вірних народу та батьківщині. І для того, щоб досягти цього, необхідно виконати певні основні вимоги. Треба було створити середовище, в якому була б можлива така освіта. Після приходу Гітлера до влади в 1933 р. люди спочатку були змушені підтримувати стару Веймарську політику в області шкіл. У націонал-соціалістів ще не було власної концепції шкільної політики. Це виникало лише поступово, а доти доводилося задовольнятися перехідними домовленостями. На початку нацистського режиму, окрім НСДАП, існували й інші партії. І тому всі, включаючи Гітлерюгенд, церкви та інші установи, які ще існували, намагалися впливати на школу. Це створило справжній хаос, яким Гітлер скористався і надав собі та НСДАП повноваження приймати остаточні рішення з усіх питань, що стосуються школи та освіти загалом.

Відомо, що за часів Третього рейху з дошкільною освітою в країні були дуже великі проблеми. Дитячі садки, ясла хоч і існували, але були у вкрай обмеженому стані. Така проблема, як відомо, виникла через досить сильне безробіття, а Третій рейх робив ставку на те, щоб жінка не працювала, а була домогосподаркою, вела сім'ю. Тому яслами користувались тільки еліта та діти знаті, що ж стосується шкільної освіти, то у міжвоєнній Німеччині існувала зовсім нескінченна кількість видів середніх навчальних закладів. Відразу зазначимо, що мали місце так звані народні школи (початкова освіта, молодша школа), потім йшла або гімназія (це була більш менш елітна гуманітарна освіта), або старша школа. Кожен, хто мав можливість це зробити, міг спостерігати речі в класах і на рекреаційних майданчиках німецьких шкіл у перші роки після захоплення влади націонал-соціалістами, що суперечило широко поширеним у той час, особливо за кордоном, уявленням про

одноманітне виховання молоді школою, партією та державою в дусі А. Гітлера. Особливо це стосувалося відносин між школами та Гітлерюгендом. Навчальні програми NS були видані для молодших класів, старших класів і, нарешті, для всієї школи (додаток П).

У школах учні повинні були носити шкільну форму, а заняття проходили в маленьких темних кімнатах з маленькими вікнами. Навчання було міждисциплінарним, оскільки, за словами Гітлера, життя не ділиться на предмети. Вчителі повинні викладати реалістично і водночас авторитарно, і, перш за все, слід тренувати групову свідомість. Однак те, що найбільше відрізнялося від попереднього навчання у Веймарській республіці та сьогоdnішнього навчання – це зміна освіти. Тепер на першому місці була фізична підготовка, на другому – розвиток характеру, а на третьому – інтелектуальне виховання. З одного боку, це, безперечно, пов'язано з тим, що сам Гітлер був жахливим учнем і тому зневажав школу, а з іншого – з націонал-соціалістичним світоглядом і їхнім поглядом на людство загалом.

Презирство Гітлера до освіти загалом добре відоме. Відомо, що причиною цього було те, що «головний фірер всіх наці» так і не зумів вступити в Художню академею Відня. Для Гітлера головним була не змістовна частина, а заполітизоване виховання.

Уніфікація означала не лише реорганізацію існуючої шкільної системи: Втрутившись у раніше неконтрольовану сферу діяльності, НСДАП запровадила абсолютно новий елемент, який слугував виключно потребам націонал-соціалістів: партійну шкільну систему.

Після чотирьох років навчання в «народній школі» найперспективніших учнів, які мали необхідні характеристики арійської раси та досягли певних успіхів у навчанні, відбирали до Nationalpolitische Erziehungsanstalten (Національний політичний навчальний заклад).

Завданням цих закладів була підготовка середньої партійної еліти – тих, хто міг би представляти інтереси партії серед людей на фабриках, заводах та в армії. З цією метою для навчання в цих закладах набирали дітей робітників та військовослужбовців. Викладачів набирали з СС або СА, а керівництво СС розглядало інтернати як свою кадрову базу [85, с. 204–215]. Тому одним із критеріїв прийому студентів було їхнє походження та зовнішність. Високі, світловолосі, блакитноокі діти арійського походження ставали студентами НПЕА. Генетичне здоров'я також відіграло важливу роль у відборі студентів: Для вступу до НПЕА студенти повинні були представити довідку про відсутність спадкових захворювань у їхніх родинах. Націонал-соціалістичне гасло про рівність між фізичними і розумовими працівниками [88, с. 156] та селянами і робітниками було повністю відображене в принципі прийому до НПЕА: А. Гітлер у промові 10 грудня 1940 р. сказав: «Ми посилаємо в ці школи наших талановитих дітей, дітей робітників, дітей селян. Вони колись займуть найвищі посади».

НРЕА була заснована у квітні 1933 р. як спадщина офіцерських шкіл, заборонених Версальським договором. Спочатку вони функціонували як школи для дітей-сиріт війни, дітей-інвалідів та німців з територій, на які не поширювалася дія Версальського договору. Ці школи були засновані на системі суворого послуху, а відносини між учнем і вчителем базувалися на військовій моделі. Учні та вчителі зустрічалися в іншій формі, ніж у Гітлерюгенді, але всі учні НРЕА автоматично ставали частиною Гітлерюгенду. На додаток до звичайних предметів шкільної програми була введена розширена військова підготовка, яка включала не тільки безперервну муштру і стрілецьку підготовку, а й тактичну підготовку і навчання мистецтву командування військами в реальному бою [90]. Хоча умови проживання в НПЕА нагадували армійські казарми, влада оплачувала харчування учнів і все, що було пов'язано з навчальним процесом. Технологічній інфраструктурі НПЕА могли позаздрити

подібні заклади в більшості розвинених країн. Це віталось вищим керівництвом Рейху. Мартін Борман вважав систему освіти в цих школах зразковою (додаток Р).

Гітлер не вбачав можливості оминати якусь галузь життя народу, який він прагнув максимально контролювати. Особливо його цікавила освітньо-виховна сфера. У своїй «біблії нацистів» «Майн кампф» А. Гітлер наголошував: «Виховання досягає своєї найвищої мети в тому разі, якщо воно запалює вогонь расового почуття і расової свідомості в серцях і головах вірної молоді на рівні підсвідомості та інстинктів. Жоден хлопчик і жодна дівчинка не покинуть школу, не отримавши знань про сутність і необхідність такого поняття, як чистота крові». Саме ці слова стали підґрунтям педагогіки в Німеччині та ідеологічною першопричиною створення елітних шкіл, у яких все існування учня було присвячено служінню вождю та його ідеям. Нам відомі три типи таких шкіл: школи Адольфа Гітлера, націонал-політичні інтернати та рейхсшкола НСРПН «Фельдафінг» на озері Штарнбергер. На кінець другої світової війни було створено 37 націонал-соціалістичних інтернатів. Стати учнем можна було з 7 класу і надалі навчання тривало ще 6 років.

НАПОЛА (NAPOLA – Nationalpolitische Lehranstalten) – національно-політичний виховний заклад, у якому готували майбутніх вождів. Перші елітні школи виникли вже в 1933 р. До них приймали юнаків від 10 до 18 років. Ліквідовані кадетські школи теж стали частиною новоутворених інтернатів для справжніх арійців. Етап відбору був початком вступу юнака до елітної школи. Типова картина в одній з таких шкіл: «Спортзал був заповнений людьми в білих халатах. Столи, які не були характерними для спортзалу, були повністю заповнені медичними книжками і приладами для вимірювання черепа, біля них лежали скляні очі різного забарвлення, поруч лежали зразки волосся. Завдяки такому обладнанню «лікарі» визначали, до якої раси відноситься молодий вступник в елітну школу. Перелякані діти чекали своєї черги, яка вирішить не

тільки їх расову приналежність, а і всю подальшу долю. Хлопці знали тільки одне – вони можуть стати новою елітою Рейху».

Вирішальне значення у вирішенні подальшої долі учня мали «спадково-біологічні критерії». Націонал-соціалістичні інтернати мали головне спрямування – з юного хлопчика створити безжалісного вождя, і в той самий час розвивати розумові якості юнака, критичне мислення. Звісно, що таке поєднання було неможливе. Один з учнів елітного інтернату згадує: «Необхідно було бути впевненим націонал-соціалістом та вірним послідовником фюрера. Нас вчили, що необхідно мати критичне мислення. Я вважаю це неможливим. Людина, яка критично мисле не може бути нацистом».

За час існування нацистського режиму в Німеччині виникло 37 таких шкіл, поява кожної нової була присвячена дню народження фюрера, це був такий собі подарунок Гітлеру, молодь, яка готова віддати власне життя задля його існування.

Рейхсміністр Імперського міністерства науки, виховання і народної освіти Руст наказав 20 квітня 1933 р. «перетворити три колишніх кадетських училища в Пльоні, Потсдамі та Кесліні на націонал-політичні інтернати на честь національної революції». Ці школи мали відіграти важливу роль у створенні «держави спартанського типу» на території Німеччини. Ці школи були школами, в яких створюють майбутніх солдат. По цій причині викладання військових наук було головним. Особливо віталися змагання на відкритому повітрі. З самого свого створення, вихованці шкіл брали участь у маневрах. Звісно, що Вермахт не міг не зацікавитись таким вдалим поповненням власних лав.

З часом головний конкурент Вермахта – СС теж зацікавився інтернатами. Гімmlер вимагав від Руста, щоб той відкрив декілька таких інтернатів виключно для потреб СС. З часом Гімmlер взагалі відтіснив Руста в питанні націонал-патріотичних інтернатів. У 1936 р. группенфюрер СС Август Гайсмаер, який

виконував обов'язки керівника головного управління СС, був призначений інспектором націонал-політичних інтернатів. Незважаючи на те, що інтернати не готували кадри спеціально для СС, Гімлеру вдалося встановити свій повний контроль над системою інтернатів. З 1941 р. під керівництвом СС відбувався «расовий відбір» у всіх таких школах.

Як ми зазначали вище, існували й інші подібні школо-інтернати для хлопчиків. Вождь Гітлерюгенду Бальдур фон Ширах та Міністр праці Роберт Лей не могли стояти осторонь, бачучи посилення ролі Гімлера у питанні виховання майбутніх фюрерів, тому у 1937 р. вони відкрили школи Адольфа Гітлера (АГШ (Adolf Hitler-Schulen)). Якщо у націонал-політичних інтернатах складовим було військова справа і готували передусім майбутню військову еліту, то у школах Адольфа Гітлера хотіли виховати майбутніх політичних керівників. З'явилася вимога – у кожній частині Німеччини повинна бути хоча б одна школа Адольфа Гітлера. У АГШ приймали 12–18-річних юнаків і готували з них кадри для НСДАП. Політичне виховання майбутнього вождя було ключовою складовою освіти та виховання в такій школі. Інтелектуальному розвитку юнака приділялося критично мало часу. Обов'язковим було те, що після випуску зі школи кожен випускник зараховувався на військову або державну службу. Тільки після цього можна було розраховувати на вступ до «орденсбургу» – вищої партійної школи НСДАП. Навчання тривало три роки. Перший рік вивчали расову теорію, на другому «загартовували волю», на третьому починалося практичне навчання, вчили військову справу, право та дипломатію. Необхідно виділити найбільшу і впливову школу Адольфа Гітлера, це школа у Зонтхофені. Інтернат вміщав 1700 вихованців.

В елітних школах учням постійно нав'язувалася думка, що вони найкращі, бо є вихованцями кращої школи рейху. Усі ці слова підтверджувалися значною матеріальною базою. Імперська школа НДАП Фельдабінг на озері Штарнбергер мала найкраще забезпечення з усіх. Учні школи мали можливість, крім іншого,

займатися найелітарнішими видами спорту того часу (гольф, вітрильний спорт, лижі, мотоспорт, фехтування). Досить драматичним є те, що учні жили в колишніх маєтках, які належали репресованим і знищеним у таборах євреям. Умови проживання були на найвищому рівні. Понад 40 розкішних особняків на березі озера були в розпорядженні учнів. Багато з них у недавньому минулому належали багатим єврейським сім'ям. Забезпечення шкіл було найкращим у Німеччині. Колишній учень Ганс-Георг Бартоломей згадує: «Багато часу було присвячено походам та іграм на місцевості. Багато часу займалися лижами. У ті часи це була особлива розкіш. Відчувалося, що про нас дбають».

Головним у школі був спорт та ігри на місцевості. Первинною була фізична сила. Необхідно було витримувати постійні фізичні навантаження. Гітлер заявляв: «Хто хоче жити, повинен самоствердитися. Хто не хоче стверджувати себе, той нежиттєздатний і має загинути. Земля не призначена для ледачих і слабких народів. Земля для тих, хто може постояти за себе. Земля – це перехідний приз, який дістається народам, що заслужили його, які довели в постійній боротьбі своє право на існування».

Головним внутрішнім принципом у самому колективі було самовиховання. Під наглядом ненабагато старших вихователів діти командували одне одним. Існував армійський принцип чергових, коли діти відповідали по черзі один перед одним за чистоту в кімнатах, охайність і т.д. Самі ж колишні вихованці зазначають, що в колективі діяв принцип влади сильного над слабким. Старші учні часто знущалися над меншими, діяв принцип «дідівщини». Старші учні навіть могли покарати менших або слабших, використовуючи фізичне насилля. Зовнішнім принципом була максимальна викладка чи то на політичному уроці чи на змаганнях з тенісу. Докладати максимум зусиль – це було головним.

Через постійну муштру вихованці елітних шкіл часто відставали по рівню знань від учнів звичайних освітніх закладів. З усіх нацистських шкіл найбільш

всєбічну ідеологічну підготовку своїх вихованців здійснювала імперська школа НСДАП у Фельдабінгу. Для навчання в школі було достатньо мати гарне походження, здоров'я, хорошу успішність у навчанні та спортивні захоплення. У навчальних планах основне місце відводилося заняттям з німецької мови, історії, географії та питанням націонал-соціалізму. Щотижня 14 годин навчального часу займала спортивна підготовка. Випускні іспити обмежувалися співбєсїдою та рефератом за самостійно обраною темою. Теми мали яскраво виражений політичний характер.

З часом батьки зрозуміли, що їхні діти навчаються не в елітній школі, а в закладі, в якому головним є правильне походження, фізична витривалість та вірність ідеології нацизму. Діти не отримували елітарну освіту, яку їм обіцяли. Інтернати понесли репутаційні втрати, які з часом ставали все гострішими. Дійшло до того, що офіційна газета НСДАП «Фьолькішер беобахтер» повинна була оправдовувати «елітні школи», та наголошувати, що в таких закладах не готують «товариство нулів». Автор статті всіляко виправдовує «уніфікацію» учнів під час виховного процесу.

Як протиставлення цій статті, є спогади учнів школи, які набралися хоробрості залишити елітну школу та як їм було важко наздогнати своїх однокласників зі звичайних предметів.

Отже, на підставі проведеного дослідження можна дійти висновку про те, що створення й діяльність елітних шкіл, формування системи відбору (соціальної селекції) у сфері шкільної політики мало вагоме значення в загальній проблематиці педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини.

У своїй діяльності елітні школи першочерговим бачили виховання молоді в дусі націонал-соціалізму. Освіта як така мала вторинне значення. Велике значення мало зайняття спортом та військова підготовка. Говорити про

«елітарність» цих шкіл ми можемо умовно, адже рівень знань, який надавався учням, був нижчим середнього рівня у Німеччині.

3.2. «Боротьба компетенцій» між партійними функціонерами в сфері шкільної освіти

30 січня 1933 р. Адольф Гітлер був призначений канцлером Німеччини. Відтепер німці повинні прийняти ідеї Гітлера щодо майбутнього Рейху. Це був час великих змін, настав час, який також мав великий вплив на систему освіти, як це було у Веймарській Республіці. Існуючі раціональні, гуманістичні та інтелектуальні традиції треба зламати і провести повне перевиховання, яке відбувається в дусі націонал-соціалістичної думки. Особливу увагу приділено Гітлерівській політиці перевиховання молоді, яку Гітлер пропагує і просуває з нуля – він хотів виховати хоробрих, чесних націонал-соціалістів. Майбутнє імперії було втілено, тому першочерговим завданням було відповідати ідеалам та формувати ідеологію.

Серед цінностей характеру, які мав розвинути молодий націонал-соціаліст, були вірність, прагнення до свободи, чоловіча мужність або жіноча гідність, воля захищати себе та почуття жертвності, а також бажання служити та серйозне ставлення до життя. Бажана для них Націонал-соціалістична молодь – з точки зору знань, отриманих у школі – бути в курсі перш за все, та зрозуміти німецькі цінності з минулого.

Після приходу до влади в 1933 р. головною метою Гітлера була ліквідація демократичної держави. За кілька років Веймарська Демократична Республіка була перетворена на націонал-соціалістичну державу на чолі з фюрером. Сила переконання впливала з ідеології самого Гітлера, який, як чудовий оратор і політик, міг зачарувати маси. Процес трансформації, що відбувся в Німеччині, був «тотальним» і, отже, торкнувся й сфери шкільної політики.

Державна політика в галузі освіти передусім була спрямована не стільки на реорганізацію форм і методів навчання, скільки на зміну пріоритетів у навчанні. Виховний чинник, який не має нічого спільного з системою муштри попередніх часів, переміщується в іншу шкалу цінностей, дозволяючи ідентифікувати кожного хлопця і кожную дівчину в «суспільстві майбутнього». Мета виховання формулюється як «надання кожній окремій расі її найвищої форми, щоб вона могла виконувати покладені на неї великі завдання».

Освіта розглядалася «на основі нової свідомості» на основі узгодженості всіх інститутів влади. Таким чином, виховання в тоталітарній державі визначалося тенденцією формування громадської думки відповідно до партійних засад і вчень. Отже, основою для всієї діяльності, пов'язаної з нацифікацією шкільної політики, був націонал-соціалістичний світогляд. Після Першої світової війни західними країнами прокотилася хвиля реформ, торкнувшись і Німеччини. Уряд Веймарської республіки прагнув спростити систему управління шкільною освітою, запровадивши спільне для всіх 15 земель законодавство, яке регулювало все: аж до методів навчання в початковій та середній школах. Шкільна освіта проголошувалася загальною і обов'язковою.

Гітлер не зміг належним чином оцінити чи осмислити досягнення в галузі шкільної політики Веймарської республіки. На освітню галузь діяли закони «Про захист народу і держави» та «Про захист німецького народу». Рушійним був «Закон про реставрацію чиновників», за яким вони могли бути звільнені як політично неблагонадійні, тобто діючі вчителі, які у своїй діяльності не гарантували лояльності новій державі. Закон також передбачав можливість оголосити про переведення особи в іншу сферу компетенції або її тимчасове звільнення. Існувала низка винятків для «неарійців», включаючи тих, чиї діти або батьки воювали в Першій світовій війні на боці Німеччини та її союзників.

Можна зробити висновок, що прийняття цього закону створило підґрунтя для репресивної політики серед педагогів.

Подальшим кроком, спрямованим на гарантування лояльності майбутнього вчителя до націонал-соціалістичної держави, було створення центральних екзаменаційних комісій Берхардом Рустом. Таким чином, здійснювався контроль за вчителем, який мав надати докази своєї придатності та визнання націонал-соціалістичних принципів виховання. Оцінка ідейно-політичної позиції екзаменованого в більшості випадків залежала від особистої точки зору голови екзаменаційної комісії. Цими заходами уряд домагався в шкільній політиці загальної ідеологічної спрямованості педагогічного колективу.

Насилля та репресивні заходи проти «неблагонадійних» учителів не були основними методами об'єднання, але вони були ефективними механізмами ліквідації можливих вогнищ опору новому режиму. Головними центрами реформаторської педагогіки були Берлін і Гамбург. Тут тиск часто змінювався відкритим насильством проти просвітителів-реформаторів з боку Гітлерюгенду та штурмовиків. У Берліні зняли зі своєї посади секретаря Берлінської шкільної ради Яна Нідала та головного пропагандиста реформістської педагогіки в робітничому районі Нойкельн-Курта Левенштайна. У результаті на чолі освітніх і виховних структур Берліна опинився націонал-соціаліст Г. Майнгаузер. Він ліквідував два важливих осередки прогресивної педагогіки: лісову школу в Шарлоттенбурзі та шкільну ферму на острові Шарфенберг.

Для загальноосвітньої, виховної та навчальної діяльності в 1934 р. було утворено Міністерство науки, освіти та навчання. Завдання для нового міністерства визначив рейхсканцлер. До них входили такі сфери: 1) наука – повноваження, що стосуються самої науки, а також зовнішні зв'язки вчених; дослідження в галузі фізико-технічного та хіміко-технічного облаштування рейху; створення важливих для держави наукових установ як всередині країни,

так і за кордоном; наукові бібліотеки; 2) виховання та освіта – ця сфера включала «справи університетів», допомогу студентам, предметні програми, державні, приватні та вищі школи, а також професійно-технічні школи та освіту за кордоном.

Націонал-соціалісти багато в чому поклалися на непрямий вплив на свідомість дитини. Одним із таких засобів маніпуляції були звичайні дитячі іграшки. Настільні ігри були наповнені ідеологічним змістом, наприклад, гра «Польові навчання Гітлерюгенда», призначена для дітей до десяти років, була рекламою діяльності Державного Суду. Під час гри дитина активно знайомила з романтизованими елементами життя молодіжної організації: походами, спортивними змаганнями.

Більш банальні іграшки, наприклад, ляльковий будиночок або іграшкова машинка, також можуть служити носіями пропагандистських завдань. Ляльковий будинок являв собою образ ідеальної квартири, відмінною рисою якої було те, що її кімнати були наповнені націонал-соціалістичною символікою та образами, пов'язаними з нею. Шпалери приміщень, наприклад, прикрашені малюнками сцен з життя ГЮ і БДМ. Іграшковий автомобіль, у свою чергу, являв собою діючу модель лімузина, на якому сам фюрер їздив на свята.

Механізм лімузина приводився в рух пружиною і невеликою батареєю, яка також забезпечувала енергію для світіння фар. У машині в супроводі двох партійців і водія в формі СС був зображений сам Гітлер. Фігура Гітлера була виконана з рухомою правою рукою, яку можна було зафіксувати у римському салюті. Ця іграшка, випуск якої був приурочений до чергового з'їзду партії, повинна була зробити вождя ще ближчим і ріднішим для дитини.

При вступі до школи дитина стала об'єктом прямого впливу. Ідеологія, яка не мала нічого спільного з освітою, пронизувала всю діяльність школи і була присутня у змісті будь-якого предмета. Змінено форму вітання; замість звичного «Привіт» або «Доброго ранку» перед початком уроку вчитель повинен

був звернутися до класу з новим привітанням «Хайль Гітлер!», клас повинен був відповісти тим же. Наприкінці уроку все повторювалося (додаток С).

У суспільстві сформувався релігійний культ Гітлера, який був зведений у ранг Божества. Прикладом може бути спогад школяра про фюрера, який проїжджав повз місто Шенвальд: «Він стояв у відкритій машині і піднятою рукою вітав радісну юрбу. Люди ліворуч і праворуч ніби збожеволіли, все частіше кричали «ура» або просто «хайль». Я стояв перед усім натовпом. Там була вся наша школа. Поруч також була моя тітка, для якої Гітлер був рівний Богу». Віра у фюрера як богоподібного рятівника Німеччини була частиною світогляду.

За словами Б. Шираха, нова віра мала також священну книгу: «Книга Гітлера «Моя боротьба» була нашою Біблією». Націонал-соціалістичне керівництво цілком серйозно збиралося припинити розповсюдження Біблії в Третью рейху, замінивши її «Моєю боротьбою» («Mein Kampf») – «книгою... що уособлює найчистішу і найсправжнішу етику життя нації зараз і в майбутньому». Зображення хреста скрізь замінювали свастикою, а «Моя боротьба» мала стати єдиним змістом церковних віттарів, замінюючи розп'яття та образи святих.

Змінюється також ступінь участі вчителів у системі освіти. Їх нову місію ототожнювали з роллю солдата: «Вчителі мають ту ж революційну місію, що й націонал-соціалістичні солдати та державні діячі. Від учителів великою мірою залежить, як у майбутньому молоде націонал-соціалістичне покоління сформується в політичну формацію руху; це буде зроблено в школі на уроках історії, німецької мови, вивчення природи та її законів. Вони повинні відчувати внутрішню гордість за свою професію, за свою внутрішню волю, за те, що вони вчителі і вихователі, а не вчителі набутих знань».

Ідейно-критичний підхід сформувався на основі ідей двох шкіл: франкфуртської (Габермас) і марбурзької (Абендрот). На відміну від

викладених вище підходів, вони вважають, що фашизм виражав інтереси великого капіталу, без якого він не міг би прийти до влади; громадськість (у тому числі вчителі) широко підтримувала нацистів, що прискорило їх прихід до влади.

Базове розуміння націонал-соціалістичної освіти включало «усунення» наукових і раціональних дисциплін, створюючи тим самим необхідні передумови для націонал-соціалістичного світогляду. Уся просвітницька діяльність була спрямована насамперед на покращення фізичного здоров'я молоді і лише потім її розумових здібностей; та й сама освіта мала сприяти формуванню характеру, вихованню волі та рішучості, а вже потім – отриманню знань.

Запроваджені цільові установки та інструменти, а також расистське ядро націонал-соціалістичного виховання зосереджувалися на вихованні лідера, що має право тотального контролю з боку партії над будь-якою особою. Лише політичною вагою виховання дітей та організацією практичної роботи шкільне навчання відрізнялося від інших напрямів освіти. Для суто конкретних цілей і завдань, відсунутих на другий план систематичною нацистською пропагандою і світоглядом, у полі діяльності залишалося дуже мало місця. Поряд із соціальними функціями народної освіти на заміну відсічених виховних завдань суто виховні функції визначалися тим, що сама система не являла собою суто політичне навчання, а органічне поєднання освіти та нацистської пропаганди.

Розпад Веймарської республіки мав на увазі щось більше, ніж просто крах уряду чи розпуск політичної системи. Захоплення влади силами Націонал-соціалістичної партії та диктаторського режиму Адольфа Гітлера продемонстрували саморуйнівні можливості сучасного суспільства. Це зміна, революційна за своїми наслідками, що сталися ненасильницьким шляхом, з дотриманням правових положень демократичної конституції в економічно розвиненій країні. Після розпаду Веймарської республіки було зроблено безліч

спроб для аналізу цього процесу. Однак, як заявив Тернер, «попри безліч досліджень, присвячених нацизму та Третьюму рейху, цим явищам немає сенсу належати до закритого розділу історії. Натомість вони залишаються в центрі уваги міжнародних наукових досліджень.

Сила демократичного режиму полягає у народній підтримці демократичного режиму. Веймарська республіка, як часто заявляли, була республікою без республіканців та демократією без демократів. Хоча обидва твердження занадто жорсткі, вони безперечно вказують на одну з основних небезпек: дуже вузький демократичний потенціал. Під терміном «демократичний потенціал» ми не хочемо посилатися на теорії своєрідної авторитарної німецької особистості чи концептуалізації конкретної німецької системи цінностей. У нашому контексті демократичний потенціал визначається демократичними концептуалізаціями політичного порядку, інституціоналізованого всередині партійної системи. Інституціоналізація демократичних та недемократичних концепцій політичного порядку в політичній системі не обов'язково має відповідати розподілу типу особистості. Чим більше компонентів політичного процесу прив'язано до демократичних інституцій, тим вищий інституціоналізований демократичний потенціал. Чим однорідніше партійна система орієнтована на демократичний політичний порядок, тим менше демократичний режим опиняється під загрозою через зміни у партійній ідентифікації та раптове невдоволення тим чи іншим урядом, саме такі теорії розглядали у старших класах.

У період «боротьби компетенцій» авторитарний табір час від часу приходив до компромісу. Загалом вони втратили народну підтримку, але багато з її послідовників перейшли до амбівалентної групи регіонального чи економічного партикуляризму, а не в бік демократичного табору. Авторитарний табір повернувся до системної опозиції у 1928–1929 рр., але традиційні сили повернули собі народну підтримку. Авторитарний табір був повністю

реорганізований та енергетично посилений нацистською партією, яка не лише об'єднала різні угруповання, а й змогла залучити більшість амбівалентних сегментів.

Усвідомлення неефективності парламентської системи швидко зростало. Це призвело до масової відставки у демократичному таборі та до широко заохочуваного пошуку нових форм правління, тим самим пожвавивши авторитарний режим. «Не було уряду із реальною владою» протягом усього періоду. Філософія «якось треба керувати» служила від фрагментованої партійної демократії до уряду за допомогою надзвичайного указу.

Проблема освіти у Німеччині з історичної точки зору виявляє низку істотних прогалин. В історичній літературі, присвяченій проблемі освіти в Німеччині, період 1933–1945 рр. фактично випадає. Нещодавно опубліковані в Німеччині праці про сутність освіти в роки націонал-соціалістичної диктатури, про ідеологічні основи націонал-соціалістичного виховання, про освіту партійних систем містили лише кілька рядків.

3.3. Наукове узагальнення педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)

З моменту заснування Міністерства науки, освіти і імперії у травні 1934 р. школи отримали націонал-соціалістичне спрямування. Основну відповідальність за це ніс рейхсміністр Бернхард Руст, перебуваючи на посаді до 1945 р. За Руста шкільна система поступово ставала адаптованою до націонал-соціалістичного духу. «Закон про відбудову імперії» був прийнятий у січні 1934 р.

Шольц поділяє освітню політику Третього Рейху на три часові фази і називає їх наступним чином: 1) етап захоплення влади та укріплення влади з 1933 по 1936 рр.; 2) етап прояву сили і підготовки до війни з 1937 р. до осені

1940 р.; 3) етап розширення влади та внутрішньої дезінтеграції з 1941 по 1945 рр.

На рисунку нижче показана вся структура освіти в Третньому Рейху; особливу увагу приділено типам початкової школи, середньої школи та так званої школи Адольфа Гітлера.

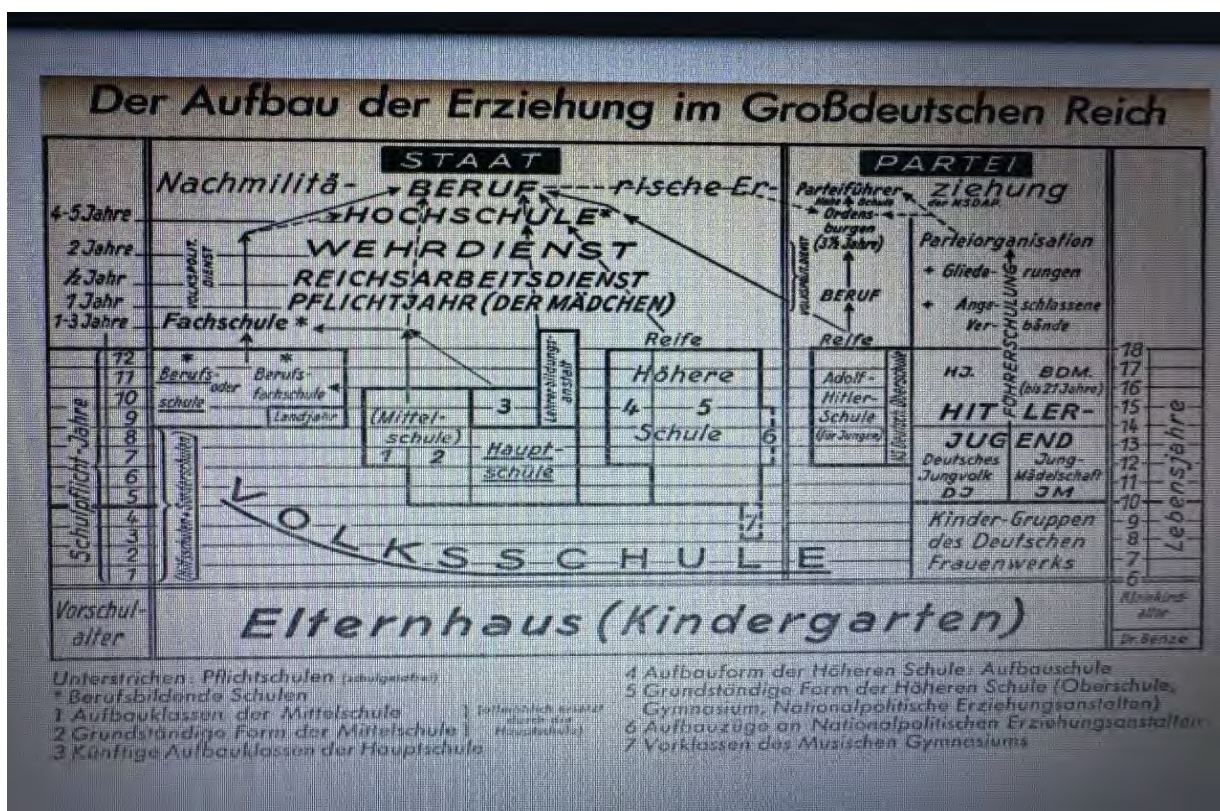

Рисунок 3.1. Структура освіти в Третньому Рейху

Якщо ви пройшли початкову школу з першого до останнього класу, це тривало загалом вісім років (від 6 до 14 років). Однак була можливість переходу до вищої школи, що означає, що початкова школа триває щонайменше два-чотири роки. Повністю розвинена початкова школа, яка включала всі вісім класів, була у будь-якому разі рідкість, у 1940 р. лише десять відсотків початкових шкіл мали вісім класів. У квітні 1937 р. спочатку були видані нові вказівки для молодших чотирьох років. Прикладами цього стали новостворений предмет «Расові науки» та спеціальні дні пам'яті, шкільні свята або запровадження гітлерівського вітання для всіх типів шкіл. У грудні 1939 р. було

регламентовано завдання початкових шкіл щодо навчання, сформулювавши спочатку загальні орієнтири щодо завдань початкової школи, а також потім були написані методичні вказівки для окремих предметів викладання.

Тому основним завданням початкової школи було закласти основу для спільного життя людей у громаді. Уроки мають бути максимально схожими на життя і постійно обертатися навколо речей, основні поняття «Батьківщина» і «народ». Початкова школа також мала різні розклади для хлопчиків і дівчаток. Кількість шкіл і класів була різною. Для хлопчиків, перш за все, фізичне навчання було спрямоване на предмети «ручна праця», а для дівчат – «домашнє завдання» має велике значення для того, щоб підготуватися до майбутніх цілей та підготуватися до того, щоб бути впевненою господинею та матір'ю (додаток Т).

Як і в початковій школі, так і в інших типах шкіл, була також і середня школа. Школа спочатку не робила серйозних скорочень на першому етапі захоплення влади. Підручники з Веймарської республіки спочатку були продовжені та іноді включені в так звані додаткові книжечки, які підкріплюють основну ідеологічну установку в імперії. Указом про реорганізацію середньої школи, який було прийнято 1 липня 1938 р., змінився і зовнішній вигляд середньої школи. Типи шкіл, які підпадають під термін середня школа: самозайняті та несамозайняті, державні чи приватні, об'єднані середні та основні школи. Середня школа включала загалом шість класів із 5-м обов'язковим навчальним роком, тобто після закінчення чотирьох років початкової школи, дві форми для хлопчиків і для дівчаток були запропоновані: 1) початкова середня школа з 1 по 6 класи з англійською мовою. Обов'язкова мова в усіх класах і ще одна іноземна мова, предмет за вибором у 3–6 класах; 2) середня школа при початковій школі у формі чотирьох класів. Поглиблений курс у початковій школі з 3 по 6 класи англійською як обов'язковою мовою без

іншої іноземної мови на вибір. Тому середні школи були, з одного боку, загальноосвітніми, але також, як згадувалося, мали й практичну підготовку.

Розклад середньої школи для хлопчиків і дівчаток був таким (рисунки 3.2, 3.3):

Mittelschule für Mädchen.								
Fächer- gruppe	Fach	Klasse						Zu- sammen
		1.	2.	3.	4.	5.	6.	
I	Leibeserziehung	5	5	5	5	4	3	27
II	Deutsch	6	5	5	5	4	4	28
	Geschichte	2	2	2	2	4	4	11—13
	Erkunde Musik	2	2	2	2	1—2	1—2	10—12
III	Lebenskunde	2	2	2	2	3—4	3—4	14—16
	Gartenbau	—	—	—	—	4—5	5—6	10—12
	Naturlehre	—	—	—	2	—	—	—
	Hauswerk ¹⁾ Werken	4	4	4	4	3—4	3—4	22—24
	Handarbeit ¹⁾ Rechnen und Raumlehre	4	4	4	4	3—4	3—4	22—24
IV	Englisch	5	5	5	4	3—4	3—4	25—27
	Zweite Fremd- sprache ²⁾	—	—	(4)	(3—4)	(3—4)	(3—4)	(13—16)
V	Kurzschrift	—	—	—	(2)	—	—	—
	Maschinen- schreiben ³⁾	—	—	—	—	(2)	(2)	(6)
VI	Religion	2	2	2	1	1	1	3
Höchst- stunden- zahl	verbindliches Unterrichts	32	31	33	33	34	34	190
	einschl. wahlfreien Unterrichts	—	—	35	35	36	36	208

Рисунок 3.2. Розклад середньої школи для дівчаток

Stundentafel.
Mittelschule für Jungen.

Fächer- gruppe	Fach	Klasse						Zu- sammen			
		1.	2.	3.	4.	5.	6.				
I	Leibeserziehung	5	5	5	5	5	5	30			
II	Deutsch	} 6	5	5	5	5	5	30			
	Geschichte		2	2	2	2	3	3	13		
	Erdkunde		2	2	2	2	2	2	12		
	Musik		2	2	2	2	1	1	10		
III	Lebenskunde	2	2	2	2	} 3-4	} 3-5	} 14-17			
	Gartenbau	—	—	—	—				} 2-4	} 2-4	} 8-12
	Naturlehre	—	—	2	2	} 4-5	} 4-5	} 20-28			
	Rechnen und Raumlehre	4	4	5	5				} 2(4)	} 2(4)	} 15(6)
	Zeichnen und Werken ³⁾ u. ²⁾	3	3	3	2(4)						
IV	Englisch	6	6	4	4	4	3-4	27-28			
	Zweite Fremd- sprache ⁴⁾	—	—	(4)	(3)	(3-4)	(3-4)	(13-15)			
V	Kurzschrift ⁵⁾	—	—	—	(2)	} (2)	} (2)	} (6)			
	Maschineschreiben	—	—	—	—						
VI	Religion	2	2	2	1	1	1	9			
Höchst- stunden- zahl	} verbindlichen Unterrichts einschl. wahlfreien Unterrichts	} 32	} 33	34	34	34	34	201			
				36	36	36	36	209			

Рисунок 3.3. Розклад середньої школи для хлопчиків

У 1941 р. цю школу замінила середня. Внаслідок війни середні школи вже не скрізь могли діяти, в результаті середня школа та вища школа час від часу існували паралельно і тим самим виникало багато плутанини. Завдання нової загальноосвітньої школи, які викладені в «Положенні про освіту і уроки в середній школі» від 9 березня 1942 р. різнилися за змістом.

Школи Адольфа Гітлера були школами-інтернатами, заснованими в січні 1937 р. Хоча типи шкіл, про які йшлося раніше, належать державі або Міністерству освіти Рейху, відповідно за школи Адольфа Гітлера НСДАП і Німецький трудовий фронт несуть відповідальність. Основні аспекти діяльності

шкіл А. Гітлера можан описати шістьма аспектами: 1) школи Адольфа Гітлера є установами Гітлерюгенду і ними керують відповідально. Навчально-методичні матеріали, навчальні програми та педагогічний склад затверджуються підписом рейхсляйтера та визначені однаково на всій території Рейху; 2) школа Адольфа Гітлера має шість класів. Запис зазвичай відбувається у віці дванадцяти років; 3) хлопців, які розмовляють німецькою, приймають до школи Адольфа Гітлера; 4) шкільна освіта в школах Адольфа Гітлера безкоштовна; 5) шкільний нагляд є одним із суверенних прав гауляйтера НСДАП; 6) після складання випускного іспиту учень школи імені Адольфа Гітлера має право на будь-яку кар'єру в державі і партії.

Організаційні питання навколо шкіл Адольфа Гітлера мали бути вирішені швидко, оскільки заняття мали початися 1 квітня 1937 р. Тому для партії було надзвичайно важливо мати відповідний викладацький склад. Відповідно до ідей Роберта Лея, відносини «вчитель-учень» повинні бути перетворені на відносини «викладач-послідовник», за допомогою яких учитель також має діяти як політичний лідер молоді. Школи Адольфа Гітлера відрізнялися від інших елітних шкіл того часу тим, що учні не могли подати заяву на відвідування школи та учню потрібно було пройти процес відбору.

Після падіння нацистської диктатури на початку літа 1945 р. радянська окупаційна влада ініціювала радикальну реструктуризацію шкільної системи у своїй адміністративній зоні. Метою було знищити залишки шкільних структур, які вважалися зародковими клітинами імперіалістичних і мілітаристських поглядів і навіть несли відповідальність за фашистські та расистські порушення цивілізації націонал-соціалізму. З ухваленням закону про «демократизацію німецької школи» тристороння Веймарська система тепер має бути скасована та замінена поетапно організованою. Більше має бути окремих типів шкіл, на чолі яких стояла б гімназія.

Західні союзники також стали активними у шкільній політиці у своїх окупованих зонах. Усі чотири союзні окупаційні держави навіть домовилися у так званій Директиві Контрольної ради про те, як насправді має виглядати демократична трансформація німецької системи освіти. Підставою для цього стала доповідь комісії експертів у галузі освіти, призначеної президентом США Гаррі С. Труменом. За даними так званої Комісії Зука (названої на честь її голови, американського експерта в галузі освіти Джорджа Ф. Зука), традиційна німецька шкільна система «виробила ставлення переваги серед невеликої групи та почуття неповноцінності серед більшості німців», що призвело до підпорядкування і того недоліку самовизначення, завдяки якому процвітав принцип авторитарного лідера».

Як найважливіша передумова соціал-демократизації, комісія рекомендувала, щоб усі діти якомога довше навчалися разом у системі, створеній на зразок загальноосвітньої середньої школи США. З метою зміцнення демократичної свідомості необхідно також забезпечити послідовне шкільне навчання «демократичного способу життя» та політичної освіти «громадянської відповідальності».

Нацистський режим посилив ідеологічну трансформацію шкільного навчання у той же час, як і «церковна боротьба»; основними цілями націонал-соціалістичного впливу були предмети, що «формують ставлення», такі як німецька мова та історія, які були пов'язані з передачею «патріотичної величі» та героїзму. Уроки історії мають обмежуватися історією Німеччини та «нордичної раси».

Під час уроків біології вводилися «спадковість» і «расова наука». Щоб реалізувати націонал-соціалістичний ідеал «фізичного тренування» замість розумової та інтелектуальної освіти, на уроках фізкультури було відведено збільшену кількість годин. Колишні ідеали класичної гуманістичної освіти були відкинуті як «ненімецькі». Крім нового ідеологічного змісту, на повсякденне

шкільне життя дедалі більше впливали ритуали та нацистські символи, такі як свастики, прапори, перекличка прапорів, портрети Гітлера та гітлерівські привітання. Незважаючи на всі заходи, вжиті нацистською державою, школа залишалася, по суті, багато в чому традиційним навчальним закладом, який навряд чи віддавав належне революційним вимогам нацистського режиму. Ось чому націонал-соціалісти протиставляли традиційні школи «елітним школам», таким як школи Адольфа Гітлера (АНС), національні політичні освітні установи (Напола) та так звані Орденсбургени.

Політична освіта також відігравала важливу роль у НДР навіть серед молодших класів. Основна увага приділялася колективному вихованню. Дії зазвичай проводилися в групах. Існували також численні рекомендації щодо виховання дітей як «соціалістичних особистостей». Наприклад, установи були зобов'язані відзначати свята робітничого руху разом із дітьми. Проте організацію цих урочистостей було залишено на розсуд відповідного керівництва. Незважаючи на суворі вимоги до установ, можливості для здійснення політичного виховання дітей безперечно були.

Політехнічна середня школа (POS) була обов'язковою єдиною школою для всіх учнів. Як правило, з першого до десятого класу класні групи трималися разом. Усі діти та молоді люди навчалися разом. Як правило, класи не поділялися за успішністю та талантом. Метою POS було привести всіх учнів до отримання кваліфікованого атестата про закінчення школи – їхня кваліфікація була приблизно еквівалентна атестату про закінчення середньої школи.

З метою підготовки дітей та молоді до роботи на виробництві, крім уроків, здійснювалися тісні контакти з підприємствами. Наприклад, піонерські об'єднання підтримували тісні зв'язки із так званими спонсорськими бригадами. Літні робочі завдання, наприклад, бути помічником на збиранні врожаю, також були частиною повсякденного життя студентів, як і пізніше для студентів.

Уся система освіти була спрямована на залучення на виробничі підприємства добре підготовлених робітників. На всіх рівнях – починаючи з дитячих садків – основна увага приділялася широкій освіті в технічній та науковій галузях. Центральним елементом політехнічного принципу був зв'язок теорії та практики. Уроки мають давати не лише знання, а й практичні навички. Тому експерименти, практичні справи та проекти відігравали центральну роль у політехнічному навчанні. Завдяки цьому типу освіти, багато в чому натхненному реформаторськими педагогічними концепціями, діти та молоді люди повинні з раннього віку знайомитися зі специфічними вимогами трудового та професійного світу та набувати навичок для подальшої роботи на виробництві.

На цьому тлі політехнічне викладання у середніх школах було закріплено Законом про школи. Він складався з предмета «Вступ у соціалістичне виробництво» (ЕСП), який доповнювався практичним етапом «Урок виробництва». Це ознаменувало основу Політехнічної середньої школи.

Хоча Політехнічна середня школа (ПОС) в основному проектувалась як єдина школа, в НДР існувала низка окремих спеціальних класів і шкіл, в яких учні з особливими талантами могли отримувати більш інтенсивну підтримку. Доступ до таких пропозицій також залежав від політичних поглядів молодих людей та їхніх батьків. Існували відповідні школи та класи мистецтв, спорту, мов, природничих наук та математики. Зокрема, класи та школи з розширеними уроками російської часто служили навчанню еліти. Багато з цих спеціальних шкіл співпрацювали зі звичайними POS, наприклад, у рамках спільно організованих олімпіад з математики.

За Політехнічною середньою школою (POS) було відвідування розширеної середньої школи (EOS), але тільки для дуже невеликої частини учнів: лише близько десяти відсотків річної групи були прийняті в дворічну EOS і були допущені до навчання. Приймалися лише політично податливі учні,

які, крім хороших результатів, могли також продемонструвати соціально-політичну відданість, яка виходить за межі членства в піонерських організаціях, а потім і в FDJ. Наприклад, молоді люди змогли отримати бонусні бали, оформляючи стінгазету у школі або беручи участь у збиранні використаних матеріалів. Батьки також мали політично погодитися з лінією партії, щоб їх дітей могли прийняти до EOS.

1 жовтня 1945 р. після Другої світової війни відновилися шкільні уроки, багато будівель на той час було зруйновано і відчувалася гостра нестача вчителів. Ситуацією тоді займалася Ельке Кляйнау – вона викладає історико-педагогічні дослідження в Кельні (додаток У).

У багатьох місцях країни у школах доводилося викладати позмінно, бо не вистачало класних кімнат. З іншого боку, була також велика нестача вчителів, тому що багато вчителів або загинули на війні, або ще не подолали перешкоду денацифікації. Союзники були дуже зацікавлені в усуненні нацистів зі шкіл та шкільної адміністрації, і, звичайно, це залишило величезний розрив.

У Німеччині до 1933 р. діяльність школи була підпорядкована єдиному законодавству, що регламентує всі аспекти життєдіяльності школи. Основними типами обов'язкової безкоштовної початкової школи були загальна та професійна школа, де навчалися діти від 8 до 18 років, крім того, передбачалося додаткове п'ятирічне навчання після загальної школи. З приходом до влади Гітлера посилювалося дисциплінування у школах, було скасовано додаткові школи, реорганізовано шестирічні та середні школи. У 1933 р. з'являються школи «Адольфа Гітлера», в програму яких вводяться нові дисципліни, зокрема, геополітика.

Після Першої світової війни шкільна освіта розвивалася у досить складній суспільно-політичній та економічній обстановці, водночас у науці велася розробка нових теорій та підходів.

Комплексне навчання вибудовувалося з урахуванням тематичної інтеграції навчального матеріалу. Його зміст у перші роки визначався переважними інтересами самих учнів, згодом (з п'ятого-шостого навчального року) дедалі більше скеровувався вчителем. Навчання будувалося на індивідуальному просуванні вихованця за навчальною програмою з переходом з однієї підгрупи до іншої, виконання індивідуальних та групових завдань-проектів, поєднання самостійної навчальної роботи із взаємодопомогою у підгрупі. Урок замінювався різноманітними видами навчальної роботи. У малих групах (3–5 чоловік) це була робота над проектами, результатами якої могли стати підготовка будь-якої експозиції, конструювання моделі, спільна доповідь та ін.; у парах – завдання з правопису, практичні заняття тощо. Крім цього, використовувалися такі види навчальних занять, як вільна робота (виконання завдань-вправ, навчальні ігри).

Своїм головним завданням Гітлер визначив «захист і систематичну підтримку найкращих елементів раси», від немовляти до дорослого члена суспільства. На сторінках він намагається описати, як виховати «расово чистого» члена суспільства. Головним гаслом запланованої виховної роботи могли б стати такі слова: «Держава має відзначити, що її головне завдання не в тому, щоб накачати наших дітей великою кількістю знань, а в першу чергу в тому, щоб діти росли, щоб були здоровими людьми. І лише в другу чергу ми повинні думати про розвиток духовних здібностей. Але і в цій галузі ми повинні думати, перш за все, про те, щоб мати можливість розвивати в нашій молоді характер, волю і силу рішучості, і разом з цим треба системно діяти, щоб «була можливість розвивати відповідальність у молоді. Лише в останню чергу будемо думати про специфічну шкільну освіту».

Школа була поділена на 3 частини. Спочатку всі діти відвідували державну школу протягом 4 років. Тоді можна було вибрати: або вчитися ще 4 роки в народній школі, або 6 років у середній школі, або 8 років у повній

середній школі. Через деякий час була введена також старша ступінь народної школи, де могли навчатися особливо обдаровані учні народної школи. Крім того, формувалися елітні школи та національно-політичні навчальні заклади. Ці школи можна було відвідувати вже на 3–4 курсах, але вони були платними і для навчання в них вимагалось членство в Гітлерюгенді. Уже на першому в житті уроці діти отримали букварі, які готували їх до приєднання до юнгфольку.

Окрім цього збудовано елітні школи, національно-політичні навчальні заклади та середню школу НСД. Ці школи були на платній основі, потрібно було бути членом Гітлерюгенду.

З першого уроку діти отримували букварі, які були направлені на виховання справжнього арійця. Голова Трудового фронту Роберт Лей назвав головну мету освіти: «Ми починаємо з трьох років, як тільки дитина починає розуміти, ми повинні дати їй маленький прапорець. Далі – школа, профспілка Гітлерюгенд, штурмовики і військова служба. Ми не можемо залишити його напризволяще ні на секунду. А коли він все це пройде, ми можемо створити «Трудовий фронт» і тримати його там до того часу, поки він помирає, хоче він цього чи ні».

Використання нових підручників та посібників почалося в 1938 р. із запровадженням централізованої цензури нацистською партією та Міністерством освіти. До цього моменту школи мали автономний характер. Першим регіоном, де випробовувалася нова шкільна система, була Пруссія. З Пруссії почалося впровадження нових програм, які згодом поширилися на весь Третій рейх. Все ж школа зберегла певні регіональні відмінності, але політика партії мала вирішити проблему залучення дітей до активного громадського життя. Діти проводили більшість часу поза домівками, щоб мінімізувати вплив батьків на них та посилити вплив держави. Партія намагалася побудувати нову мораль, в якій би не було місця для традиційних християнських цінностей. На практиці нову мораль насаджували завдяки новій моделі поведінки.

Наприклад, психіатричні клініки можуть бути доступні для публічних екскурсій. Ці екскурсії були включені в шкільну програму в рамках курсів расової біології. Відвідуючи лікарню, де лежали розумово відсталі пацієнти, і дивлячись на них, люди повинні були порушити традиційне уявлення про пристойність, в рамках якого засуджувалося відверте вивчення інвалідів. Зміна традиційної моделі поведінки мала не тільки зменшити милосердя і співчуття до нездорових людей, але й дати учневі відчуття фізичної переваги.

Мета цих екскурсій полягала в тому, щоб переконатися, що німці повинні відчувати себе в безпеці, тому що нездорові люди добре ізольовані і не можуть становити загрози, а також тому, що суворе соціальне дистанціювання мало відокремлювати здорових людей від нездорових, роблячи їх поза досяжністю один для одного. Передбачалося влаштовувати екскурсії не лише до лікарень, а й до концтаборів та єврейських гетто. До наших днів збереглися спогади про шкільні екскурсії в Бухенвальд, Дахау, єврейське гетто Лодзі. На екскурсіях школярам доводилося пояснювати, що концтабори не вважаються винаходом нацистів; вони довго панували у світовій практиці і були винайдені англійцями під час англо-бурської війни. У лабораторіях концентраційних таборів школярів треба було переконати, що голландці, наприклад, завжди так робили зі своїми ворогами.

Таким чином, уся система освіти була спрямована на безперервний процес виховання і навчання, які були тісно взаємопов'язані. Метою такого навчально-виховного процесу було проголошено: «Хлопчик – майбутній солдат, дівчинка – майбутня дружина і мати солдата»; було доведено, що воїн є «озброєним наці». Виявилось, що будь-яке виховання виходить не з особистісних особливостей, не спрямоване на розвиток особистості та самостійності, а має на меті підпорядкування загальному, створення ще однієї ланки спільного ланцюга. Усім дітям вже передбачили долю. Молодь має виховуватися з допомогою держави. Уже під час Веймарського періоду нацисти закривали

свідомість молоді, якою веймарський уряд нехтував у 1920-х рр. Молодь була безцільною та скептичною. І нацисти цим скористалися (додаток Ф).

Серед інших наук, на думку нацистів, особливе місце посідають природничі науки, а освіта, на думку А. Гітлера, має бути ідеалістичною. Він писав, що освіта і виховання повинні бути ідеалістичними. В основному вони повинні відповідати класичним дисциплінам і отримувати конкретну спеціалізацію лише після закладення необхідної основи. Інакше підуть у забуття сили, важливіші для збереження нації, аніж технічні чи інші здібності. Вивчаючи історію, зокрема, не можна цуратися античності.

Освіта стала зосереджена на вивченні нацистських расових концепцій та ідентифікації німецької переваги. Важливе місце в системі освіти стало набувати виховання воїна і матері. Це стало головним. Альтернативні гуманістичні концепції були відкинуті і не досліджені. А. Гітлер говорив: «Людину треба навчати лише найнеобхіднішого. Інакше це йому тільки завадить!».

Таким чином, система освіти мала бути підпорядкована виключно ідеологічній доктрині нацизму. Вивчення фізики та хімії, незважаючи на їхню важливість, і робота в державі над науковими проривами залишалися поза першочерговою метою освіти. Історія проголошувалася основною наукою, вивчення якої (її альтернативи) мало бути спрямоване на усвідомлення переваги нації та популяризацію пангерманізму. Природничі науки проголошувалися як спеціальні знання, які вже мали лягти на благодатний ґрунт ідеології нацизму, заснованої на ідеологізації освіти. Гітлер зазначив, що освічені люди були менш пріоритетними, ніж вольові люди. У промові, виголошеній 17 квітня 1923 р. в Мюнхені, він сказав, що необхідність змінити природу освіти виправдана тим, що нинішні страждання викликані надлишком освіти. Цінні тільки знання, але всезнання – ворог дії. У цей час потрібні інстинкт і воля».

Націонал-соціалістична держава має базуватися на двох освітніх ідеях:

1) розпалюючи вогонь у серцях моєї юності та впроваджуючи в їх розум поняття раси; 2) готовність перемогти або померти. Кінцева мета – створення нової людини, фанатично відданої націонал-соціалістичній ідеї.

Рух змушений був переробляти молодь навіть за допомогою втрати старого покоління, яке жило ідеями лібералізму та соціалізму. Освіта і виховання в Третньому Рейху повинні були чітко показати основні напрями цього культурного впливу. Поки не було досягнуто незалежності окремих земель, Пруссія була призначеною лабораторією для запланованих змін. Нацисти хотіли уніфікувати шкільну систему, як усі «приводні паси» в будь-якій іншій сфері життя.

У результаті змін у навчальних програмах усі школи були наближені одна до одної. Була введена расова біологія і підвищена увага до історії Німеччини, мало часу приділялося вивченню інших дисциплін, наприклад, стародавніх мов. При вивченні гуманітарних дисциплін велику увагу необхідно було приділяти ідеології. На фізичну підготовку передбачалося відводити до шести годин на день, враховувалося також її значення у формуванні характеру учнів, зміцненні дисципліни та підготовці до майбутньої військової служби. Поряд з цим була зроблена спроба дати дівчатам зовсім іншу освіту, засновану на нацистському ідеалі жінки. Предмети, які були потрібні для вступу до університету, довелося виключити з підготовки, оскільки жінці доводилося весь час бути вдома.

Важко сказати, наскільки ці зміни в освіті були успішними на практиці. Але той факт, що в різних школах по-різному ставилися до речей, був різним і значною мірою залежав від учителів та шкільної адміністрації, не викликав сумніву. Наприклад, до початку березня 1938 р. шкільні підручники та посібники ще не були єдиними, а в деяких школах навіть визначалися самостійно. Лише після цієї дати була запроваджена централізована цензура, яку мала здійснювати нацистська партія спільно з Міністерством освіти. Нові

шкільні підручники були пройняті духом націонал-соціалізму, учителі були розподілені по армійських полках. Вже, починаючи з початкової школи, з 1933 р., почав культивуватися культ фюрера; У шкільних підручниках з'являються численні історії про те, як Гітлер любить дітей, який він простий і доброзичливий у побуті. Наприклад, у букварі для початкових класів, виданому в 1935 р., розповідається про те, як просту дівчинку фюрер запросив до себе на день народження і смачно нагодував.

Слід також зазначити, що велику роль у вихованні відігравали молодіжні громадські організації, які стали основним елементом загальної системи освіти. Більш того, перед початком Нюрнберзького трибуналу деякі колишні лідери Рейху на допитах стверджували, що не можуть зрозуміти, звідки така звіряча, садистська жорстокість серед німецької молоді. Необхідно зазначити, що попри зміни, які відбувалися в освіті залишалися незмінними: 1) «виховання німецької людини»; 2) поєднання у вихованні расово-народного змісту; 3) всі знання повинні бути спрямовані лиш на виживання арійської раси.

Вся освіта при своїй поміркованій автономності не була самостійною. Нацисти наголошували, що педагогіка, як наукова мета, неможлива, адже вона повинна служити тільки цілі виховання в ідеях нацизму. Цьому сприяло те, що в основному шкільне навчання, його форми і методи були запозичені з минулого. Сама націонал-соціалістична педагогіка так і не змогла розробити специфічні форми навчання.

З цього логічно випливає, що об'єднання школи затягнулося практично до початку війни. З одного боку, об'єднання Асоціації вчителів було дуже коротким на тій підставі, що нацистські лідери були зацікавлені в якнайшвидшій ліквідації всіх незалежних державних установ, включаючи профспілки вчителів. З іншого боку, покладання основних функцій навчання молоді на їх структури (Гітлерюгенд, сільськогосподарські роки, імперська трудова служба). У результаті тільки в 1938 р. була сформована централізована

структура навчання молоді, у тому числі школи. У 1937 р. були прийнята єдині навчальні програми, єдиний тип підручника почали створювати взагалі вже в часи війни.

Все це тільки посилювало конфлікт між школою і гітлерівською молоддю. Побоюючись, що керівництво імперської молоді набуде нових сфер впливу, деякі чиновники почали намагатися контролювати шкільну освіту. У результаті майже вся Німеччина була залучена до «боротьби компетенцій» за вплив на школи. Це не могло вплинути на авторитет школи. До початку війни репутація педагогічної професії була настільки низькою, що у школи почалися проблеми з навчанням і зміною викладацького складу. Виходячи з вищесказаного, можна зробити висновок, що школа відігравала другорядну роль у структурі нацистської диктатури. У соціалізації молоді школа виконувала лише функцію часткового відбору, і основним закладом, здатним забезпечити кар'єрне зростання, була гітлерівська молодь.

Не випадково посилення пропагандистської та ідеологічної складової у воєнні роки призвело до того, що в системі освіти дорослих стали переважати загальноакадемічні теми. Тут можна побачити певні ознаки «конфлікту поколінь», який часто використовували нацисти на свою користь. І якщо в 1933 р. вчителі в основному підтримували політику нацистів, то потім вони поступово дистанціювалися від націонал-соціалізму, переходячи в пасивну опозицію до режиму. Націонал-соціалістичному керівництву вдалося виховати «новий тип молоді», з ентузіазмом відданий нацистському режиму. Щоб усунути вплив ідеологічного впливу нацизму на молодь, було визначено інший напрям, який називався «перевихованням» (денацифікація), який передбачав реалізацію заходів з ліквідації створеної нацистами шкільної системи в рамках процесу денацифікації та підготовку нових вчителів.

Отже, система освіти була трансформована після приходу до влади Гітлера. Зміни торкнулися всіх її складових. Нові ідеї не зустріли опору з боку

викладацької еліти Рейху, за винятком етнічних євреїв. Основна мета освіти полягала в тому, щоб створити суспільство, де хлопчикам відводилася б роль воїнів, а дівчатам передбачалося стати матерями та дружинами. Нацисти не заперечували минуле, як, наприклад, більшовики, а, навпаки, звеличували його. Підсумовуючи, можна помітити суттєву різницю не лише між Веймарською (де тільки зароджувалася педагогіка), а й між шкільною політикою двох тоталітарних держав: СРСР і Третього Рейху. Руйнація старої системи освіти в СРСР була пов'язана загалом з ліквідацією старих інститутів і форм, а «ренесанс» класичної освіти, припадає лише на середину 30-х рр. Нацисти не ліквідували попередні форми навчання, залишивши структуру шкільної та позашкільної освіти практично недоторканою. Але з перших же місяців своєї влади вони взяли за формування принципово нового змісту «старих форм».

Таблиця 3.1

Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини в часи Третього рейху включали

Ідеологічна освіта	Навчання було спрямоване на просування нацистської ідеології. Шкільні програми включали предмети, що пропагували расову теорію, антисемітизм, націоналізм і військову підготовку.
Виховання в дусі націонал-соціалізму	Велика увага приділялася вихованню лояльності до Адольфа Гітлера та нацистської партії. Учні навчали бути відданими солдатами Рейху та готовими до служби державі.
Виключення небажаних груп	Єврейські діти та діти інших небажаних груп були виключені з навчання в звичайних школах і піддавалися дискримінації та переслідуванням.
Фізичне виховання та військова підготовка	Фізична підготовка та військове навчання стали важливими компонентами шкільної програми. Учні готували до служби в армії та до ведення бойових дій.
Політизація навчальних предметів	Усі навчальні предмети, включаючи історію, біологію, географію та навіть літературу, використовувалися для пропаганди нацистської ідеології. Вчителі були зобов'язані інтегрувати ідеологічний контент у свої уроки.
Контроль і нагляд	За школами і вчителями здійснювався суворий контроль з боку нацистських органів. Вчителі, які не відповідали вимогам режиму, могли бути звільнені або піддані репресіям.
Підготовка педагогів	Вчителі проходили спеціальну підготовку, де їх навчали не лише педагогічним методикам, але й основам нацистської ідеології. Лояльність до нацистської партії була обов'язковою умовою для роботи в школі.

Ці педагогічні умови мали на меті створення покоління, яке повністю підтримувало ідеї та цілі нацистського режиму.

Чи можна вважати результати виховної діяльності нацистів у сфері освіти катастрофічними? Постійне зниження рівня знань незаперечно, але не більше того. Ще до 1937 р. кількість певних нацистських дисциплін становила щонайменше половину курсів звичайних предметів. Таким чином, нацистська «освітня революція» в Німеччині не принесла катастрофічного впливу на подальший розвиток шкільництва.

Висновки до розділу 3

Даний розділ засвідчує важливу роль шкільної системи в політичній та ідеологічній конструкції нацистського режиму. Школа стала не лише осередком навчання та виховання, але й могутнім інструментом для індоктринації молоді в дусі націонал-соціалістичних ідеалів та підготовки її до служіння державі.

У рамках Третього рейху шкільна система була суворо централізованою та підкорялася ідеологічним та політичним директивам нацистського режиму. Це призвело до переосмислення змісту навчання, перегляду навчальних програм та методів викладання відповідно до націонал-соціалістичних цінностей та ідеології.

Школа стала не лише місцем передачі знань, а й центром індоктринації, де учні виховувалися в дусі радикального націоналізму, расизму та військового духу. Вона виконувала важливу функцію у формуванні нового покоління, підтримки нацистського режиму та підготовці молоді до служіння державі, в тому числі у військових діях.

Загалом, розглянутий розділ демонструє, що школа відігравала ключову роль у зміні соціальних та ідеологічних поглядів німецького суспільства під час Третього рейху. Її діяльність стала невід'ємною складовою структури режиму,

що підтримувала та зміцнювала його владу, а також сприяла ідеологічній легітимації нацистської ідеології серед молодого покоління.

Крім того, роль школи в Третньому рейху не обмежувалася лише вихованням нового покоління в дусі націонал-соціалістичної ідеології. Вона також слугувала засобом контролю за думкою та переконаннями молоді, що сприяло підтримці авторитарного режиму. Інструктажів учителів щодо пропаганди націонал-соціалістичних ідеалів та контролю за учнівською активністю набуло значного значення в системі освіти.

Крім того, школа виконувала роль соціального механізму, що вирівнював індивідуальні та соціальні відмінності серед учнів, сприяючи формуванню єдиного націонал-соціалістичного світогляду. Застосування політики расової дискримінації та ідеологічної індоктринації у шкільній системі сприяло знищенню різноманітності та свободи думки, що мало подальші негативні наслідки для суспільства.

Отже, роль школи в структурі Третнього рейху виявилася не тільки важливою, але й ключовою для забезпечення стабільності та легітимності націонал-соціалістичного режиму. Її вплив на формування молодого покоління та ідеологічні переконання суспільства був значний, і ця роль залишається важливою в контексті розуміння історії та наслідків нацистського режиму в Німеччині.

Незважаючи на свою важливу роль у структурі Третнього рейху, школа також стала місцем опору та опозиції. Деякі вчителі та студенти виступали проти ідеологічної індоктринації та політики режиму, намагаючись зберегти свою незалежність та прагнучи пропагувати демократичні та гуманістичні цінності. Ці спроби опозиції, хоча й рідкісні, свідчать про те, що не всі в шкільній спільноті підкорялися нацистському режиму безперечно.

У подальших дослідженнях можна більш детально розглянути вплив шкільної системи на формування ідентичності та пам'яті учнів під час Третього

рейху, а також роль школи в розповсюдженні антисемітизму та інших ідеологічних переконань націонал-соціалістичного режиму серед молоді. Розуміння цих аспектів допоможе краще оцінити вплив шкільної системи на суспільство та розгорнути більш повний контекст під час аналізу історії Німеччини в період Третього рейху.

У підсумку, розділ 3 засвідчує значущість шкільної системи як інструменту політичної та ідеологічної маніпуляції в руках нацистського режиму, а також підкреслює складність і мінливість відносин між школою, державою та суспільством у періоди авторитарних режимів.

Матеріали третього розділу представлено публікаціями автора [27; 28; 30; 31; 32; 33; 138].

ВИСНОВКИ

У дисертації на основі застосування комплексу релевантних темі методів дослідження запропоновано нове розв'язання проблеми вивчення педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.), що дало підстави для наступних висновків.

1. Виокремлено основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі, виявлено передумови та чинники формування націонал-соціалістичної педагогіки.

Проаналізувавши дослідження вітчизняних та іноземних авторів, ми виокремили основні напрями дослідженості проблеми. *Гітлероцентричний* фокусується на центральній ролі Адольфа Гітлера у формуванні та реалізації нацистської політики в освітній галузі (А. Буллок, І. Кершоу, Й. Фест, А. Фріче та ін.). Науковці *тоталітаристського* напрямку аналізують природу, механізми та наслідки тоталітарних режимів; тоталітаризм як феномен вивчають, щоб зрозуміти, як ці режими функціонують і яким чином вони контролюють суспільство (Є. Пометун, І. Тихонов, М. Хайлі, Дж. Херши та ін.). Представники *ідеологічно-критичного* напрямку досліджують ідеологію націонал-соціалізму та її вплив на освітні програми, зміни у змісті навчальних матеріалів та методиках викладання, формування націоналістичних та расистських установок, а також вплив на ментальність молодого покоління (А. Буркерт, В. Бьольков, Р. Вагнер, Х. Клоппенбург, Е. Хельмрайх та ін.). Вчені *функціонального* напрямку висвітлюють аспекти формування ідеології, виховання нового типу людини, мобілізації та соціальної адаптації, пропаганди та маніпуляції (Р. Дітмар, Й. Діков, Г. Гіс, Г. Гульденфельз, К. Заллер та ін.).

Як результат опрацювання основних напрямів дослідженості проблеми, ми виявили *передумови* (повоєнна криза та економічні труднощі; політична нестабільність Веймарської республіки; ідеологічний вплив; пропаганда та масові організації; реваншистські настрої; роль Гітлера та нацистської партії;

культурні фактори та ін.) та *чинники* (ідеологічний контроль над освітою; використання молодіжних організацій; патріотичне виховання; інтеграція расової теорії в навчальні програми; військова підготовка; цензура та репресії та ін.) формування націонал-соціалістичної педагогіки.

2. Схарактеризовано компоненти націонал-соціалістичної виховної політики, проаналізовано процес нацифікації вчителів і школярів. Основні *компоненти* націонал-соціалістичної виховної політики: 1) ідеологічна освіта – пропаганда нацистської ідеології (навчальні програми включали курси з історії, біології, географії, літератури та інших дисциплін, адаптовані для просування расової теорії, антисемітизму, німецького націоналізму та інших нацистських доктрин), вивчення творів нацистських ідеологів (учням пропонували вивчати праці нацистських лідерів та ідеологів); 2) фізичне виховання та військова підготовка (програми фізичної підготовки були посилені, зокрема з акцентом на розвиток фізичної витривалості, сили та дисципліни; учнів готували до військової служби через навчання зі зброєю, військову тактику та організовані маршові тренування); 3) виховання лояльності до нацистської партії та Гітлера; 4) організація молодіжних рухів (Гітлерюгенд – організація для хлопців, де вони проходили фізичну та ідеологічну підготовку, військове навчання та брали участь у пропагандистських заходах; Союз німецьких дівчат – організація для дівчат, де акцент робився на домашню працю, материнство); 5) виключення та дискримінація (дискримінація євреїв та небажаних груп, пропаганда расової чистоти); 6) контроль за вчителями та навчальними закладами (вчителі повинні були бути членами нацистської партії або підтримувати її ідеологію; навчальні матеріали та викладання піддавалися суворій цензурі та контролю з боку державних органів); 7) ритуали та символіка (шкільні заходи, свята та ритуали були наповнені нацистською символікою та ідеологічним змістом). Ці компоненти націонал-соціалістичної виховної політики були основоположними в прагненні нацистів якомога швидше нав'язати свою антигуманну ідеологію

вчителям, а особливо учням як найбільш вразливій частині населення, якою просто маніпулювати.

Проаналізувавши процес нацифікації вчителів та учнів у нацистській Німеччині, ми дійшли висновку, що цей процес був багатограним і глибоко вкоріненим у систему освіти та навчання. Нацистський режим прагнув повністю контролювати ідеологічний зміст освіти і використовувати його для формування нового покоління беззаперечних прихильників нацистської ідеології. Інституційні зміни почалися з Націонал-соціалістичної спілки вчителів (NSLB), заснованої у 1929 р. Ідеологічна підготовка та перевиховання вчителів здійснювалася на спеціальних курсах і семінарах, де їх навчали, як вести пропаганду та виховувати молодь відповідно до нацистських принципів. Шкільна програма була переписана відповідно до нацистської ідеології з акцентом на расову теорію, антисемітизм, історію Третього Рейху та культ особи А. Гітлера. Усі підручники та навчальні матеріали були переглянуті відповідно до нацистської ідеології. Позакласні заходи також відігравали важливу роль у нацифікації школярів. Членство в молодіжній організації Гітлерюгенд було практично обов'язковим. Наслідки нацифікації поширювалися і на сім'ю. Учні часто ставали домашніми пропагандистами, впливаючи на батьків та інших членів сім'ї з метою поширення нацистської ідеології. Це сприяло подальшій індоктринації суспільства загалом. Процес нацифікації вчителів та школярів мав далекосяжні наслідки. Він сприяв формуванню покоління, яке було глибоко індоктриноване і готове служити нацистському режиму. Пропаганда та ідеологічна вірність стали важливими засобами мобілізації населення, особливо під час Другої світової війни. Після розпаду Третього Рейху процес денацифікації став ключовим завданням для відновлення німецької системи освіти та звільнення її від нацистського впливу.

3. Репрезентовано діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів і нацистських молодіжних об'єднань, зокрема Гітлерюгенду. Першочергово ми

прослідкували утворення та діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів, який мав на меті одне – уніфікацію всіх учителів Німеччини. Головною метою союзу було нав'язати нацистську ідеологію вчителям. Окрім цього, нами було виявлено, що союз вчителів активно втручався в шкільну програму задля пропаганди расової теорії, культу Гітлера. Участь у союзі була обов'язковою.

У процесі дослідження ми виявили, що школа в Третньому рейху відігравала другорядне значення. У своєму прагненні контролю та нав'язуванні своєї ідеології нацисти віддавали перевагу Гітлерюгенду – молодіжній організації, яка була створена ще до приходу А. Гітлера до влади. Головна мета Гітлерюгенду була чітко сформована – виховання молоді в дусі націонал-соціалізму та відданості А. Гітлеру. Дослідженням також було виявлено, що Гітлерюгенд активно використовував різні форми пропаганди для мобілізації молоді. Зокрема, організація організовувала різноманітні заходи, що підсилювали віру у правильність націонал-соціалістичної ідеології та важливість підтримки режиму. Це включало виставки, кіносеанси, розваги та інші події, спрямовані на формування ідеологічної спрямованості молоді. Під час війни Гітлерюгенд відігравав важливу роль у формуванні ідеологічних поглядів та військових навичок у молоді. Його члени відвідували різноманітні фізичні та ідеологічні тренування, а також навчалися військовим навичкам, що сприяло підготовці молоді до служби в армії нацистського режиму.

Гітлерюгенд був розділений на кілька вікових груп: Юнгфольк для хлопчиків 10–14 років та Гітлерюгенд для хлопців 14–18 років. Для дівчат існувала окрема організація – Союз німецьких дівчат (Bund Deutscher Mädel, BDM). Особливим та новим в організації було те, що вся структура була суворо ієрархічна, діти керували дітьми.

4. Висвітлено специфіку діяльності елітних шкіл означеного періоду. Перші елітні школи виникли вже в 1933 р. До них приймали юнаків від 10 до 18

років. Завданням цих закладів була підготовка середньої партійної еліти – тих, хто міг би представляти інтереси партії серед людей на фабриках, заводах та в армії. З цією метою для навчання в цих закладах набирали дітей робітників та військовослужбовців. Елітні школи не були однорідні. У своїй діяльності елітні школи першочерговим бачили виховання молоді в дусі націонал-соціалізму. Освіта як така мала вторинне значення. Велике значення мали заняття спортом та військова підготовка. Стати учнем школи було можливим за умови «відповідного расового типу», рівень знань вступника був вторинним. Селекція розпочиналася на етапі вступу і продовжувалася до самого випуску зі школи, звісно, якщо учень витримував безкінечну муштру, спортивні змагання та заохочувані вихователями знущання від старших учнів.

Нами було виявлено, що провідним внутрішнім принципом у самому колективі було самовиховання. Під наглядом ненабагато старших вихователів діти командували одне одним. Існував армійський принцип чергових, коли діти відповідали по черзі один перед одним за чистоту в кімнатах, охайність тощо. Старші учні часто знущалися над меншими, діяв принцип «дідівщини». Старші учні навіть могли покарати менших або слабших, використовуючи фізичне насилля. Зовнішнім принципом була максимальна викладка чи то на політичному уроці чи на змаганнях з тенісу. Докладати максимум зусиль – це було головним.

У процесі дослідження було доведено, що «боротьба компетенцій» існувала і в питанні контролю за елітними школами. Першочергові елітні школи НАПОЛА (NAPOLA – Nationalpolitische Lehranstalten), створення яких було ініціативою міністра освіти Б. Руста, з часом зацікавили лідера СС Г. Гімлера, який ліквідував вплив міністра освіти на ці школи. Інші партійні функціонери, Р. Лей та Б. Ширах, відчуючи посилення впливу СС на молоде покоління, створили власні інтернати, так звані елітні школи Адольфа Гітлера.

5. Виявлено й систематизовано *педагогічні умови* організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.): 1) ідеологічна освіта, при якій навчання було спрямоване на просування нацистської ідеології. Шкільні програми включали предмети, що пропагували расову теорію, антисемітизм, націоналізм і військову підготовку; 2) виховання в душі націонал-соціалізму, коли велика увага приділялася вихованню лояльності до А. Гітлера та нацистської партії. Учні навчали бути відданими солдатами Рейху та готовими до служби державі; 3) виключення небажаних груп, коли єврейські діти та діти інших небажаних груп були виключені з навчання в звичайних школах і піддавалися дискримінації та переслідуванням; 4) фізичне виховання та військова підготовка, які стали важливими компонентами шкільної програми. Учні готували до служби в армії та до ведення бойових дій; 5) політизація навчальних предметів – усі навчальні предмети, включаючи історію, біологію, географію та навіть літературу, використовувалися для пропаганди нацистської ідеології; 6) контроль і нагляд, коли за школами і вчителями здійснювався суворий контроль з боку нацистських органів. Учителі, які не відповідали вимогам режиму, могли бути звільнені або піддані репресіям; 7) підготовка педагогів – учителі проходили спеціальну підготовку, де їх навчали не лише педагогічним методикам, але й основам нацистської ідеології. Лояльність до нацистської партії була обов'язковою умовою для роботи в школі. Отже, педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини в період 1933–1945 рр. були диктовані ідеологічними та політичними директивами нацистського режиму.

Проведений аналіз не вичерпує усієї повноти досліджуваної проблеми. Перспективними для окремого вивчення можуть бути питання впливу нацистського режиму на освіту, зокрема наукову діяльність, систему вищої освіти. Дослідження цих питань дозволить отримати більш повний образ впливу нацистського режиму на суспільство через освітній процес.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Абашкіна Н. В. Розвиток професійної освіти в Німеччині (кінець XIX – XX ст.) : дис. ... д-ра пед. наук / Ін-т педагогіки і психології професійної освіти АПН України. Київ, 1999. 375 с.
2. Авшенюк Н. М. Тенденції розвитку транснаціональної вищої освіти у другій половині XX – на початку XXI ст. : монографія / за наук. ред. М. П. Лещенко. Київ : Ін-т обдарованої дитини, 2015. 610 с.
3. Акуленко В. І., Юнак Н. Ш. Гуманізм і варварство: про врятування культурних цінностей у період Великої Війни 1941–1945 років. Київ, 1987. 48 с.
4. Берека В. Новітні підходи в методології та методиці викладання історії України. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Історія.* 2017. № 1. С. 134–139.
5. Біницька К. М. Тенденції розвитку професійної підготовки майбутніх учителів початкової освіти у країнах східної Європи : дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.01 / Тернопільський нац. пед. ун-т ім. В. Гнатюка. Тернопіль, 2018. 510 с.
6. Бірта Г. О. Методологія і організація наукових досліджень : навч. посіб. Київ : Центр учбової літератури, 2014. 142 с.
7. Бістрікер А. З. Формування планів нацистської верхівки геноциду єврейського та слов'янського населення. *Сторінки воєнної історії України.* Київ : Ін-т історії України НАН України, 2000. № 4. С. 181–194.
8. Бобраков С. В. Практико-орієнтована спрямованість професійної підготовки вчителів у вищих навчальних закладах Німеччини : автореф. дис. ... канд. пед. наук.: 13.00.01 / Луганський нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Луганськ, 2014. 20 с.
9. Бондаренко В. Д. Історія педагогіки. Київ : Академія, 2005. 480 с.
10. Боряк Х., Даниленко В. Робоча сила у важкій промисловості України під час нацистської окупації. Київ, 2012. 212 с.

11. Бронніков В. Д., Приймак О. В. Вплив політичної кон'юнктури на освіту і науку в Німеччині 1933–1945 рр. *Грані*. 2013. № 1. С. 100–103.
12. Буняк О. Становлення Української автокефальної православної церкви в роки Другої світової війни (за матеріалами НМІУ та ЦДАВО України). *Історія релігій в Україні*. Львів, 2017. Вип. 27. С. 373–383.
13. Вербицький В. В. Історія педагогіки : навч. посіб. Київ : Академія, 2007. 560 с.
14. Верменич Я. В. Адміністративно-територіальний устрій України: еволюція, сучасний стан, проблеми реформування : у 2-х ч. Київ : Ін-т історії України НАН України, 2009. 370 с.
15. Ветров І. Г. Політика фашистської Німеччини щодо використання економічного потенціалу України для потреб армії (1941–1944 рр.). *Друга світова війна і Україна* : матеріали наук. конф. (27–28 квіт. 1995 р.). Київ : Ін-т історії України НАН України, 1996. С. 112–118.
16. Волошин Ю. Українська православна церква в роки нацистської окупації (1941–1944 рр.) : монографія. Полтава, 1997. 128 с.
17. Гаврилюк А. В. Тенденції розвитку класичних університетів Німеччини : дис. ... канд. пед. наук: 13.00.01 / Київський ун-т ім. Бориса Грінченка. Київ, 2016. 228 с.
18. Газін В. П. Ваймарська демократія: між крайніми лівими та правим тоталітаризмом. *Наукові праці Кам'янець-Подільського державного університету Серія: Історичні науки*. Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2005. Т. 15: На пошану професора Л. В. Баженова. С. 243–251.
19. Газін В. П. Веймарське суспільство напередодні 30 січня 1933 р. *Міжнародні зв'язки України: наукові пошуки і знахідки* : міжвідом. зб. наук. пр. Київ : Ін-т іст. України НАН України, 2003. Вип. 9. С. 207–217.

20. Газін В. П. Гітлер – людина, фюрер, тиран у порівнянні. *Проблеми історії країн Центральної та Східної Європи* : зб. наук. пр. Кам'янець-Подільський, 2012. Вип. 3. С. 182–192.

21. Газін В. П. Еволюція агресивних планів Гітлера в 1924–1932 рр. *Творчі вершини вченого* : зб. наук. пр. до 60-річчя від дня народження доктора іст. наук, проф. М. Г. Кукурудзяка. Кам'янець-Подільський : К-ПДПУ, 1998. С. 249–254.

22. Газін В. П. Економіка і зовнішня політика Веймарської республіки (1925–1933 рр.): східноєвропейські аспекти. Кам'янець-Подільський, 1999. 152 с.

23. Газін В. П., Копилов С. А. Новітня історія країн Європи та Америки 1918–1945 рр. 2-е вид., доп., перероб. Київ, 2003. 412 с.

24. Гайдукевич О. В. Історія педагогіки : навч. посіб. Київ : Центр учбової літератури, 2011. 592 с.

25. Гобозашвілі А. О. Загальні основи педагогіки вищої школи. *Педагогічні науки: історія розвитку, сучасний стан та перспективи досліджень*. Матеріали II науково-практичної конференції (м. Полтава, 27–28 березня 2020 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2020. С. 9–11.

26. Гобозашвілі А. О. Застосування інноваційних технологій у педагогіці. *Інновації в освіті: сучасні методика та їх практичне застосування*. Матеріали II науково-практичної конференції (м. Харків, 19–20 червня 2020 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2020. С. 9–12.

27. Гобозашвілі А. О. Особливості шкільної освіти Третього рейху. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. Суми, 2023. № 8–9. С. 235–245.

28. Гобозашвілі А. О. Ретроспективний огляд розвитку системи іншомовної освіти Німеччини. *Дидаскал* : часопис : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю «Трансформації вищої педагогічної освіти: світовий і український контекст», 16–17 лист. 2021 р. / Кафедра загальної

педагогіки та андрагогіки ПНПУ імені В. Г. Короленка. Полтава, 2021. № 22. С. 205–207.

29. Гобозашвілі А. О. Становлення організації Гітлерюгенд як офіційного інструменту нав'язування ідей нацизму німецькій молоді в 1933–1939 рр. *Збірник наукових праць викладачів, аспірантів, магістрантів і студентів фізико-математичного факультету / ПНПУ імені В. Г. Короленка*; редкол.: Т. М. Барболіна (голов. ред.) та ін. Полтава : Астроя, 2022. С. 146–148.

30. Гобозашвілі А. О. Створення й діяльність «елітних» шкіл Німеччини (1933–1945 рр.). *Українська професійна освіта*. Полтава, 2023. № 14. С. 112–118.

31. Гобозашвілі А. О. Теоретико-методологічні засади дослідження ідеології та принципів виховання німецької молоді. *Актуальні проблеми педагогічної науки: досвід та перспективи*. Матеріали науково-практичної конференції (м. Одеса, 26–27 березня 2021 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2021. С. 13–16.

32. Гобозашвілі А. О. Теоретичні засади виховання і освіти в Німеччині в 1933–1945 рр. *Педагогічні науки*. Полтава, 2021. Вип. 77. С. 71–76.

33. Гобозашвілі А. О. Шкільне навчання і виховання в Німеччині (1933–1945 рр.). *Дидакал* : часопис : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Університетська освіта в Україні у контексті інтеграції до європейського освітнього простору», 17–18 листопада 2020 р. / Кафедра загальної педагогіки та андрагогіки ПНПУ імені В. Г. Короленка. Полтава, 2021. № 21. С. 303–305.

34. Гобозашвілі А. О., Мокляк В. М. Роль Гітлерюгенду у вихованні німецької молоді (1933–1945 рр.). *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. Суми, 2023. № 10. С. 149–158.

35. Гончаренко І. Вища професійна освіта в Райхскомісаріаті «Україна»: основні тенденції розвитку (1941–1944 рр.). *Наукові записки з української історії*. Переяслав-Хмельницький, 2011. Вип. 25. С. 159–165.

36. Гончаренко І. Окремі питання функціонування закладів професійної освіти на теренах Райхскомісаріату «Україна» у контексті реалізації завдань окупаційної адміністрації (1941–1944 рр.). *Наукові записки з української історії*. Вип. 26. Переяслав-Хмельницький, 2011. С. 207–212.

37. Гордієнко В. В. Німецько-фашистський окупаційний режим і православні конфесії в Україні. *Український історичний журнал*. 1998. № 3. С. 107–119.

38. Гудзенко П. Історики-архівісти України у дні Великої Вітчизняної війни. *Науково-інформаційний бюлетень АУ УРСР*. 1958. № 2. С. 30–42.

39. Дерейко І. Структура окупаційних органів райхскомісаріату «Україна». *Сторінки воєнної історії України*. Київ : Ін-т історії України НАН України, 2004. Вип. 8, ч. 1. С. 259–268.

40. Дітер П. Німецька окупаційна політика України 1941–1944 рр. у контексті подій Другої світової війни. URL: <https://www.historians.in.ua/index.php/en/doslidzhennya/1547-diter-pol-nimetska-okupatsiia-ukrainy-1941-1944-u-konteksti-podii-druhoi-svitovoi-viiny> (дата звернення: 01.05.2024).

41. Еплблом Е. Історія ГУЛАГу. Київ, 2006. 512 с.

42. Єржабкова Б. Шкільна справа та шкільна політика в рейхскомісаріаті «Україна» (1941–1944 рр.) у світлі німецьких документів. Київ : Наукова думка, 2008. 272 с.

43. Іваненко А. Управлінський апарат в РКУ та ВЗО як засіб реалізації мети та завдань окупації України Третім Райхом. *Сіверянський літопис*. 2020. № 1. С. 230–244.

44. Коваль В. С. Радянсько-німецький пакт 1939 р. Київ, 1989. 47 с.

45. Коваль М. В. Доля української культури за «нового порядку»: 1941–1944 рр. *Український історичний журнал*. 1993. № 9. С. 15–40.
46. Коваль М. В. Нацистський геноцид щодо євреїв та українське населення (1941–1944 рр.). *Український історичний журнал*. 1992. № 2. С. 25–32.
47. Коваль М. В. Україна в Другій світовій і Великій Вітчизняній війнах. Київ : Альтернативи, 1999. 336 с.
48. Коваль М. В., Медведок П. В. Фольксдойче в Україні (1941–1944 рр.). *Український історичний журнал*. 1992. № 5. С. 26–38.
49. Копилов С. В. П. Газін: еволюція наукових поглядів на Ваймарську Німеччину в контексті епохи. *Проблеми історії країн Центральної та Східної Європи* : зб. наук. пр. / [редкол.: В. С. Степанков (головн. ред.) та ін.]. Кам'янець-Подільський : Кам'янець-Подільський нац. ун-т імені Івана Огієнка, 2011. Вип. 2. С. 13–20.
50. Копилова О. М. До проблеми безпеки ДАФ СРСР у роки Великої Вітчизняної війни. *Радянські архіви*. 1990. № 5. С. 37–44.
51. Крикун В. І. Освіта в період румунської окупації в Одесі в 1941–1944 роки. *Інтелігенція і влада. Серія: Історія*. Одеса : Астропринт, 2006. Вип. 6. С. 97–102.
52. Куницький М. П. Соціально-правовий статус місцевого населення Рейхскомісаріту «Україна» (1941–1944 рр.) : монографія. Київ : НВЦ Профі, 2014. 564 с.
53. Кучер В. До питання про політичну кризу нацистського окупаційного режиму в Україні у роки війни. *Сторінки воєнної історії України* : зб. наук. ст. Київ : Ін-т історії України НАН України, 2009. Вип. 12. С. 135–150.
54. Кучер В. І. Німецька окупація України в початковий період війни: політико-економічна парадигма. *Наукові записки Інституту політичних і*

етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. Київ, 2008. Вип. 39. С. 301–319.

55. Кучер В. І., Потильчак О. В. Україна 1941–1944: трагедія народу за фасадом Священної війни : монографія. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2011. 357 с.

56. Лауер В. Творення нацистської імперії та Голокост в Україні / пер. з англ.: С. Коломійця, Є. Ровного. Київ : Зовнішторгвидав України ; Український центр вивчення історії Голокосту, 2010. 368 с.

57. Левченко Ю. І. Особливості реалізації політики окупаційної влади в адміністративно-територіальних одиницях України 1941–1944 рр. : монографія / за наук. ред. К. П. Двірної. Київ : Вид- во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2017. 402 с.

58. Левченко Ю. Окупаційні адміністративно-територіальні одиниці України 1941–1944 рр.: етнічний, етнографічний та політикогеографічний вимір. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія Історія*. 2016. Вип. 2, ч. 1. С. 71–76.

59. Ленартович О. Ю. Функціонування німецької окупаційної адміністративної системи в рейхскомісаріаті «Україна». *Науковий вісник Волинського державного університету ім. Лесі Українки*. 2007. Вип. 1. С. 221–228.

60. Лисенко О., Нестеренко В. Окупаційний режим на Україні у 1941–1943 рр.: адміністративний аспект. *Архіви окупації. 1941–1944. Більше не таємно* / уряд. Н. Маковська. Київ : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2006. Т. 1. С. 762–769.

61. Лобурець В. Є, Ревегук В. Я. Полтавщина у роки Другої світової війни (1939–1945). *Полтавщина. Історичний нарис*. Полтава : Дивосвіт, 2005. С. 266–295.

62. Максаков В. В. Архіви та архівна справа СРСР у роки Великої Вітчизняної війни 1941–1945 рр. *Питання архівознавства*. 1961. № 2. С. 3–13.

63. Марунчак М. Г. Система німецьких концтаборів і політика винищування в Україні. Вінніпег, 1963. 165 с.

64. Марченко Л. Україномовна преса як основний пропагандистський засіб на території рейхскомісаріату «Україна». *Дні науки історичного факультету* : матеріали VI міжнар. наук. конф. молодих учених : у 8-ми ч. Київ, 2013. Ч. 2, вип. VI. С. 58.

65. Михайлуца М. І. Організація релігійного життя в губернаторстві Трансністрія (1941–1944 рр.). *Український історичний журнал*. 2011. № 2. С. 80–90.

66. Михайлуца М. І. Релігійна політика румунської окупаційної влади в Південній Бессарабії і Трансністрії (кінець 1930-х–1944 рр.). Одеса : Optimum, 2006. 237 с.

67. Михайлюк М. Нацистська кінопропаганда в окупованій Україні. *Український історичний збірник*. 2005. № 8. С. 287–298.

68. Михайлюк М. Нацистська радіопропаганда в Україні періоду окупації. *Історія слов'янських народів: дослідження актуальних проблем*. 2005. № 8. С. 309–320.

69. Мітюков О. Г. Діяльність архівних установ Української РСР у період Великої Вітчизняної війни (1941–1945 рр.). *Архіви України*. 1975. № 2. С. 9–18.

70. Нестеренко В. А. Фактори деурбанізації в областях військової зони України (1941–1943 рр.). *Сумський історико-архівний журнал*. 2014. № XXIII. С. 74–80.

71. Новікова Є. В. Програма розвитку творчого мислення молодших підлітків по системі Едварда де Боно. *Практична психологія та соціальна робота*. 2012. № 3. С. 50–54.

72. Нор Я. Психологічні особливості агресивності у підлітковому віці. *Формування сучасного освітнього середовища: теорія і практика* : зб. наук. праць. Полтава, 2014. Ч. 2. С. 167–169.

73. Нюрнберзький процес 1945–46 // *Українська дипломатична енциклопедія: У 2-х т./ редкол.: Л. В. Губерський (голова) та ін. Київ : Знання України, 2004. Т. 2. 234 с.*

74. Остащук В. І. Деякі аспекти історичної освіти та науки в період румунської окупації в Одесі (1941–1944 рр.). *Наукові праці: Історія*. 2010. Вип. 108, т. 121. С. 40–44.

75. Павлюк П. Архіви України в роки Великої Вітчизняної війни. *Науково-інформаційний бюлетень АУ УРСР*. 1948. № 2. С. 11–14.

76. Пастушенко Т. В. «ОСТ». *Енциклопедія історії України*. Т. 7: Мі-О / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін.; НАН України ; Інститут історії України. Київ : Наукова думка, 2010. 728 с. URL: <http://www.history.org.ua/?termin=Ost> (дата звернення: 15.03.2022).

77. Перехрест О. Г. Сільське господарство України в роки Великої Вітчизняної війни (1941–1945 рр.). Київ : Ін-т історії України, 2010. 150 с.

78. Ревегук В. Я. Полтавщина в роки радянсько-німецької війни (1941–1945). Полтава : Дивосвіт, 2010. 292 с.

79. Рекотов П. В. Органи управління на окупованій території України (1941–1944 рр.). *Український історичний журнал*. 1997. № 3. С. 90–101.

80. Рекотов П. В. Роль релігійного чинника у здійсненні окупаційного режиму в Україні (1941–1944 рр.). *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2017. № 2. С. 52–59.

81. Скоробогатов А. В. Харків у часи німецької окупації (1941–1943). Харків : Прапор, 2004. 376 с.

82. Стецкевич В. В. Румунізація – домінанта національної політики Бухаресту на українських землях (1941–1944). *Друга світова війна і доля*

народів України : тези доповідей 3-ї всеукр. наук. конф. Київ : Зовнішторгвидав України, 2008. С. 83–84.

83. Терешко Л. Нацизм у відображенні західнонімецької історіографії. Бібліотека методичних матеріалів Всеосвіта. URL: [URL:https://vseosvita.ua/library/embed/0100gtfc-2175.doc.html](https://vseosvita.ua/library/embed/0100gtfc-2175.doc.html) (дата звернення: 12.11.2023).

84. Теофіл Р. Румунська окупація території України у 1941–1944 роках (за новітніми румунськими джерелами). *Сторінки воєнної історії України*. Київ : Ін-т історії України НАН України, 2011. № 14. С. 193–202.

85. Терлюк І. Окупаційний режим в Україні 1941–1944 рр. і проблеми творення української національної державності. Львів : Каменяр, 2009. 126 с.

86. Турчин А. І. Дуальна модель підготовки педагогічних кадрів для професійних шкіл Німеччини. *Проблеми сучасної педагогічної освіти. Серія: Педагогіка і психологія*. 2000. Вип. 2, ч. 2. С. 181–186.

87. Турчин А. І. Інноваційні процеси в освітньо-професійних закладах Німеччини та підготовка педагогічного персоналу для них: окремі аспекти взаємовпливу. *Наукові записки Тернопільського державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка*. 2002. № 3. С. 143–146.

88. Турчин А. І. Нові мультимедійні форми навчання майбутніх вчителів у Німеччині. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методи навчання у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми* : зб. наук. пр. : у двох ч. Київ; Вінниця : ДОВ Вінниця, 2002. Ч. 2. С. 437–439.

89. Турчин А. І. Організація практичної професійно-педагогічної підготовки вчителів професійної школи у Німеччині. *Наукові записки Тернопільського державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка*. 2001. № 9. С. 125–132.

90. Турчин А. І. Підвищення кваліфікації учителів професійної школи на робочих місцях як складова системи неперервної педагогічної освіти у

Німеччині. *Наукові записки Ніжинського державного педагогічного університету імені Миколи Гоголя. Серія: Психолого-педагогічні науки.* 2002. Ч. 1, № 4. С. 118–121.

91. Турчин А. І. Післядипломна освіта вчителів професійної школи у ФРН. *Наукові записки Тернопільського державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка.* 2002. № 8. С. 114–120.

92. Турчин А. І. Сучасні підходи до підготовки вчителів професійної школи у Німеччині. *Наукові записки Південноукраїнського державного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського.* 2002. Ч. 1, № 10. С. 114–120.

93. Фреїшин-Чировський М. Нарис політичної історії України. Львів : Братство Святого Володимира, 1997. 248 с.

94. Хаджирадєва В. П. Румунський окупаційний режим в Бессарабії (червень 1941–серпень 1944 рр.). *Історія України. Маловідомі імена, події, факти.* Київ, 2004. Вип. 26. С. 272–289.

95. Хрипко Д. О. Ostrobaiteri During World War II. «Україна і Європа: спільність історичної долі (ціннісний аспект)» в рамках міжнародного проєкту Erasmus+ за напрямком Jean Monnet «Implementation of European values as a basis of democracy in Ukraine» : тези доп. наук. конф. (Миколаїв, 16 листоп. 2022 р.) / ЧНУ ім. Петра Могили. Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2022. С. 129.

96. Хрипко Д. О. Геноцид єврейського населення в роки Другої світової війни. *Світ наукових досліджень* : міжнар. мультидисциплінар. наук. інтернет-конф. 2022. Вип. 15. URL: <http://www.economy-confer.com.ua/full-article/4157/> (дата звернення: 14.04.2023).

97. Шайкан В. О. Церква в Україні в роки гітлерівської окупації 1941–1944 рр.: проблеми взаємостосунків з окупантами. *Записки історичного*

факультету (Одеський національний університет імені І. І. Мечникова). Одеса, 2006. Вип. 15. С. 204–215.

98. Шитюк М. М., Сугацька Н. В. Геноцид проти євреїв Південної України в роки німецько-румунської окупації (1941–1944). Миколаїв, 2008. 154 с.

99. Andrich M., Guido M. Schule im Dritten Reich: die Musterschule; ein Frankfurter Gymnasium 1933–39. Frankfurt am Main : Arbeiterwohlfahrt, 1983. 182 s.

100. Assel H. Die Perversion der politischen Padagogik im Nationalsozialismus. Munchen : Ehrenwirth, 1969. 156 s.

101. Bernett H. Der Weg des Sports in die nationalsozialistische Diktatur: die Entstehung des Deutschen (Nationalsozialistischen) Reichsbundes fur Leibesübungen. Schorndorf, 1983. 120 s.

102. Bernett H. Nationalsozialistische Leibeserziehung : eine Dokumentation ihrer Theorie und Organisation. Schorndorf bei Stuttgart : Hofmann, 1966. 232 s.

103. Bernett H. Sportpolitik im Dritten Reich : aus den Akten der Reichskanzlei. Schorndorf bei Stuttgart : Hofmann, 1971. 132 s.

104. Bernett H. Sportunterricht an der nationalsozialistischen Schule : d. Schulsport an d. hoeheren Schulen Preussens 1933–1940. Augustin : Richarz, 1985. 141 s.

105. Boberach H. Jugend unter Hitler. Duesseldorf : Droste, 1982. 173 s.

106. Bock G. Zwangssterilisation im Nationalsozialismus : Studien zur Rassenpolitik und Frauenpolitik. Opladen : Westdt. Verl., 1986. 494 s.

107. Borcharding K. Wege und Ziele politischer Bildung in Deutschland : eine Materialsamml. zur Entwicklung d. polit. Bildung in d. Schulen 1871–1965. Muenchen : Olzog, 1965. 144 s.

108. Dickopp Karl-Heinz. Systemanalyse nationalsozialistischer Erziehung: Kontinuitaet oder Abschied. Ratingen, 1971. 75 s.

109. Donath F., Zimmermann K. Biologie, Nationalsozialismus und neue Erziehung. Leipzig : Quelle & Meyer, 1933. 71 s.
110. Dougherty R. W. Eros, Youth Culture And «Geist»: The Ideology of Gustav Wyneken and its Influence upon the German Youth Movement. The University of Wisconsin-Madison, 1977. 312 s.
111. Ehrhardt J. Erziehungsdenken und Erziehungspraxis des Nationalsozialismus. Bönecke, 1968. 278 s.
112. Eichborn U. «Ein» Kind wird Nazi» : eine pädagogische Reflexion zu dem autobiographischen Roman «Der helle Tag bricht an» von Margarete Hannsmann : Doctoral dissertation. Bielefeld, 1999. 255 s.
113. Eilers R. Die nationalsozialistische Schulpolitik : e. Studie zur Funktion d. Erziehung im totalitären Staat. Koeln : Westdt. Verl., 1963. 152 s.
114. Emmerling E. 50 Jahre Volkshochschule in Deutschland. Berlin, 1953. 201 s.
115. Epstein H. Die Kinder des Holocaust : Gespräche mit Söhnen und Töchtern von Überlebenden. München : Beck, 1987. 334 s.
116. Feiten W. Der Nationalsozialistische Lehrerbund : Entwicklung und Organisation ; ein Beitrag zum Aufbau und zur Organisationsstruktur des nationalsozialistischen Herrschaftssystems. Weinheim : Beltz, 1981. 350 s.
117. Flessau K. Erziehung im Nationalsozialismus: «... und sie werden nicht mehr frei ihr ganzes Leben!». Böhlau, 1987. 145 s.
118. Flessau K. Schule der Diktatur : Lehrpläne und Schulbücher des Nationalsozialismus. München : Ehrenwirth, 1977. 223 s.
119. Fölling W. Zwischen deutscher und jüdischer Identität : deutsch-jüdische Familien und die Erziehung ihrer Kinder an einer jüdischen Reformschule im «Dritten Reich». Opladen : Leske + Budrich, 1995. 327 s.
120. Giesecke H. Hitlers Pädagogen : Theorie und Praxis nationalsozialistischer Erziehung. Weinheim : Juventa-Verl., 1993. 303 s.

121. Giesecke H. Vom Wandervogel bis zur Hitlerjugend: Jugendarbeit zwischen Politik und Pädagogik. München : Juventa-Verl., 1981. 232 s.
122. Glaser H. Jugend im Dritten Reich. Frankfurt am Main, 1975. 124 s.
123. Glauser H. Das Dritte Reich. Anspruch und Wirklichkeit. Freiburg, 1961. 215 s.
124. Goldhammer Karl-Werner. Katholische Jugend Frankens im Dritten Reich: d. Situation d. kath. Jugendarbeit unter bes. Berücks. Unterfrankens u. seiner Hauptstadt Würzburg. Frankfurt am Main : Lang, 1987. 549 s.
125. Gunter Karl-Heinz. Geschichte der Erziehung. Berlin, 1957. 342 s.
126. Hajo B. Faszination des Sports : Bildreportagen des 19. Jahrhunderts. Schorndorf : Hofmann, 1994. 168 s.
127. Hamburger Franz. Lehrer zwischen Kaiser und Fuehrer. Lehrerorganisation, 1974. 309 s.
128. Hammer W. Adolf Hitler. Dialog mit dem Fuerer. Bd. I. Muenchen, 1970, 250 s.
129. Heiseler K. Der Männerbund als Erziehungsinstrument nationalsozialistischer Pädagogik. Flensburg, 1994. 208 s.
130. Hellfeld M. V. Bündische Jugend und Hitlerjugend: zur Geschichte von Anpassung und Widerstand 1930-1939. Köln : Verl. Wissenschaft u. Politik, 1987. 300 s.
131. Henningsen J. Bildsamkeit, Sprache und Nationalsozialismus. Essen : Neue-Dt.-Schule-Verl.-Ges., 1963. 38 s.
132. Hering Päd Jochen. Schüleralltag im Nationalsozialismus : Schulleben Führer u. Helden – Kameradschaft u. Hitler-Jugend – Rassismus – Lieder ; e. «Lesebuch» für d. Geschichtsunterricht. Dortmund, 1984. 367 s.
133. Herrmann U. Die Formung des Volksgenossen: der «Erziehungsstaat» des Dritten Reiches. Weinheim : Beltz, 1985. Vol. 6. 348 s.

134. Heske H. Und morgen die ganze Welt: Erdkundeunterricht im Nationalsozialismus. Iessen : Focus-Yerl., 1988. 286 s.

135. Hestermann O. Schulzeit im Dritten Reich : Geschichte einer aufmüpfigen Klasse des Oldenburger Gymnasiums. Oldenburg : Isensee, 1994. 167 s.

136. Hobozashvili A. Academic Freedom and State Control: An Analysis of Pedagogical Conditions in the German Education System during the Third Reich (1933–1945). *Scientific collection «InterConf», (177): with the Proceedings of the 15th International Scientific and Practical Conference «Science and Practice: Implementation to Modern Society»* (November 6–8, 2023; Manchester, United Kingdom) / comp. by LLC SPC «InterConf». Manchester : Peal Press LTD., 2023. P. 63–68.

137. Hobozashvili A. Formation of the National Socialist Educational Policy during the Third Reich. *Scientific collection «InterConf», 39(179): with the Proceedings of the 8th International Scientific and Practical Conference «Current Issues and Prospects for the Development of Scientific Research»* (November 19–20, 2023; Orléans, France) / comp. by LLC SPC «InterConf». Orléans : Epi, 2023. P. 120–126.

138. Hobozashvili A. The Ideologues of the Third Reich on School Education and Youth Upbringing. *Scientific collection «InterConf», (178): with the Proceedings of the 3th International Scientific and Practical Conference «Society and Science: Interconnection»* (November 16–18, 2023; Porto, Portugal) / comp. by LLC SPC «InterConf». Porto : Kramer, 2023. P.60–65.

139. Hoffmann D., Neumann K. Bildung und Soldatentum: die Militärpädagogik Erich Wenigers und die Tradition der Erziehung zum Kriege. Weinheini : Dt. Studien-Yerl., 1992. 203 s.

140. Hohmann J. S. Frauen und Mädchen in faschistischen Lesebüchern und Fibeln. Pahl-Rugenstein, 1986. 280 s.

141. Hopster N., Nassen U. Literatur und Erziehung im Nationalsozialismus: Deutschunterricht als Körperkultur. Paderborn : Schöningh, 1983. 121 s.
142. Huber Karl-Heinz. Jugend unterm Hakenkreuz. Berlin : Ullstein , 1982. 326 s.
143. Jaeckel E. Hitlers Weltanschauung. Entwurf einer Herrschaft. Stuttgart, 1981. 175 s.
144. Kanz H. Der Nationalsozialismus als pädagogisches Problem : deutsche Erziehungsgeschichte 1933–1945. Frankfurt am Main : Lang, 1984. 452 s.
145. Keim W. Erziehung im Nationalsozialismus: ein Forschungsbericht. Wien : Oesterreich. Bundesverl., 1990. 102 s.
146. Keim W. Erziehung unter der Nazi-Diktatur. Bd. 1: Antidemokratische Potentiale, Machtantritt und Machtdurchsetzung. Darmstadt, 1997. 218 s.
147. Kindt W., Raupach H. Die deutsche Jugendbewegung 1920 bis 1933: die bündische Zeit: Quellenschriften. Düsseldorf : Diederichs, 1974. 1411 s.
148. Kindt W., Wilhelm T. Grundschriften der deutschen Jugendbewegung. Düsseldorf : Diederichs, 1963. S. 25.
149. Klaus M. Maedchen in der Hitlerjugend: die Erziehung zur deutschen. Frankfurt am Main : Bielefeld, 1977. 306 s.
150. Klewitz M. Lehrersein im Dritten Reich : Analysen lebensgeschichtlicher Erzählungen zum beruflichen Selbstverständnis. Weinheim : Juventa-Verl., 1987. 259 s.
151. Klönne A. Hitlerjugend : die Jugend und ihre Organisation im Dritten Reich. Bonn : Goedel, 1955. 109 s.
152. Klüver M. Die Adolf-Hitler-Schulen : eine Richtigstellung. Lindhorst : Askania Verl.Ges., 1979. 215 s.
153. Koch H. W. Geschichte der Hitlerjugend: ihre Urspruenge und ihre Entwicklung 1922-1945. Starnberger : Schulz, 1975. 487 s.

154. Koning H. Impreialistische und militaristische Erziehung in der Hörsälen und Schulstulen Deutschlands 1870–1960. Berlin. 1962. 154 s.
155. Körner M. Die Bedeutung der Fest-und Feiargestaltung des BDM für die nationalsozialistische. Mädchenerziehung : Doctoral dissertation. 1995.
156. Kupffer H. Der Faschismus und das Menschenbild der deutschen Pädagogik. Frankfurt am Main, 1984. 204 s.
157. Küppers H. Der Katholische Lehrerverband in der Übergangszeit von der Weimarer Republik zur Hitler-Diktatur: zugleich ein Beitrag zur Geschichte des Volksschullehrerstandes. Mainz, 1975. 201 s.
158. Lauf-Immesberger K. Literatur, Schule und Nationalsozialismus : zum Lektürekanon d. höheren Schule im Dritten Reich. Röhrig, 1987. 489 s.
159. Lehberger R. Englischunterricht im Nationalsozialismus. Tübingen : StauffenburgVerl., 1986. 297 s.
160. Lück M. Die Frau im Männerstaat : die gesellschaftliche Stellung der Frau im Nationalsozialismus ; eine Analyse aus pädagogischer Sicht. Frankfurt am Main : Lang, 1979. 266 s.
161. Luetgert W. J. Erziehungsstile in nationalsozialistischen Jugendgruppen : eine paedagogische Analyse ausgewaehlter Spiel- und Dokumentarfilme aus der Zeit des Dritten Reichs. 1970. 462 s.
162. Lukacs G. Die Zerstörung der Vernunft. Berlin : Aufbau-Verl., 1954. 692 s.
163. Mann E. Zehn Millionen Kinder : die Erziehung der Jugend im Dritten Reich. München, 1986. 195 s.
164. Maschmann M. Fazit: kein Rechtfertigungsversuch. Stuttgart : Dt. Verl.-Anst., 1964. 222 s.
165. Matthes E. Geisteswissenschaftliche Pädagogik nach der NS-Zeit : politische und pädagogische Verarbeitungsversuche. Bad Heilbrunn : Klinkhardt, 1998. 315 s.

166. Mehzehl W. 100 Jahre Deutscher Lehrerverein, zugleich Beitrag zur Geschichte deutsche Volksschule. Essen, 1964. 102 s.
167. Mosse G. L. Der nationalsozialistische Alltag: so lebte man unter Hitler. Koenigstein : Athenaem-Verl., 1978. 389 s.
168. Müller G. Ernst Kriek und die nationalsozialistische Wissenschaftsreform : Motive und Tendenzen einer Wissenschaftslehre und Hochschulreform im Dritten Reich. Weinheim : Beltz , 1978. 615 s.
169. Nohl H. Charakter und Schicksal : eine pädagogische Menschenkunde. Frankfurt am Main : Schulte-Bulmke, 1947. 189 s.
170. Nohl H. Pädagogik aus dreißig Jahren. Frankfurt am Main : Schulte-Bulmke, 1949. 309 s.
171. Norden Günther van. Das Dritte Reich im Unterricht. 2. Aufl. Frankfurt am Main : Hirschgraben-Verl., 1973. 142 s.
172. Nyssen E. Schule im Nationalsozialismus. Heidelberg : Quelle & Meyer, 1979. 155 s.
173. Otto H. U. Politische Formierung und soziale Erziehung im Nationalsozialismus. Frankfurt am Main : Suhrkamp, 1991. 253 s.
174. Ottweiler O. Die Volksschule im Nationalsozialismus. Weinheim : Beltz, 1979. 359 s.
175. Paetel K. O. Das Bild vom Menschen in der deutschen Jugendführung. Bad Godesberg : Voggenreiter, 1954. 58 s.
176. Pahmeyer P. Die Hitlerjugend in Lippe (1933–1939) : totalitäre Erziehung zwischen Anspruch und Wirklichkeit. Bielefeld : Aisthesis-Verl., 1998. 320 s.
177. Picht W. Das Schicksal der Volksbildung in Deutschland. 2. Aufl. Braunschweig : Westermann, 1950. 303 s.
178. Platner G. Schule im Dritten Reich, Erziehung zum Tod: Eine Dokumentation (Vol. 484). Köln : Pahl-Rugenstein, 1988. 363 s.

179. Preising R. Willensschulung : zur Begraendung einer Theorie der Schule im Nationalsozialismus. 1976. 304 s.
180. Pripke M. Die evangelische Jugend im Dritten Reich: 1933–1936. Hannover : Goedel, 1960. 244 s.
181. Redhardt J. NS-Zeit im Spiegel des Schulbuchs : Konzeption u. Fehlkonzeptionen fuer westdt. Schueler, dargest. am hess. Beispiel. Frankfurt am Main : Roederberg, 1970. 62 s.
182. Reich-Ranicki M. Meine Schulzeit im Dritten Reich : Erinnerungen dt. Schriftsteller. Koeln, 1982. 214 s.
183. Reichardt Hans-Joachim. Die Deutsche Arbeitsfront. Eine Beitrag zur struktur Herrschaftsmittel der Fuehrerstaates. Göttingen, 1973. 177 s.
184. Ringler Ralf Roland. Illusion einer Jugend: Lieder, Fahnen u. das bittere Ende: Hitler-Jugend in Österreich: ein Erlebnisbericht. 1977. 223 s.
185. Röcher R. Die juedische Schule im nationalsozialistischen Deutschland 1933–1942. Frankfurt am Main : Dipa-Verl., 1971. 338 s.
186. Rosenbuch H. S. Die Deutsche Jugendbewegung in ihren pädagogischen Formen und Wirkungen. Frankfurt am Main, 1973. 371 s.
187. Rosenthal G. Die Hitlerjugend-Generation, Biographische Thematisierung als Vergangenheitsbewältigung. Essen : Verl. Die Blaue Eule, 1986. 463 s.
188. Rüdiger J. Die Hitlerjugend und ihr Selbstverständnis im Spiegel ihrer Aufgabengebiete. Lindhorst : Askania, 1983. 326 s.
189. Schneider C., Stillke C., Leineweber B. Das erbe der Napola: Versuch einer generationengeschichte des nationalsozialismus. Hambur, 1996. 393 s.
190. Schnorbach H. Lehrer und Schule unterm Hakenkreuz: Dokumente des Widerstands von 1930 bis 1945. Königstein im Taunus, 1983. 198 s.

191. Schnurr S. Sozialpädagogen im Nationalsozialismus : eine Fallstudie zur sozialpädagogischen Bewegung im Übergang zum NS-Staat. Weinheim : Juventa-Verl., 1997. 232 s.
192. Scholtz H. Erziehung und Unterricht unterm Hakenkreuz. Göttingen : Vandenhoeck & uprecht, 1985. 206 s.
193. Scholtz H. NS-Ausleseschulen: Internatsschulen als Herrschaftsmittel des Führerstaates. Göttingen : andenhoeck & Ruprecht, 1973. 427 s.
194. Schubert-Weller C. Hitlerjugend: vom «Jungsturm Adolf Hitler» zur Staatsjugend des Dritten Reiches. Weinheim : Juventa-Verl., 1993. 232 s.
195. Schultz J. Die Akademie für Jugendführung der Hitlerjugend in Braunschweig. Braunschweig : Waisenhaus-Buchdr. und Verl., 1978. 308 s.
196. Seubert R. Berufserziehung und Nationalsozialismus : das berufspädagogische Erbe und seine Betreuer. 1. Aufl. Weinheim : Beltz, 1977. 272 s.
197. Spannaus W. Pädagogik im Nationalsozialismus. Heidelberg, 1982. 433 s.
198. Spranger E. Verstreickung und Ausweg. Ein Wort über die Jugend. Konstanz, 1947. 15 s.
199. Steinbach L. Ein-1 Volk, ein Reich, ein Glaube? : ehemalige Nationalsozialisten u. Zeitzeugen berichten ueber ihr Leben im Dritten Reich. Berlin : Dietz, 1983. 254 s.
200. Steinhaus H. Hitlers paedagogische Maximen: «Mein Kampf» und die Destruktion der Erziehung im Nationalsozialismus. Bern : Lang, 1982. 311 s.
201. Stippel F. Die Zerstoerung der Person : kritische Studie zur nationalsozialistischen Paedagogik. Donauwoerth : Auer, 1957. 228 s.
202. Thies J. Architekt der Weltherrschaft. Die «Endziele» Hitlers, Kownigstein, 1980. 224 s.

203. Troll Max. Die Schule im Dritten Reiche : ein Hilfsbuch für den Unterricht nach den Forderungen des Nationalsozialismus. Langensalza : Beyer , 1933. 116 s.
204. Ueberhorst H. Elite für die Diktatur: die nationalpolitischen Erziehungsanstalten 1933-1945; ein Dokumentarbericht (Vol. 7232). Athenäum Verlag. Unveraend. Nachdr . Koenigstein : Athenaem, 1980. 441 s.
205. Ulrich H. Pädagogik und Nationalsozialismus. Weinheim : Beltz, 1989. 345 s.
206. Wagener O., Turner H. A., Hitler A. Hitler aus nächster Nähe: Aufzeichnungen eines Vertrauten, 1929–1932. Frankfurt am Main : Ullstein, 1978. 508 s.
207. Walk J. Jüdische Schule und Erziehung im Dritten Reich 1. Frankfurt am Main : Hain, 1991. 371 s.
208. Wandruszka A. Die Deutsche Jugendbewegung als Historisches Phänomen. *Quellen und Forschungen aus italienischen Archiven und Bibliotheken*. 1972. URL: <https://perspectivia.net/publikationen/qfiab/51-1971/0514-0538> (дата звернення: 14.01.2023).
209. Weber B. Pädagogik und Politik vom Kaiserreich zum Faschismus : zur Analyse politischer Optionen von Pädagogikhochschullehrern von 1914–1933. Königstein im Taunus : Scriptor-Verl., 1979. 467 s.
210. Wilhelm T., Oetinger F. Wendepunkt der politischen Erziehung: Partnerschaft als pädagogische Aufgabe. Stuttgart : Metzler, 1951. 263 s.

ДОДАТКИ

Додаток А

**Навчально-тематичний план спецкурсу, розроблений здобувачем:
«Педагогічні, ідеологічні та політичні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)»**

Назви змістових модулів і тем	Кількість годин			
	усього	у тому числі:		
		лекції	семінарські заняття	самостійна робота
1	2	3	4	5
МОДУЛЬ І. Теоретичні засади виховання і освіти в Німеччині в 1933-1945 роках				
Змістовий модуль 1.				
Вступ. Формування націонал-соціалістичної педагогічної системи				
Тема 1.1. Передумови та чинники формування націонал-соціалістичної педагогіки	4	2	–	2
Тема 1.2. Етапи формування нацистської педагогіки у Німеччині	2	–	–	2
Тема 1.3. Компоненти націонал-соціалістичної виховної політики	4	2	–	2
Тема 1.4. Ідеологи Третього рейху про шкільну освіту і виховання молоді	4	–	2	2
Тема 1.5. Пропаганда націонал-соціалістичної педагогіки та виховання в шкільній освіті	2	–	–	2
Тема 1.6. Ідеологічні складові націонал-соціалістичної виховної політики	2	–	2	–
Разом за змістовим модулем 1	18	4	4	10
Змістовий модуль 2.				
Джерелознавчі, історіографічні та теоретико-методологічні засади спецкурсу				
Тема 2.1. Джерелознавчий комплекс і герменевтичні модули дослідження педагогічно-виховного контексту	4	2	–	2
Тема 2.2. Основні напрями дослідженості проблеми у вітчизняному й зарубіжному педагогічному дискурсі	4	–	2	2
Тема 2.3. Ініціативи педагогів Німеччини у суспільно-історичних пошуках	4	–	2	2

Тема 2.4. Епістемологічні засади, теоретико-методологічні стратегії та понятійно-категоріальний апарат дослідження освіти і виховання у Німеччині (1933–1945 рр.)	4	–	2	2
Разом за змістовим модулем 2	16	2	6	8
МОДУЛЬ II. Становлення та уніфікація педагогічної системи в нацистській Німеччині				
Змістовий модуль 3. Формування педагогіко-ідеологічних принципів освіти на початковому етапі зміцнення нацистської диктатури				
Тема 3.1. Каузальні концепти та суспільно-педагогічні детермінанти соціокультурного простору початку ХХ століття у Німеччині	4	–	2	2
Тема 3.2. Становлення етико-антропологічних і духовно-педагогічних ідеалів Третього рейху	4	2	–	2
Тема 3.3. Культурно-педагогічні смисли у формуванні ідентичності, місії, завдань і принципів навчальної діяльності	4	–	2	2
Тема 3.4. Педагогічний ідеал диктатора Гітлера. Концепція «Ідеального арійця»	4	2	–	4
Разом за змістовим модулем 3	16	4	4	10
Змістовий модуль 4. Діяльність та вплив ідеологів та педагогів Третього рейху на формування заідеологізованої вченості. Формування центрів впливу на освітню галузь				
Тема 4.1. Педагогічні ідеї лідерів Третього рейху у формуванні інституційно-педагогічних основ, рівнів, структури і напрямів шкільного навчання	4	–	2	2
Тема 4.2. Вплив педагогів Веймарської республіки на ідеї освіти і виховання в шкільних формах навчання	4	2	–	2
Тема 4.3. Нацистська ідеологія і формування психолого-педагогічних засад шкільних форм навчання	2	–	–	2
Тема 4.4. Розвиток педагогічних пріоритетів на етапі зміцнення диктатури в Німеччині (1933–1939 рр.)	4	–	2	2
Тема 4.5. Ідеї Гітлера в питанні інтеграції соціальних та освітніх послуг у педагогічному просторі	2	–	–	2

Тема 4.6. Націонал-соціалістичні людоненавистницькі педагогічні модули організації партнерства в школі та позашкільній діяльності	4	2	–	2
Тема 4.7. Самоврядування шкіл у суспільно-педагогічних ініціативах Бальдура фон Шираха	2	–	–	2
Тема 4.8. Нацистські мотивації в ігровому та педагогічному методах ідеологів Третього рейху	2	–	–	2
Разом за змістовим модулем 4	24	4	4	16
Змістовий модуль 5. Уніфікація шкільної системи освіти в нацистській Німеччині				
Тема 5.1. Перетворення шкільної системи в перші роки диктатури. Процес нацифікації вчителів і школярів	2	–	–	2
Тема 5.2. Діяльність Націонал-соціалістичного союзу вчителів і уніфікація вчительських об'єднань	2	–	–	2
Тема 5.3. Структурно-змістові, організаційно-педагогічні і методико-технологічні засади нових культурно-освітніх центрів	4	–	2	2
Тема 5.4. Шкільне повсякдення учнів шкіл у 1933–1945 рр.	4	2	–	2
Разом за змістовим модулем 5	12	2	2	8
МОДУЛЬ III. Значення розвитку педагогічного досвіду в концепції розкриття злочинного впливу ідеології				
Змістовий модуль 6. Теоретико-методологічні засади шкільної освіти у Німеччині в 1933-1945 роках				
Тема 6.1. Рівні, етапи, закономірності, тенденції та особливості інтеграції шкільної освіти	4	–	2	3
Тема 6.2. Соціокультурне значення розвитку ідей А. Баймлера в галузі освіти та виховання німецької молоді	4	–	–	3
Тема 6.3. Націонал-соціалістичні погляди Бальдура фон Шираха у розвитку ціннісно-сміслових орієнтацій учнів німецьких шкіл (1933–1939 рр.)	4	2	–	2
Тема 6.4. Ксенофобські ідеї Гітлера. Формування нацистського виховання	4	–	–	2

Тема 6.5. Концепція «ідеального лідера» та її значення у галузі виховання молоді	4	–	2	2
Разом за змістовим модулем 6	20	2	4	12
Змістовий модуль 7. Школа в структурі Третього рейху				
Тема 7.1. Формування системи відбору (соціальної селекції) у сфері шкільної політики	4	2	–	2
Тема 7.2. Створення елітних шкіл, їх діяльність в галузі виховання та освіти	4	–	2	2
Тема 7.3. «Боротьба компетенцій» між партійними функціонерами в сфері шкільної освіти	4	–	2	2
Тема 7.4. Наукове узагальнення педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)	2	–	–	2
Разом за змістовим модулем 7	14	2	4	8
УСЬОГО	120	20	28	72

Додаток Б

ДОВІДКИ ПРО ВПРОВАДЖЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ

Довідка про впровадження № 1
Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана Зязюна
Національної академії педагогічних наук України

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ
 ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ І ОСВІТИ ДОРΟΣЛИХ
 ІМЕНІ ІВАНА ЗЯЗЮНА

вул. М. Берлінського, 9, Київ, 04060

телефон / факс +380 44 468-33-92

e-mail: ipood2008@ukr.net / web-сайт: http://ipood.com.ua/

код ЄДРПОУ 21593122

13.03.2024 № 01-08/103.1 На № _____ від _____

ДОВІДКА

про впровадження результатів дисертації на здобуття
 наукового ступеня доктора філософії
 зі спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки
 Гобозашвілі Артура Олександровича
 на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу
 в школах Німеччини (1933–1945 рр.)»

Результати дисертації на здобуття наукового ступеня доктора філософії Гобозашвілі Артура Олександровича на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» упроваджувалися у формальну і неформальну освіту майбутніх докторів філософії за спеціальністю 011 Освітні, педагогічні науки.

Розроблені автором матеріали (дослідницькі, творчо-пошукові завдання тощо) з проблеми педагогічних, ідеологічних та політичних умов організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.) апробовувалися під час методологічних семінарів, вебінарів, що проводилися для аспірантів, докторантів Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана Зязюна НАПН України. Матеріали курсу спрямовані на формування теоретичних знань майбутніх учителів у питанні впливу пропаганди на освіту та виховання. Майбутні доктори філософії вивчають обов'язкову дисципліну «Теорія і практика педагогічної освіти», у межах опанування якої дисертант мав можливість ознайомити з результатами дослідження: особливостями формування тоталітарної нацистської педагогіки, шкільної реформи, яка ґрунтувалася на ідеях націонал-соціалізму. внутрішніми та зовнішніми процесами, які відбувалися в освітній галузі в 1933–1945 роках, на основі документальних джерел.

Результати дослідження А. О. Гобозашвілі можуть бути використані у процесі оновлення змісту історико-педагогічних дисциплін, дисциплін з

проблем історії становлення національної освіти у контексті європейського поступу, порівняльної педагогіки тощо.

Рішення про ефективне впровадження результатів дисертації на здобуття наукового ступеня доктора філософії А. О. Гобозашвілі «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» схвалено на засіданні випускового відділу (протокол №8 від 13 березня 2024 р.).

Заступник директора з науково-експериментальної роботи Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана Зязюна НАПН України, доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАН України, завідувач випускового відділу

Галина СОТСЬКА

Довідка про впровадження № 2
Заклад вищої освіти
«Міжнародний науково–технічний університет
імені академіка Юрія Бугая»
Полтавський інститут бізнесу (ПІБ МНТУ)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
 ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ
 «МІЖНАРОДНИЙ НАУКОВО-ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
 ІМЕНІ АКАДЕМІКА ЮРІЯ БУГАЯ»
ПОЛТАВСЬКИЙ ІНСТИТУТ БІЗНЕСУ
(ПІБ МНТУ)

вул. Сінна, 7, м. Полтава, 36039, тел. (0532) 50-81-78, (050) 155-77-74, e-mail: info@pib.edu.ua код ЄДРПОУ 25733656

5116 від 25.03.2024

ДОВІДКА

про впровадження результатів дисертації
Гобозашвілі Артура Олександровича
 на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в
 школах Німеччини (1933–1945 рр.)»
 на здобуття наукового ступеня доктора філософії
 зі спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки

Основні положення дисертації Гобозашвілі Артура Олександровича на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» на здобуття наукового ступеня доктора філософії зі спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки впроваджено в освітній процес Полтавського інституту бізнесу ЗВО «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая».

Артуром Олександровичем було запропоновано спецкурс навчальної дисципліни «Педагогічні, ідеологічні та політичні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» Цими матеріалами доповнено зміст навчальної дисципліни «Педагогіка».

Надані Артуром Гобозашвілі матеріали мають оригінальний авторський підхід, моделюють ґрунтовні знання про тоталітарну освіту, а саме ознайомлюють з особливостями формування націонал-соціалістичної педагогічної системи, етапами формування нацистської педагогіки у Німеччині.

Довідку про успішне впровадження результатів дисертації на здобуття наукового ступеня доктора філософії Гобозашвілі Артура Олександровича на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» затверджено на засіданні кафедри соціально-гуманітарних дисциплін та фізичної терапії, ерготерапії протоколом №7 від 21 березня 2024 року.

Ректор

Сергій Лавриненко
 Сергій ЛАВРИНЕНКО

Довідка про впровадження № 3
Комунальний заклад
«Харківська гуманітарно–педагогічна академія»
Харківської обласної ради

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ХАРКІВСЬКА ГУМАНІТАРНО-ПЕДАГОГІЧНА АКАДЕМІЯ»
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

61001, м. Харків, провулок Руставелі, 7, тел/ факс (057) 732-46-30, e-mail hgpa@kharkov.com
 Розрахунковий рахунок UA428201720344200004000032413, UA828201720344291004200032413,
 UA858201720344201004300032413 Держказначейська служба України м.Київ
 МФО 820172, Код 02125591

29.03.2024 № 01-12/186

на № _____ від _____

ДОВІДКА

про впровадження результатів дисертаційного дослідження
 на здобуття наукового ступеня доктора філософії
 зі спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки
Гобозашвілі Артура Олександровича
 на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах
 Німеччини (1933–1945 рр.)»

В освітній процес Комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради упродовж 2023–2024 н. р. впроваджено результати, основні положення та ідеї дисертації на здобуття наукового ступеня доктора філософії Гобозашвілі Артура Олександровича на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)»

Практичне значення результатів дослідження полягає в визначенні передумов та чинників формування націонал-соціалістичної педагогіки, етапів формування нацистської педагогіки у Німеччині, ідеологічній складовій націонал-соціалістичної виховної політики тощо.

Матеріали дослідження можуть бути використані для формування ґрунтовних знань щодо тоталітарної педагогічної системи, яка існувала в Німеччині в 1933–1945 роках, а також при підготовці навчально-методичних та наукових матеріалів щодо розвитку історико-педагогічного напрямку освітньої галузі.

Матеріали дисертації Гобозашвілі Артура Олександровича на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» розглядались на засіданні кафедри педагогіки, психології, початкової освіти та освітнього менеджменту (протокол № 8 від 18.03.2024 р.)

Проректор з науково-педагогічної роботи
 та міжнародної діяльності
 доктор педагогічних наук, професор

Алла ХАРКІВСЬКА

Довідка про впровадження № 4 Полтавський університет економіки і торгівлі

ПОЛТАВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЕКОНОМІКИ І ТОРГІВЛІ

36003, м. Полтава, вул. Івана Банка, 3
код за ЄДРПОУ 01597997
п/р UA663223130000026008000019421
в АТ «Укресімбанк»

POLTAVA UNIVERSITY OF ECONOMICS AND TRADE

3, Ivan Banka Street, Poltava, 36003, Ukraine
EDRPOU 01597997
Account UA663223130000026008000019421
in JSC Ukreximbank

+38 (0532) 50-91-70

+38 (0532) 50-02-22

can@puet.edu.ua

POLTAVA UNIVERSITY OF
ECONOMICS AND TRADE

№ 53-17/02 від 29 03 2024 на № _____

www.puet.edu.ua

ДОВІДКА
про впровадження результатів дисертації
Гобозашвілі Артура Олександровича
на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах
Німеччини (1933–1945 рр.)»
на здобуття наукового ступеня доктора філософії
зі спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки

Матеріали та результати дисертації Гобозашвілі Артура Олександровича на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» упродовж 2020-2024 н. р. було впроваджено в освітній процес на кафедрі педагогіки та суспільних наук Полтавського університету економіки і торгівлі.

Представлений дослідником авторський спеціалізований навчальний курс «Педагогічні, ідеологічні та політичні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)», методичні рекомендації до семінарських занять та виконання самостійної роботи з курсу стали для студентів дороговказом у засвоєнні основних понять актуальної проблематики та допомогли краще зрозуміти та проаналізувати знання про тоталітарну освіту, а саме ознайомлюють з особливостями формування націонал-соціалістичної педагогічної системи, етапами формування нацистської педагогіки у Німеччині. Доведено, що саме тоталітарна ідеологія була покладена в основу шкільної освіти та виховання молоді. Було встановлено прямий зв'язок між ідеологами Третього рейху та педагогічною системою, яка існувала в Німеччині в 1933–1945 роках. Було проаналізовано шляхи становлення нацистської педагогіки та її всебічну підтримку партійними функціонерами НСДАП та іншими владними структурами, з'ясовано, що основним в організації навчально-виховного процесу було виховання в душі шовіністичної ідеології, фізичне загартування, викладення знань учителем учню було вторинним.

Теоретичні положення дисертації можуть бути корисними науковцям, докторантам, аспірантам, викладачам, студентам та магістрантам, а також керівникам закладів вищої освіти.

Результати впровадження наукового дослідження Гобозашвілі Артура Олександровича на тему «Педагогічні умови організації навчально-виховного процесу в школах Німеччини (1933–1945 рр.)» упродовж 2020-2024 н. р. було обговорено на засіданні кафедри педагогіки та суспільних наук (Протокол № 7 від 29.03.2024).

Перший проректор

Наталія МАНЖУРА
09551273995

Наталія ПЕДЧЕНКО

Відомості про апробацію результатів дослідження

Основні положення дисертації доповідалися та обговорювалися на 9 науково-практичних конференціях різного рівня.

Міжнародних – 3:

1. Science and Practice: Implementation to Modern Society (м. Манчестер, 2023 р.) (форма участі: заочна).

Тема доповіді: «Academic Freedom and State Control: an Analysis of Pedagogical Conditions in the German Education System during the Third Reich (1933–1945)».

2. Society and Science: Interconnection (м. Порто, 2023 р.) (форма участі: заочна).

Тема доповіді: «The Ideologues of the Third Reich on School Education and Youth Upbringing».

3. Current Issues and Prospects for the Development of Scientific Research (м. Орлеан, 2023 р.) (форма участі: заочна).

Тема доповіді: «Formation of the National Socialist Educational Policy during the Third Reich».

Всеукраїнських з міжнародною участю – 2:

4. Університетська освіта в Україні у контексті інтеграції до європейського освітнього простору (м. Полтава, 2020 р.) (форма участі: офлайн).

Тема доповіді: «Шкільне навчання і виховання в Німеччині (1933–1945 рр.)».

5. Трансформації вищої педагогічної освіти: світовий і український контекст (м. Полтава, 2021 р.) (форма участі: офлайн).

Тема доповіді: «Ретроспективний огляд розвитку системи іншомовної освіти Німеччини».

Всеукраїнських – 3:

6. Педагогічні науки: історія розвитку, сучасний стан та перспективи досліджень (м. Полтава, 2020 р.) *(форма участі: заочна)*.

Тема доповіді: «Застосування інноваційних технологій у педагогіці».

7. Інновації в освіті: сучасні методики та їх практичне застосування (м. Харків, 2020 р.) *(форма участі: онлайн)*.

Тема доповіді: «Загальні основи педагогіки вищої школи».

8. Актуальні проблеми педагогічної науки: досвід та перспективи (м. Одеса, 2021 р.) *(форма участі: онлайн)*.

Тема доповіді: «Теоретико-методологічні засади дослідження ідеології та принципів виховання німецької молоді».

Регіональних – 1:

9. Звітна наукова конференція викладачів, аспірантів, магістрантів і студентів фізико-математичного факультету (м. Полтава, 2022 р.) *(форма участі: онлайн)*.

Тема доповіді: «Становлення організації Гітлерюгенд як офіційного інструменту нав'язування ідей нацизму німецькій молоді в 1933–1939 рр».

Список публікацій здобувача за темою дисертації

Наукові праці, в яких опубліковано основні результати дисертації

1. Гобозашвілі А. О. Теоретичні засади виховання і освіти в Німеччині в 1933–1945 рр. *Педагогічні науки*. Полтава, 2021. Вип. 77. С. 71–76.
2. Гобозашвілі А. О. Особливості шкільної освіти Третього рейху. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. Суми, 2023. № 8–9. С. 235–245.
3. Гобозашвілі А. О., Мокляк В. М. Роль Гітлерюгенду у вихованні німецької молоді (1933–1945 рр.). *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. Суми, 2023. № 10. С. 149–158.
4. Гобозашвілі А. О. Створення й діяльність «елітних» шкіл Німеччини (1933–1945 рр.). *Українська професійна освіта*. Полтава, 2023. № 14. С. 112–118.

Наукові праці, що засвідчують апробацію матеріалів дисертації

5. Гобозашвілі А. О. Загальні основи педагогіки вищої школи. *Педагогічні науки: історія розвитку, сучасний стан та перспективи досліджень*. Матеріали II науково-практичної конференції (м. Полтава, 27–28 березня 2020 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2020. С. 9–11.
6. Гобозашвілі А. О. Застосування інноваційних технологій у педагогіці. *Інновації в освіті: сучасні методики та їх практичне застосування*. Матеріали II науково-практичної конференції (м. Харків, 19–20 червня 2020 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2020. С. 9–12.
7. Гобозашвілі А. О. Шкільне навчання і виховання в Німеччині (1933–1945 рр.). *Дидаскал : часопис : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Університетська освіта в Україні у контексті інтеграції до європейського освітнього простору»*, 17–18 листопада 2020 р. / Кафедра загальної педагогіки та андрагогіки ПНПУ імені В. Г. Короленка. Полтава, 2021. № 21. С. 303–305.
8. Гобозашвілі А. О. Теоретико-методологічні засади дослідження ідеології та принципів виховання німецької молоді. *Актуальні проблеми педагогічної науки: досвід та перспективи*. Матеріали науково-практичної конференції (м. Одеса, 26–27 березня 2021 р.). Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2021. С. 13–16.
9. Гобозашвілі А. О. Ретроспективний огляд розвитку системи іншомовної освіти Німеччини. *Дидаскал : часопис : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю «Трансформації вищої педагогічної освіти: світовий і український контекст»*, 16–17 лист. 2021 р. / Кафедра загальної педагогіки та андрагогіки ПНПУ імені В. Г. Короленка. Полтава, 2021. № 22. С. 205–207.

10. Гобозашвілі А. О. Становлення організації Гітлерюгенд як офіційного інструменту нав'язування ідей нацизму німецькій молоді в 1933–1939 рр. *Збірник наукових праць викладачів, аспірантів, магістрантів і студентів фізико-математичного факультету* / ПНПУ імені В. Г. Короленка; редкол.: Т. М. Барболіна (голов. ред.) та ін. Полтава : Аструя, 2022. С. 146–148.

11. Hobozashvili A. Academic Freedom and State Control: an Analysis of Pedagogical Conditions in the German Education System during the Third Reich (1933–1945). *Scientific collection «InterConf», (177): with the Proceedings of the 15th International Scientific and Practical Conference «Science and Practice: Implementation to Modern Society»* (November 6–8, 2023; Manchester, United Kingdom) / comp. by LLC SPC «InterConf». Manchester : Peal Press LTD., 2023. P. 63–68.

12. Hobozashvili A. The Ideologues of the Third Reich on School Education and Youth Upbringing. *Scientific collection «InterConf», (178): with the Proceedings of the 3th International Scientific and Practical Conference «Society and Science: Interconnection»* (November 16–18, 2023; Porto, Portugal) / comp. by LLC SPC «InterConf». Porto : Kramer, 2023. P. 60–65.

13. Hobozashvili A. Formation of the National Socialist Educational Policy during the Third Reich. *Scientific collection «InterConf», 39(179): with the Proceedings of the 8th International Scientific and Practical Conference «Current Issues and Prospects for the Development of Scientific Research»* (November 19–20, 2023; Orléans, France) / comp. by LLC SPC «InterConf». Orléans : Epi, 2023. P. 120–126.

**Ілюстрація з книги «Der Giftpilz – Ein Stürmerbuch für Jung und Alt -
Erzählungen von Ernst Hiemer, Bilder von Fips».**

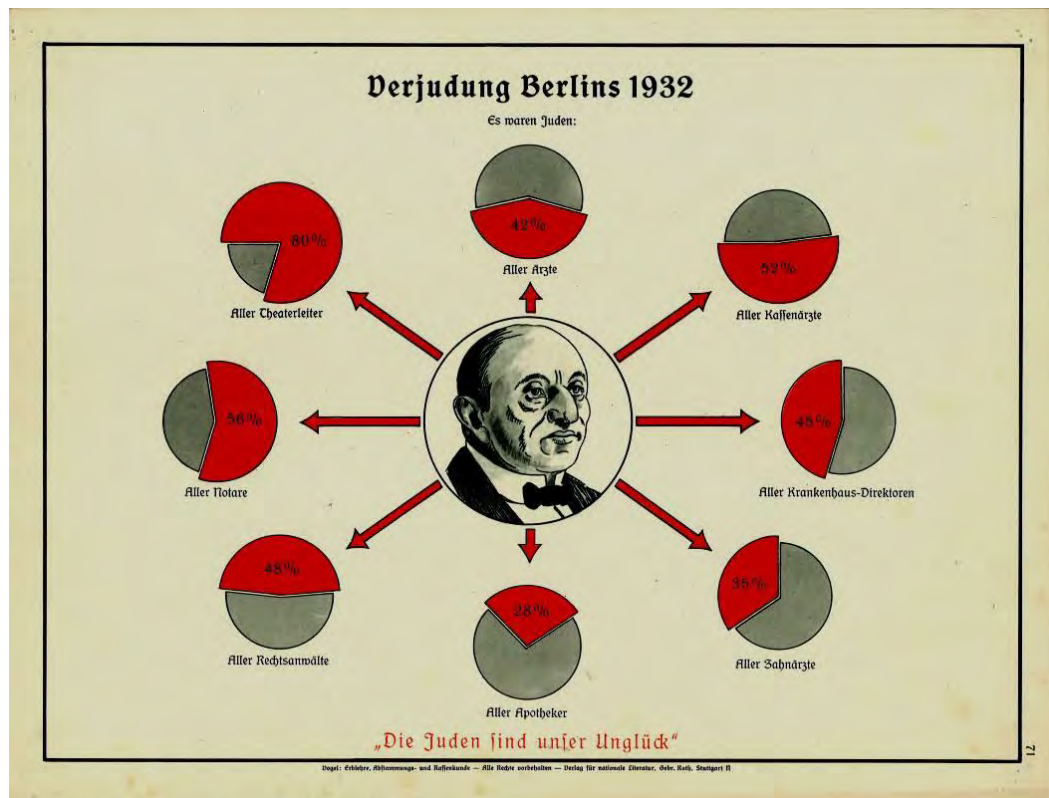
Книга сповнена ненависті та антисемітизму.

Призначалася для дітей віком від десяти до дванадцяти років

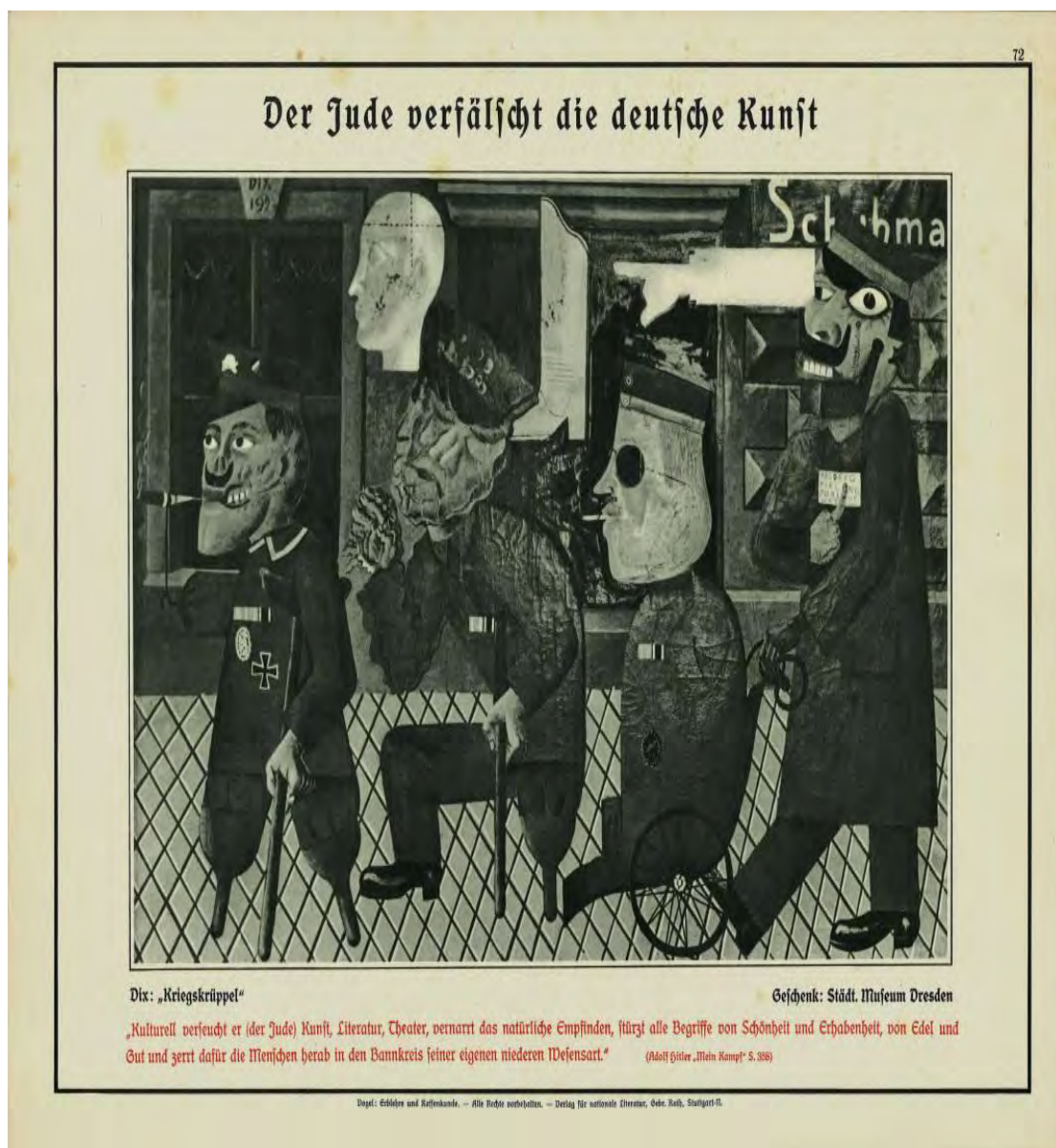

„Die Judenmaske ist an ihrer Spitze gebogen. Sie sieht aus wie ein Sechser...“

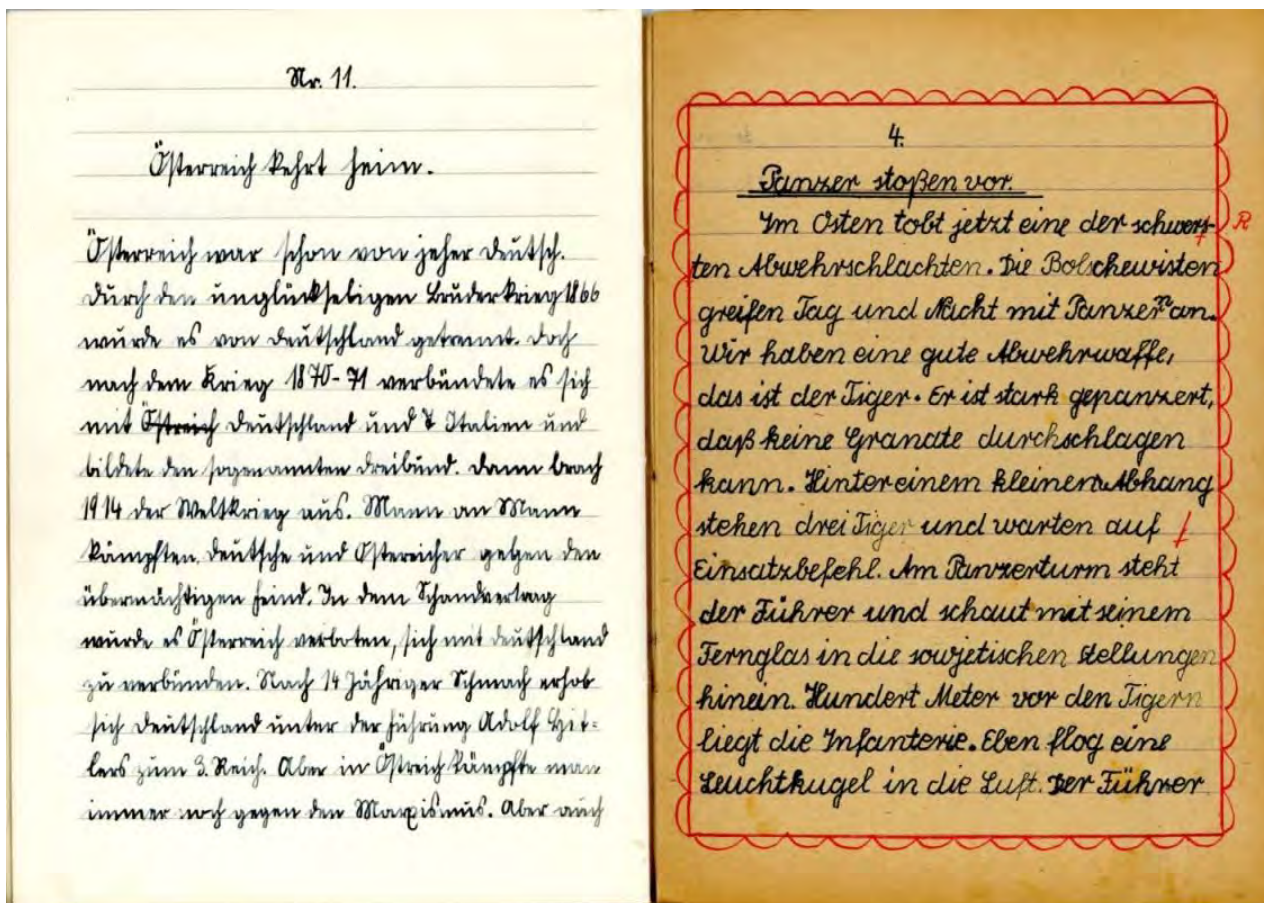
«Юдаїзація Берліна в 1932 році: євреї становлять лише один відсоток від загальної кількості населення Німеччини – і все ж вони домінували майже на всіх керівних посадах в епоху Веймарської республіки 1919–1933 рр.». Ілюстрація та відповідний текст (для викладання у школах) з підручника «Erblehre, Abstammungs – und Rassenkunde in bildlicher Darstellung» Альфред Фогель, видавництво національної літератури Гебр. Пат, Штутгарт, близько 1939 року.

Антисемітська ілюстрація

Ліворуч: 1938 рік, тема твору «Австрія повертається додому».
Праворуч: 1943 рік, тема твору: «Танки наступають»

Ілюстрації підручника для дітей молодшого шкільного віку

Дойчес Юнгфольк (нім. Deutsches Jungvolk) – молодша вікова група організації Гітлерюгенд

Заява на вступ до Гітлерюгенду (1938 рік)

Durch Abgabe dieser Erklärung entstehen noch keinerlei Mitgliedsrechte!

Hitler-Jugend
Gebiet Mittelalbe (23)

Donn: Jungbann: 66
Gezugschaft: Fähnlein: 32

Eintrittserklärung
Zugangsschein

Eintritt: (Eintragung nur durch Gebiet.)
.....
.....
.....
bestätigt
.....

Hierdurch erkläre ich meinen Eintritt in die Hitler-Jugend. Ich bin deutscher Abstammung und verspreche durch eigenhändige Unterschrift, die Bewegung als aufrichtiger Deutscher entsprechend der nationalsozialistischen Weltanschauung mit allen meinen Kräften zu fördern und den Anordnungen meiner Führer stets Folge zu leisten. Ich verpflichte mich zur Zahlung einer Aufnahmegebühr von RM. 10, eines monatlichen Beitrages von RM. 5.

Name: Böcker Vorname: Arno Beruf: Führer
Wohnort: Gr. Mühlhansdorf Straße: Mühlhansdorfer Str. 64
geboren am 10. 10. 27 in Gr. Mühlhansdorf Religion: M.D.
Staatsangehörigkeit: Deutsch
Gr. Mühlhansdorf den 11. 5. 1938 A. Böcker
Eigenhändige Unterschrift

Eintrag im
Mitgl. Grundbuch Seite Gebietskartei

7 3 n. 5, 38 IV Wenden!

Посвідчення члена Гітлерюгенду

Пропагандистська листівка

Книга обліку правил та вправ з військово-спортивної підготовки
Гітлерюгенду, яка була підтверджена врученням спеціальних значків

Форма Гітлерюгенду

**Групове фото юнаків з Гітлерюгенду.
Зі збору фотографій Управління з питань расової політики НСДАП,
1933 рік**

Німецькі школярки вітають свого вчителя

Нагородження молодих бійців Гітлерюгенду, які отримали поранення під час служби в ППО, 1943 рік

Школа СС: учні та вчитель, 1944 рік